

د کتاب پېژندنه

|||||

کتاب : د نړۍ ولسي کيسې

ليکواله : صفيه حلیم

چاپکال : 1384 ل/ 2005 م کال

چاپشمېر : (1000) ټوکه

کمپوز : د هوسۍ مجلې اداره

ډيزاين : صالح محمد صالح

سريزه

ماشوم چې كله په خبرو پيل وكړي، نو كيسې اوري، كيسې كوي او له كيسو څخه خوند اخلي. په دې نړۍ كې د انسان له ژوند سره كيسې هم پيل شوې دي. هغه وخت چې انسان په ځمخو كې اوسېده، كيسې يې كولې، د كوریا د قبيلې غړي به د ماښام تر ډوډۍ وروسته تر اور چاپېره كښېناستل او كيسې به يې كولې. بيا دا كيسې له يوې قبيلې څخه بلې ته ورسېدې.

وړونكي يې مسافر، سوداگر، سرتېري او جنگي بنديان وو. كډوالو به له خپلوسيمو كډه وكړه، نو د كور له بار سره به يې كيسې هم له ځان سره يووړې.

بيا چې ليك او لوست پيل شو، نو ځينې كيسې وليكل شوې. نورو ژبو ته يې كډه وكړه. ورو- ورو ځينو په كې دومره شهرت وموند، چې هېوادونو ورباندې دعوې وكړې، چې دا كيسه ددوی د سيمې ده. كيسه هماغه وي، د اتلانو نومونه يې بدل وي. خو پر ولسي كيسو هېڅوك دعوه نه شي كولاى، دا د انسان گډه شتمني ده.

د دې كيسو جوړوونكي معلوم نه دي. چا په كوم وخت كې يوه كيسه واورېده، څه يې په كې هېر كړل، څه يې له ځانه جوړ كړل، خو كله- كله اصلي كيسه او د هغې پيغام پرځاى پاتې وي .

په دې ټولگه كې د نړۍ د ځينو سيمو كيسې شاملې دي. دا كيسې ژباړه نه ده. كيسه مې په يوه يا بله ژبه كې ولوسته او بيا مې د پښتو ژبې لوستونكو ته وليكله.

په ځينو كيسو كې پند او نصيحت شته، ځينې يوازې د انسان احساسات، د هغه كمزوري او د هغه ارمانونه څرگندوي .

داسې كيسې اوس هم ويل كېږي او تر هغه مهاله چې ولسونه ژوندي وي، ولسي كيسې به هم ژوندۍ وي.

په درناوي

صفيه حليم

د هیلو جهیل - د جرمني کیسه

سیگ فریدې نومي شهزاده په یوې ښکلې مایې کې له خپلې مورسره یوځای ژوند کاوه. کله چې دی د یوویشو کلونو شو، نو ملکې د ده لپاره یو لوی جشن جوړ کړ. په اروپا کې یوویشتم کال دا معنی لري، چې هلک یا جینی ځوان شو او د واده جوگه دي. نو ځکه د شهزاده مور خپل زوی ته وویل: **◆** زه غواړم چې په دې جشن کې ته د خپل ژوند ملگرې غوره کړې. د مېلمستیا لپاره د ملک ټولو لویو لویو خلکو ته بلنه ورکړل شوې وه او دوی به د خپلو لونیو او خویندو سره په کې گډون کوي **◆**. ستا که هره جینی خوښه شوه، نو د هغې لاس ښکل کړې، زه به پوه شمه چې همغه جینی ستا خوښېږي. د جشن په ورځ ټول مېلمانه په مایې کې راټول وو، د مایې په څنگ کې یو ځنگل و، چې په دې ځنگل کې د اوبو یو لوی جهیل و. سیگ فریدې ټوله ورځ له مېلمنو سره تېره کړې وه او یوه جینی یې هم نه وه خوښه شوې. هغه خپل نژدې ملگرې بېنو ته وویل چې څه پلمه جوړه کړي، چې له مایې نه ووځي. بېنو ټولو مېلمنو ته اعلان وکړ چې دوی به د مازیگر د لمر د ډوبېدو پر وخت له خپلو غشو او لیندو سره ځنگل ته ورځي او هلته به په جهیل کې د هیلو ښکار کوي. هیلې به هرمانبام د ځنگل جهیل کې راکوزېدې او سهار به الوتلې. هغه مېلمانه چې د ښکار شوقیان وو، له شهزاده او د ده ملگرو سره له مایې څخه راووتل. له ټولو سره خدمتگاران هم وو. دوی چې په ځنگله کې جهیل ته ورسېدل، نو څه گوري چې د اوبو په بله غاړه هیلو خپلې وزرې پرانیستې او په ارامه ناستې وې. ټولو ځوانانو خپلې لیندې راوايستلې او غشي یې ورباندې برابر کړل، خو د سترگو په رپ کې ټولې هیلې له هغه ځایه ورکې شوې. دوی حیران پاتې شول. چا ویل اوس د مانبام تیارې په خپرېدو دي، نو ځکه هیلې نه ښکاري. بېنو د مېلمنو په گڼه گڼه کې شهزاده نه لیده، اخوا دېخوا یې وکتل، چې له هغه سره خبرې وکړي. خو شهزاده ورك و. ده د شهزاده په لټون یو څو خدمتگاران ځنگل ته ورواستول، په خپله یې له مېلمنو څخه معذرت وغوښت او دوی ته یې وویل: تاسو بېرته مایې ته ورشئ، داسې معلومېږي، چې اوس ناوخته دی او هیلې په ځنگل کې پټې دي. ټول مېلمانه له هغه ځایه لاړل، په دې وخت کې د هیلو یوه جوپه د جهیل له بلې غاړې راولوتله او بېنو چې لینده ورته برابروله، څه گوري چې هره یوه هیلې چې پښې یې پر مخکې لگېدلې، د یوې ښکلې جینې په شکل به بدله شوه. په دې وخت کې شهزاده هم راښکاره شو. د هغه د قدمونو په ښکالو ټولې جینکې د ونو او بوټو شا ته پټې شوې. خو د دوی سپینې جامې په تیارو کې لکه د هیلو د سپینو وزرو په شان ښکارېدې.

شهزاده او بېنو دواړه هک پک ولاړ وو، چې څه وکړي. په دې وخت کې یوه ښکلې جینی چې د هیلو په شان سپینې جامې یې په غاړه وې راوړاندې شوه او شهزاده ته یې وویل: "مور ته زیان مه رسوي، زما نوم اودیت دی. یو ظالم جادوگر زه او زما ملگرې په هیلو بدل کړي وو. زه ملکه ومه او دې جادوگر چې وان رات برې نومېږي، ما سره واده غوښتو، کله چې مې انکار وکړ، نو داسې عمل یې راباندې وکړ، چې زه او زما ملگرې ټوله ورځ د هیلو په بڼه وگرځو. مانبام بیا انسانان شوو، شهزاده ترېنه تپوس وکړو، چې دا جادوگر کوم ځای اوسېږي." اودیت ورته وویل دی هر

وخت له مور سره وي او د ښاپېرۍ په شان زموږ څارنه کوي. هر چېرې چې ورځو، دی راسره گرځي. شهزاده بيا پوښتنه وکړه چې جادوگر به څنگه له منځه ځي؟ اودیت ورته وويل: دا دې ډېر سخت شرط دی. یو داسې ځوان چې مخکې یې چا سره مینه نه وي کړې، باید له ما سره واده وکړي. سیگ فرید ورته وويل: زه به له تا سره واده کوم او له دې جادوگر څخه به دې خلاصوم. اودېت خوشحاله هم شوه او خواشینې هم. هغې وويل: "ته به سبا د واده لپاره د جینۍ غوره کولو اعلان کوي. هغه وخت به زه د هیلۍ په بڼه يم. جادوگر به په دې وخت کې زیار باسي چې تا وغولوي". سیگ فرید ورته وويل: "ما هېڅوک نه شي دوکه کولای. زه به سبا د ټولو مېلمنو په وړاندې تا سره د واده اعلان کوم". په دې وخت کې ناڅاپه د یوې ښاپېرۍ غږ واورېدل شو اودېته لاره او په ونو کې پټه شوه. په بله ورځ مایۍ ته ډېر مېلمانه راغلل، د جشن درېیمه ورځ وه او له دود سره سم به سیگ فرید نن د خپل واده اعلان کاوه. ټول په تلوسه کې وو، چې کومه جینۍ به د هغه ملکه شي. شهزاده د اودیت په هکله فکر کاوه.

په دې کې پیره دارانو اعلان وکړ، چې یو څو مېلمانه اوس رارسېدلي دي. د ټولو سترگې د دربار لویې دروازې ته وې، چې یوه جینۍ په تکو سپینو جامو کې له یوه سپین زېري سره راننوتله. د سپین زېري تورې جامې په غاړه وې او د جینۍ لاس یې داسې نیولی و، چې معلومه ده دا به یې لور وي. د سیگ فرید باور نه کېده، چې اودیت به په خپله د هغه دربار ته راځي. دی په منډه لار او د هغوی هرکلی یې وکړ. خو هماغه شېبه د دې لوی دربار د هرې کړکۍ په شیشو یوه هیلۍ به بیا بیا رانښکاره شوه او خپلې وزرې به یې وځنډلې. شهزاده دا هیلۍ نه لیدله. د هغې سترگې دې ښکلې جینۍ ته وې، چې سیگ فرید ته موسېده. شهزاده نور انتظار نه شو کولای. هغه ژر د دې جینۍ لاس ښکل کړ، سملاسي د مایۍ ټولې رڼاگانې مړې شوې او په تکه توره تیاره کې یو ښاپېرک د مېلمنو په سر تاو راتاو وخرخېد او بهر والوتلو. شهزاده پوه شو، چې ده غلطې کړې وه، ځکه له کړکۍ نه بهر هیلو هم هماغسې وزرې ځنډلې. هغه ځنګل ته منډه کړه، د جهیل په اوبو کې هېڅ هم نه وو. خو پاس په هوا کې هیلۍ نارامه گرځېدې. شهزاده د اوبو پر غاړه کېناست او د ماښام په انتظار شو. کله چې لمر په ډوبېدو شو، نو د جهیل پر بله غاړه اودیت له خپلو ملګرو سره د انسان په شکل بدله شوه. اودیت خپلو ملګرو ته وويل: زه نور ژوند نه غواړمه. ځکه د انسان په شکل د ورځې رڼا کې مور نه شو گرځېدای. یوه هیله وه چې شهزاده سیگ فرید به مور له دې حالته وباسي. خو هغه هم وغولېد، زه هم اوس خپل ځان د انسان په شکل کې وژنم، چې له تاسو هم دا سپېره عمل مات شي. د اودیت ملګرو ډېره هڅه وکړه چې دا ایساره کړي، خو هغه ورو ورو د جهیل اوبو ته ورکښته شوه. شهزاده د اوبو بلې غاړې ته چې رسېدو، نو اودیت په اوبو کې پټه وه. او کله چې د دې مړ وجود په سپینو جامو کې د اوبو له پاسه رانښکاره شو، نو هماغه وخت یو ښاپېرک د جهیل له پاسه والوتلو، شهزاده خپله توره راوايستله او په خپله سینه کې یې ښځه کړه. له دې سره ښاپېرک هم په یوه سپېره غږ مخکې ته راولوېد او مړ شو. د جادوگر عمل مات شوی و. د سهار په رڼا کې خلکو ولیدل، چې د جهیل له لوري د جینکو یوه جوپه راروانه ده. خو په جهیل کې دوه سپینې هیلۍ ځنګ تر ځنګ روانې وې. خلک اوس هم باور لري، چې سیگ فرید او اودیت تر اوسه د هیلو په شان ژوندی دی او په اوبو کې کله چې جوپه روان وي، نو د دوی ویشتل نه دي په کار.

انسان - [د جاپان کیسه]

وايي چې ډېر کلونه کېږي په جاپان کې يو سنگتراش (ډېر تورونکی) اوسېده. ده به له لويو لويو سختو غرونو نه کاني راماتول او بيا به يې په بازار کې خرڅول. د ده د کايو پېرودونکي زياتره هغه دکانداران وو، چې يا به يې ترې بوتان جوړول او يا د مقبرو څلي. دی په خپل کار ډېر رسېدلی و او په مهارت به يې داسې کاني له غره بېل کړو، چې ساری يې نه درلود. دی به سهار وختي د خپلو اوزارو سره د غرونو پر لوري روان شو او چې کاني به يې رابېل کړل، نو بيا به يې ورپسې د خړيا د اسپې گاډی يووړ. په غرونو کې به زياتره يوازې په کار اخته وو. کله به ماښام دی د خپلو ملگرو سره کېناستو او د چايو له څښلو سره به يې يو بل ته کيسې کولې. ځينو به ورته وويل: "موږ اورېدلي دي، چې په غرونو کې ښاپېری اوسېږي او د خلکو ارمان پوره کوي. سنگتراش به ورته وخنډل، چې دا هسې خوشې خبرې دي. ښاپېری وجود نه لري، يوه ورځ ده ته د يوه شتمن سړي له کوره فرمايش راغی، چې دوی ته يوه لويه تيره په کار وه. د شتمن سړي ښځه مړه شوې وه او د هغې د قبر لپاره يې ورته د شناختې کاني په کار وو. سنگتراش ټوله ورځ له غره نه په حساب برابره يوه تيره رابېله کړه، په خرگاډي کې يې بار کړه او د شتمن سړي کور ته يې ورسوله. کله چې ده په کور کې دننه شيانو ته پام وکړ، نو حيرانه پاتې شو، ده په خپل ژوند کې چېرې داسې ښايسته کور او دومره ښکلي شيان نه وو ليدلي. دی چې بېرته خپل کور ته لاړ، نو له خپل ژونده خوښ نه و. په بله ورځ چې کار ته لاړ، نو خپل سټک او تېشه ورته درانه معلومېدل. سترگو ته به يې بيا بيا هغه ښايسته کور درېده. نن له سهاره ده ځان سترې احساساوه. يو سوړ اسوبلی يې وکړ او هملته د غره په لمن کې کېناست. له ځان سره يې ډېر په ارمان ارمان غږېده. چې کاشکې زما هم يو ښکلی کور واى... ما به هم په آرام ژوند تېرولای... ايا زما په نصيب کې خوشحالي نه شته. په دې کې ناڅاپه له يوې تيرې نه غږ راوچت شو. "ستا دا ارمان هم اوس پوره کېږي... نن نه ته شتمن شوې". سنگتراش وارخطا شو. يوې او بلې خوا ته يې وکتل، خو هېڅوک ورته ښکاره نه شول. ده له ځانه سره وخنډل او وپې ويل: "زه هم لکه چې لېونی شوم" د ده کار ته ډډه نه لگېده نو بېرته يې خپل کور ته مخه کړه. کور ته چې رسېد، نو څه گوري چې د هغه د جونگرې پرځای يو ښايسته کور جوړ دی او په کې نوکران گرځي راگرځي. ده فکر وکړ، چې غلط ځای ته راغلی دی. خو په لويه دروازه ورته دربان ولاړ و. چې ده ته يې په ډېر ادب هرکلی ووايه او دروازه يې ورته پرانيستله. سنگتراش ته په غره کې هغه غږ ورپه زړه شو، چې ده خپل وهم گانه. په کور کې دننه رنگارنگ خواړه ايښي وو. ښځه او اولادونه يې په ښايسته جامو کې پټ وو. دی ډېر زيات خوشحاله شو، بله ورځ سهار پاڅېد او په آرامه يې ورځ تېره کړه. مازيگر مهال د خپل ښايسته کور په کړکۍ کې ولاړ و، بهر د لارې ننداره يې کوله. سخته گرمي وه، په دې کې څه گوري چې يوه شهزاده په خپلې ښکلې گاډۍ کې روان و او نوکرانو ورباندې چتر (سايه وان) نيولی و. سنگتراش چې دا وليدل، نو په خپل ځان پورې خپه شو. ارمان يې وکړ، چې کاشکې زه يو شهزاده واى، نو هرځای کې به راباندې نوکرانو سيوری کاوه. اوس خو د گرمۍ له لاسه بهر نه

شمه وتلای. په بله ورځ سهار چې دی له خوبه راویښ شو، نو ډېر نوکران ورته ولاړ و. دوو خدمتگارانو ورته ببوزي وهل او دوو نورو ورته شاهي لباس نیولی و. دی پوه شو چې د ده دا دویم ارمان هم پوره شوی دی. د ډوډۍ خوړو نه وروسته دی له کوره ووت، په خپلې شاهي گاډۍ کې کېناست او ډېر په شان د ښار په سرکونو روان شو. د ده پر سر لوی چتر و، خو بیا هم د لمر حرارت دومره ډېر و، چې د ده خوله وچه شوه. ډېرې اوبه یې وڅښلې، خو گرمي نه کمېده. په لاره کې یې ولیدل چې هر شی د لمر په تاو کې سوځېدلي وو، دی چې کور ته لاړ، نو له خولې یې بې واره دا خبره راووتله، چې داسې ښکاري ټول قدرت له لمر سره دی. کاشکې زه لمر وای. ددې خبرې له کولو سره سم چې هغه سترگې وریولې، نو ځان یې بره په اسمان کې ولید. اوس دی لمر شوی و. د خپل زور د ازموینې لپاره ده خپل ټول حرارت وکاراوه. ویالې وچې شوې، په ځنگلونو کې اور بل شو او د ښکلو ښکلو شهزادگانو دا حال شو، چې بېهوشه پراته وو. سنگتراش ډېر وخت د خپل طاقت نه خوند اخیست. خو په دې کې نابیره ده خپل ځان سوړ احساس کړ، مخې ته یې ورپېڅې ولاړې وې او د ده یوه پلوشه هم مخکې ته نه رسېده. ده ډېر زور وواژه، خو له ورپېڅو نه، نه شو تېرېدای. دی سخت په قهر شو او په چیغه یې ووي: "له ما نه زیات قوت خو له ورپېڅو سره دی، کاشکې زه د تورو ورپېڅو یوه ټوټه وای". له دې وینا سره سمدستي هغه احساس وکړو، چې په هوا کې الوزی.

اوس دی د ورپېڅو برخه گرځېدلی و. د ده مخې ته به چې لمر راغی، نو ده به ورباندې سیوری وکړ او هماغه ځای کې به واورېد، د خپل زور د ازموینې لپاره یې ځینو ځایونو کې دومره اورښت وکړ، چې سېلابونه راغلل. ویالې ډکې شوې، هر څه په اوبو لاهو شول، پوره پوره کلي یې وران کړل او د خپل زور په لیدو به یې له خوشحالی نه په زوره زوره خندل. نابیره یې په یوه ځای کې هاغه غر چې ده به ترېنه کاني راتوړل ولیده، چې له خپله ځایه نه خوځېده، ده ورباندې ښه بارن واوراوه. خو غر هم هماغسې پرځای ولاړو. سنگتراش بیا نارامه شو، ده ارمان وکړ چې له ورپېڅو نه زیات زور خو په غرونو کې دی. کاشکې زه غر وای. دا خبره یې چې وکړه، نو ځان یې پر مخکې احساس کړ. ښه دروند پر خپل ځای ولاړ و، نه ورباندې باران اثر کاوه، نه لمر. دی اوس خوښ و، خو یو څو شېبې نه وې تېرې، چې د ده دا خوشحالی هم په غم بدله شوه، ځکه ویې لیدل چې یو ځوان سنگتراش تېشه په لاس د ده له ډډې د یوې لویې تیرې په ماتولو سر و. ده ډېر ځان پورته پورته کړ، چې د هغه ځوان لاس ونیسي، خو دومره زور په کې نه و، چې دا کار یې کړی وای. سنگتراش په ژړا پیل وکړ او ارمان یې وکړ، چې کاشکې زه بیا هم هاغه انسان شم، چې پخوا وم. دا خبره به ایله د هغه په شونډو وه، چې کتل یې دی د غره په لمنه کې له خپلو اوزارو سره ناست و. تر ډېره وخته حیران و، چې هغه هرڅه چې په ده تېر شول، خوب و، که رښتیا. بیا یې اسمان ته وکتل او ویې ویل: "که هرڅه وو، یوه خبره ثابته شوه، د انسان نه قوي بل شی په دنیا کې نه شته. د ه خپل سټک او تېشه راواخیستل او یو وارې بیا یې د کانو په توړلو لاس پورې کړ.

هونبیاره جینی- [د چپک کیسه]

یو وخت د چپک سیمې په یوه کلي کې دوه وروڼه اوسېدل. په دوی کې یو شتمن او بل خوار و. د خوار وروڼه یوه لور وه، چې مانکه نومېده. مانکه چې د دوولسو کلو شوه، نو یوه ورځ خپل د تره کور ته لاړه، هلته یې د تره د ښځې سره په کور کې یو څه کارونه چې وکړل، نو هغوی ترې خوشحال شول .

شتمن وروڼه خپل غریب وروڼه ته وویل :

"مانکه نور څه کار نه لري.. دا زما کور ته راواستوه، چې کارونه هم زده کړي او زما د ښځې سره به هم لاس کوي"... د مانکه پلار ډېر غریب و او د هغې ډوډۍ به یې نه شوه پوره کولای. خو دا یې هم نه غوښتل چې لور یې په مفتو کې د تره کره کار وکړي. اخر دواړه وروڼه په دې رضا شول چې د پیسو په بدل کې به مانکه ته یوه خوسۍ (سخۍ) ورکول کېږي. چې دا به یې پالنه کوي او که ژوندۍ پاتې شوه، نو دا به د مانکه شي .

ورځې تېرېدې، مانکه د خپل تره په کور کې ټول کارونه کول. بیا به یې بهر په ورشو کې له خپلې خوسۍ سره لوبې کولې. ماښام به یې هغه په غوجله کې وتړله، خبرې به یې ورسره کولې او داسې به یې گڼله چې دا خوسۍ د هغې ملگرې وي...

خوسۍ هم ورسره داسې عادتو شوې وه، چې د بل چا له لاسه به یې واښه هم نه خوړل. تر درېیو کالو مانکه د خوسۍ پالنه وکړه او هغه اوس ښه څر به غوا شوې وه... یوه ورځ د پلار له کوره ورپسې څوک راغلل، چې پلار دې ناروغه دی او غواړي تا وگوري. مانکه نا کراره شوه، هغه درې کاله له پلاره لرې وه او اوس یې غوښتل چې بېرته خپل کور ته لاړه شي .

تره یې خبر شو، نو د هغې د سفر لپاره یې تابیا وکړه. مانکه غوښتل چې غوا هم له ځان سره بوځي. خو د هغې د تره نیت ورته څر شو، غوا ډېره ښکلې او څر به وه... هغه مانکه ته وویل :

"غوا مه بیا، زه به د هغې په بدل کې تا ته پیسې درکړم."

خو مانکه پیسې نه غوښتلې... د هغې غوا په کار وه او دا یې خپله ملگرې گڼله... د تره ښځې یې هم نه غوښتل چې دومره قیمتي غوا د دوی له کوره لاړه شي .

مانکه ژړل او دومره خواږدې شوه، چې د تره له کوره یې هېڅ وانه خيستل او د پلار کره لاړه. پلار یې هم خبر شو، چې وروڼه یې د خپلې وعدې نه سر غړولی دی. چې روغ شو، نو محکمې ته لاړو او په وروڼه یې دعوه وکړه چې غوا دې د هغې لور ته ورکړل شي .

محکمه چې د کوم قاضي عدالت ته وړاندې شوه. دی د مانکه د تره نږدې ملگری و. ځکه دا ورته گرانه وه چې انصاف وکړي .

خبره ډېره ساده وه. خو د دواړو وروڼو ترمنځ چې درې کاله پخوا کومه لوزنامه شوې وه، هغه په کاغذ نه وه لیکل شوې، دواړو سره هېڅ ثبوت نه و.

اخر قاضي یوه بله لاره راوايستله، هغه دواړو وروڼو ته درې پوښتنې کېښودې، چې هرڅوک د دې پوښتنو سم ځواب ورته راوړي، نو غوا په د هغه وي. دا درې پوښتنې داسې وې :

1. هغه کوم شی دی، چې تر ټولو تېز او توند دی؟.

2. تر ټولو خوږ شی کوم یو دی؟.

3. تر ټولو شتمن کس څوک دی .

دواړه وروڼه خپلو کورونو ته لاړل او په چورت کې شول. شتمن ورور درې واړه پوښتنې خپلې ښځې ته تېرې کړې. ښځې ورته وویل دا خو ډېرې اسانې پوښتنې دي .

1. زمور د تور سپي نه تېز او توند به بل څوک وي؟

2. زمور له گبین نه خوږ شی بل نه شته .

3. زمور د خزانې هومره شته به بل چا سره وي؟ .

شتمن ورور چې دا ځوابونه واورېدل، نو ډېر خوشحال شو، ښه په مړه گېډه یې ډوډۍ وخوړه او په ارامه ویده شو. غریب ورور چې خپل کورته لاړ، نو لور ته یې ټوله کیسه وکړه. مانکه ورته وویل:

❖ بابا! خپه کېږه مه، سبا سهار به زه د دې ټولو پوښتنو ځواب درکړم. اوس ویده شه. ❖

بله ورځ سهار مانکه خپل پلار ته درې ځوابونه وروښودل، چې داسې وو:

1. د سترگو نه زیاته تېزي او تندوالی په بل شي کې نه شته.

2. تر ټولو خوږ شی خوب دی .

3. تر ټولو شتمنه ځمکه ده، چې هر څومره ترې واخلې، د دې خزانه نه کمېږي.

دواړه وورنه د قاضي عدالت (محکمې) ته حاضر شول. قاضي د دواړو ځوابونه واورېدل او فيصله يې وکړه، چې د غريب سړي ځوابونه زيات منطقي دي... غوا هغه ته ورکړی شوه، خو قاضي غريب سړي نه پوښتنه وکړه، چې دا ځوابونه درته چا درښودلي دي. هغه ورته په وېره وويل:

◆ زما لور مانکه، چې دا غوا يې تر درېيو کلونو ساتلې وه. ◆

قاضي ورته وويل: ښه نو سبا ته دې ستا لور زما کور ته په داسې وخت کې راشي، چې نه ورځ وي او نه شپه دې سپړه وي او نه پلې او له دې سربېره دې يې هم جامې اغوستې وې او هم نه.

غريب سړی چې دا واورېدل نو وارخطا شو، حيران و چې دا کارونه به څنگه کېږي .

کورته لاړ او مانکې ته يې وويل: ◆ له غوا نه لاس ووينځه، قاضي زما د ورور ملگری دی او نه غواړي چې هغه خوابدی کړي. ◆

بيا يې د قاضي شرطونه ورته واورول. مانکه وخنډل او ويې ويل: ◆ ته غم مه کوه بابا. ◆

هغې د قاضي د کور لاره معلومه کړه، نيمه شپه چې تېره شوه، نو دا راپاڅېده او ځان يې جوړ کړ، د خامتا يوه زړه بوجی يې په غاړه کړه، په يوه پښه يې جورابه کړه او په بله کې بوت، بيا يوې غټې چيلی (اوزې) ته يې ملونه واچول او د قاضي کور ته روانه شوه. هلته چې وورسېده، نو سپېدې په چاودېدو وې .

قاضي هم د دې په انتظار و او ويې ليدل چې جينی په چيلی (اوزې) باندې ځان بار کړی دی، خو پښې يې پر مخکه رابښکلي .

قاضي د دې هرکلی وکړ، په خپل کور کې يې ورته ښه مېلمستيا جوړه کړه او په همدې مېلمستيا کې هغه مانکې ته د واده وړانديز وکړ .

د مانکه پلار خبر شو، نو د خدای شکر يې وايست، شتمن ورور هم ورسره روغه وکړه او مانکه قاضي ته واده شوه.

تر واده وروسته قاضي مانکه ته وويل... زه پوهېږم چې ته ډېره هوشياره يې، خو د يوې خبرې خيال به ساتې، هغه دا چې زما د محاکمو په کارونو به غرض نه لرې. مانکه دا خبره ومنله او په خپل نوي کور کې يې ژوند پيل کړ... هغې د کور د ټولو خلکو خيال ساته، له نوکرانو سره به يې هم په نرمه خوله خبرې کولې .

قاضي د کور ټول واک هغې ته سپارلی و. يوه ورځ قاضي ته يوه دعوه وړاندې شوه. يوه سړي اسپه لرله او بل اس. جگړه د دې پر بچي وه، دواړو غوښتل چې دا بچی دې د هغه شي. د اس خاوند زورور و، د هغه دليل دا و، چې بې له اس نه اسپه بچی نه شي زېږولای. د اسپې خاوند ويل چې بچی له اس څخه زېږېدلی دی او په کار ده چې له مور سره پاتې شي .

قاضي فيصله وکړه، چې د اس د خاوند په دليل کې وزن شته، نو ځکه به بچي د هغه وي. د کور يو نوکر له دې معاملې خبر و او هغه مانکه ته ټوله کيسه تېره کړه، د اسپې خاوند د هغې له ليرې خپلوانو نه و. مانکه چې دا واورېدل نو د اسپې خاوند سره يې په پټه وليدل او ورته ويې ويل: ته سبا سهار وختي د مخامخ غره له پاسه د لارې پر سر کښېنه او د کبانو د نيولو هڅه وکړه، قاضي هره ورځ سهار د سيل لپاره پر دې غر خېژي. که له تايې پوښتنه وکړه، چې په غره کې ماهيان څنگه نيسي، نو ورته ووايه چې که د اس بچي زېږېدلای شي، نو په غرونو کې کبان هم نيول کېدای شي..

بيا يې هغه سړي ته په کلکه وويل چې گوره په دې هرڅه کې به زما نوم نه اخلې .

په بله ورځ قاضي د چکر لپاره غره ته وخوت، مدعي يې وليد چې کبان نيسي او چې پوښتنه يې ترې وکړه، نو د هغه ځواب حيران کړ.

بيا يې ترېنه پوښتنه وکړه، دا خبره تا ته چا درښودلې ده؟ سړي عذر ورته وکړ، چې دا زه نه شمه ويلای. قاضي ورته وويل :

گوره زه به فيصله بدله کړم او د اسپې بچي به درکړم، خو په دې شرط چې ته به ما ته د هغه کس نوم رابښې، چې په غره کې د کبانو د نيولو خبره يې درته کړې ده .

سړي مجبور شو او ورته ويې ويل :

ستا مېرمنې راته دا چل ښودلی دی .

قاضي چې له وړاندې يې شک و، کورته راغی، نو له مانکه سره يې هېڅ خبره ونه کړه، مانکه وپوهېده چې قاضي خبر شوی دی. ډېر عذر يې ورته وکړ، خو قاضي ورته وويل :

تا له ما سره لوز کړی و اوتا لوز مات کړ. اوس ته نوره زما په کور کې ژوند نه شې کولای. سبا سهار د خپل پلار کور ته لاړه شه. تا له ما سره ښه وخت تېر کړی دی، نو ته حق لرې چې له دې کوره يو شئ چې پر تا ډېر گران وي او قيمتي هم وي، له ځان سره يوسې .

مانکه ورته وويل :

ډېره ښه ده. زه به سبا د پلار کورته لاړه شمه، خو نن زه غواړم چې د شپې ډوډۍ يوځای وخورو او دا وروستی شپه په خوشحالی سره تېره کړو .

قاضي ورسره دا خبره ومنله، مانکه پخلنجي ته لاړه او د رنگارنگ خوړو د پخولو امر يې وکړ. بيا يې يو ډول خاص خواږه په خپله پاڅه کړل او اشپز ته يې وويل :

دا خواره يوازې او يوازې د قاضي لپاره دي، پام کوه بل هېڅوک يې ونه خوري .

مانکه د شپې د ډوډۍ لپاره ځان سمبال کړ او داسې يې ښکاروله، چې ډېره خپه ده، تر ډوډۍ وروسته خواره شيان او مېوه راوړل شول. مانکه هغه ځانگړي خواره قاضي ته په خپل لاس وړاندې کړل او لږه شېبه چې تېره شوه، نو قاضي بېسده شو. مانکه له وړاندې نه د سفر انتظام کړی و. د اسونو گاډۍ تياره ولاړه وه .

هغې د خپلو نژدې خدمتگارانو په مرسته بېسده قاضي په گاډۍ کې واچاوه او د پلار کورته روانه شوه. د شپې ناوخته چې هلته ورسېده، نو پلار ته يې ټوله کيسه وکړه او قاضي ته يې کټ جوړکړ، چې دی ورباندې پروت وي .

مانکه خپل خدمتگاران او گاډۍ رخصت کړل او ورته ويې ويل چې موږ به يو څو ورځې دلته په کلي کې تېروو .

په بله ورځ د غرمې مهال قاضي په سد شو. چارچاپېره يې کتل، چې دا کوم ځای دی، راپاڅېد او چې له کړکۍ نه يې بهر وليدل، نو مانکه په کليوال لباس کې راروانه وه. پر سر يې سور رومال تړلی و او په لاس کې يې د غوا د تازه لوشل شويو شيدو بالتې نيولې وه .

قاضي ته يې په موسکا وکتل. ده ورته وويل :

ته اوس هم زما له کوره نه يې تللې؟

مانکه وخنډل او ورته ويې ويل :

ستا له کوره خو تللې يم، دا زما د پلار کور دی .

قاضي په قهر ورته وويل :

زه دې ولې دلته راوستلی يم؟

مانکه بيا وخنډل او ورته وې ويل :

خو تا راته ويلې وو، چې زما له کوره يو شى چې ستا خوښېږي، له ځان سره وړلاى شې .

قاضي ورته وويل :

هو ويلې مې وو .

مانکه کړکۍ ته رانژدې شوه او ورته ويې ويل :

ستا په کور کې يوازې ته زما خوښ وې، نو ته مې له ځان سره راوستلې .

له قاضي سره د دې خبرې هېڅ ځواب نه و. هغه وخنډل او ويې ويل :

دېره بڼه ده، ته تر ما زياته هونبیاره یې، له نن څخه به د محاکمو په فیصلو کې ته هم له ما سره شریکه یې.

وږه مرغی - [د جاپان کیسه]

ډېر پخوا په یوه کلي کې یوه سړي او د هغه مېرمنې اولاد نه لرلو. سړي یوه وږه مرغی ساتلې وه، چې په اوزگار وخت کې به یې ورسره خبرې کولې. مرغی د دوی په کور کې لکه د ماشوم اوسېدله، چې په پنجره کې به یې نه بندوله.

یوه ورځ ښځې جامې مینځلې او د سان د جامو لپاره یې نشایسته (اهار) پخ کړي وو .

ښځه بهر پر تناب د جامو غوړولو لپاره ووتله. مرغی اخوا دېخوا توپونه وهل، اخر وږې شوه، نو پخلنځي ته ورغله، هلته د نشایستې لوبښی ایښی و، مرغی ته دا سپینه نشایسته خوندوره ښکاره شوه او مښوکه یې په کې ووهله، نو بهر والوتله .

ښځې چې د نورې نشایستې لپاره لوبښی ولید، نو په هغه کې ډېره لږ نشایسته پاتې وه. حیرانه شوه او اخوا دېخوا یې وکتل، مرغی پر کرکۍ ناسته وه، ښځې ته یې وویل :

مېرمنې څه گوري.

ښځې ورته وویل :

دا نشایسته چا خوږه؟

مرغی وویل :

دا خو ما خوړلې ده. زه وږې ومه .

ښځه سخته په قار شوه، هغې مرغی ته بد رد وویل، مرغی ووېرېدله او ډېرې بخښنې یې ترېنه وغوښتې، خو ښځه دومره په قار وه، چې مرغی یې ونیوله او په یوې چرې یې ژبه ترېنه پرې کړه. بیا یې ورته وویل :

ته نوره دلته نه شې اوسېدی .

دا یې وویل او مرغی یې والوزوله .

سړی چې ماښام کور ته راغی، نو د مرغی غږ یې وا نه وږېد، په ټول کور کې ورپسې وگرځېد، اخر یې له ښځې پوښتنه وکړه. هغې ورته وویل :

زه نه یمه خبره .

خو سپری پوه شو، چې یو چل خو شوی دی .

ښځه یې مجبوره کړه چې ورته حال ووايي او چې پوره خبره ورته معلومه شوه، نو سخت خپه شو. ښځې ته یې وویل :
د مرغی خپته څومره وه، چې ستا نشایسته یې وخوړله؟ د یوې قاشوغې نشایستې لپاره دې خپل اولاد له کوره
وشرلو .

بیا یې دومره وژړل، لکه چې څوک د خپل اولاد پر مړینې ژاړي.

په بله ورځ سپری کار ته د تللو پرځای د مرغی په لټون پسې ووت. مرغی پر هغه ډېره گرانه وه. پر لار روان و او
مرغی ته یې اوازونه کول. ډېر مزل یې وکړ او له کلي بهدیا ته راووتلو، هلته په یوه خوشې ځای کې وړوکی غوندې
کور جوړ و، سپری د کور مخې ته ودرېد او مرغی ته یې غږ وکړ. ناڅاپه له کوره مرغی والوتله او د سپری پر لاس
کښېناستله.

ده ته یې وویل :

ته اوس هم زما لټون کوې؟ ما خو ډېره غټه غلطي کړې وه. بې له اجازې مې نشایسته وخوړله.

سپری ورته وویل :

ته زموږ د اولاد په شان یې او اولاد همدغسې غلطیانې کوي، خو د هغې دومره لویه سزا څوک نه ورکوي.

مرغی ورته وویل :

ته ډېر مهربانه سپری یې .

بیا یې دی کور ته دننه بوتلو. کور دننه ډېر ښایسته و او رنگارنگ مرغان په کې اوسېدل. یوې خوا ته پر دسترخوان
رنگارنگ ډوډۍ ایښې وې، مرغی سپری ته وویل چې ډوډۍ ته دې کښېني .

ده ډوډۍ وخوړه، نو ټولو مرغانو ورته ښکلې نڅاوې وکړې او ډېر وخت همدغسې په خوشحالی کې تېر شو. ماښام
چې شو نو سپری راپاڅېد، له ټولو یې اجازه واخیستله. مرغی ورته وویل :

ماستا په کور کې ډېر عمر تېر کړی دی، غواړمه چې ته هم یو څوورځې دلته پاتې شې، چې موږ دې خدمت وکړو .

سپری ورته په ځواب کې وویل :

ستا ډېره مننه، خو اوس به کور ته لاړ شم، مېرمنه به مې پرېشانه وي. که غواړې بیا به راشم .

مرغی ورته وویل :

ډېره ښه ده، خو مور ستا لپاره يوه تحفه لرو .

دا يې وويل نو د مرغانو يوه جوپه راواوتله، چې په مښوكو كې يې تارونه نيولي وو، د دې تارونو په سر يوه شكرۍ (ټوكړۍ) څرېده. دا يې راوړه او د سړي په وړاندې يې كښېښوده. بيا د مرغانو يوه بله جوپه راواوتله او بله ټوكړۍ يې د ده په وړاندې كښېښوده.

مرغۍ سړي ته وويل :

په دې كې يوه ټوكړۍ غوره كړه. سړي وليدل چې يوه ټوكړۍ درنه او بله سپكه وه. سړي فكر وكړ چې لار يې ډېره وهلې ده او سترې هم دى، نو هغه سپكه ټوكړۍ يې راواخيستله. مرغانو له خوشحالي نه شور جوړ كړ او بيا ده ټوكړۍ راواخيسته او د مرغانو په بدرگه له كوره ووت.

په كور كې يې ښځې ټوله ورځ مرغۍ ته ښېرې كولې او چې سړى يې وليد، نو له ورايه يې ورسره جنگ پيل كړ، چې ته كوم خوا ورك شوى وې .

سړي ټوكړۍ كښېښوده او ورته وپې ويل :

ته لږ صبر وكړه، ټول حال درته وايم، سترې يم، اوبه راكړه .

ښځې يې مخ بوځ نيولى و. په تريو تندي يې ورته د اوبو جام راوړ. سړي اوبه وڅښلې او بيا يې ښځې ته ټوله كيسه تېره كړه. ښځه يې همدغسې بوځ مخ ناسته وه. اخر سړي د ټوكړۍ سر ليرې كړ، نو په كې د سرو زرو سكې، قيمتي ډبرې او كالي وو. سړي له خوشحالي نه د خداى شكر وايست. ښځه يې هم لږه خوشحاله شوه، خو بيا يې ورته وويل: ته خو بې عقل يې، كه په دې سپكه ټوكړۍ كې دومره مال وي، نو په هغې درنې ټوكړۍ كې به له دې نه زيات مال و، كاشكې درنه ټوكړۍ دې رااخيستې واى .

سړي ورته وويل :

ته د خداى شكر وباسه، چې بې له څه خوارۍ مزدورۍ دومره مال دولت خداى راكړ، دا خو زموږ د پاتې عمر لپاره بس دي، خو ښځې يې خبره نه اورېده .

ده ته يې بد رد ويل، چې ورشه درنه ټوكړۍ هم راواخله. سړي ورته وويل :

زه خو سترې يم، كه ته غواړې په خپله ورشه.

ښځې هم هماغه وخت د تللو لپاره ځان تيار كړ. سړي ورته د مرغۍ د كور لاره وربرابره كړه او په خپله لار پر كټ څملاستو.

ښځه چې د مرغی کور ته ورسېده، نو په زوره زوره یې تمبه وټکوله. مرغی بهر راوولوله، نو ښځې ته یې هرکلی ووايه او بیا یې هغې ته بلنه رکه، چې دننه ورشي، خو ښځه په تادی کې وه، ورته ویې ویل:

زما خاوند ډېر ستړی و، د درنې ټوکړی پرځای یې ستاسو له کوره سپکه ټوکړی اخیستې. هغه غلطې کړې ده.

مرغی ورته وویل:

که ته غواړې درنه ټوکړی وړای شي، خو گوره دا ډېره درنه ده، کېدی شي چې ته یې هم د اوچتلو جوگه ونه اوسې.

ښځې ورته وویل:

زه د خپل سړي نه تکړه یمه.

مرغانو ورته ټوکړی مخې ته کېښوده. دې ډېره په گرانه رااوچته کړه او په خپله لاره روانه شوه. هغې مرغانو ته د مننې یوتکی هم ونه وایه.

ټوکړی ډېره درنه وه او ښځه په نیمایي لاره کې سترې شوه. یوځای د دمې لپاره کېښناسته. نو په زړه کې یې وگرځېدل چې راځه وگوره په ټوکړی کې څومره مال دی؟

هغې له ټوکړی سر پرې کړو، نو له خولې یې یوه سپېره چیغه راووتله. په ټوکړی کې د مال- دولت پرځای لږمان، کربوړي، چینجي او ماران وو.

دوی ټول ورو ورو له ټوکړی راووتل او ښځې نه چارچاپېره تاو راتاو شول. هغه دومره وارخطا شوه، چې په منډو شوه، په لار کې به ځای پرځای پرېوتله. بوتان ترې پاتې شول. وېښته یې ببر او جامې یې وشلېدې. ډېر په کړاوونو یې ځان کور ته راوړساره.

سړي نیم خوب کړی و، چې دا کورته په منډه راننوتله او دروازه یې په کلکه وتړله.

سړي ورته ژر اوبه ورکړې او پوښتنه یې ترې وکړه:

څه پېښه ده؟

ښځې ورته ټول حال تېر کړ او بیا یې توبه وایستله چې پر مرغانو به ظلم نه کوي.

پاچا چې پلار شي - [د برما كيسه]

د دې كيسې تر لوستلو وړاندې څو خبرې د برما د مذهب منونكو راهبانو په هكله دي .

د برما زيات خلك بودا مذهب مني، په دې مذهب كې د هر يوه سړي لپاره دا امر دى، چې په ژوند كې به يو وار لږ تر لږه شپږ مياشتې راهب كېږي.

د بودا مذهب راهب د سر او د ريرې ويسته خريلي وي. د ژېړ سور بخن سان دوه څادرونه يې جامه وي. په پنبو كې يې د مزري يا لرگي پنبې وي او زيات وخت له ښاره ليرې په يوه معبد يا په ځنگله كې عبادت كوي .

د راهب د خوړو غم عام خلك كوي. هر چېرې چې راهب وويني، ورته خواږه رسوي، راهب دا نه وايي چې زه دا شى خوړم او يا دا شى مې خوښ نه دي.. هرڅه چې د هغه مخې ته راځي او خلك يې ورته وركوي، دى يې په صبر او په شكر خوري او خيرات كوونكي ته دعا كوي .

دا كيسه د برما د يوه لوى راهب سياده له كيسو نه ده، چې قريباً دوه سوه كاله كېږي، د برما د يوې سيمې مندپلي پاچا ته يې كولې .

وروسته دا ټولې كيسې نورو خلكو هم واورېدلې او اوس هم په برما كې د سياده په كيسو يو بل ته ويل كېږي.

د برما د مندپلي سيمې د پاچا نوم مندان و. د ده د ملك خلك ډېر غريب وو او يوه ورځ خبر شو چې خلك په جوړو جوړو له ښاره وځي، چې په نورو ځايونو كې ځان ته ډوډى پيدا كړي .

پاچا كړى شپه خوب ونه كړ او په راهب پسې يې يو تن ورواستاوه چې د هغه ماڼۍ ته راشي او د ده ډوډى وخوري . راهب سياده د ده ماڼۍ ته راغى، پاچا ورته سر ټيټ كړ او بيا يې په خپلو لاسونو ده ته خواږه كينودل، چې ويې خوري .

راهب چې ډوډى وخوړه، نو له پاچا يې پوښتنه وكړه، چې څه خبره ده .

پاچا ورته وويل :

زه د خپلو خلكو په هكله خواشيني يم، چې د خواری له لاسه د خپلو كورونو پرېښودلو ته مجبوره دي. خداى خبر شه چې دوى به نورو ځايونو كې په كوم حال كې وي. هلته به ورته كار پيدا كېږي او كه نه. ځينو خلكو خپل ماشومان دلته ميندپلي كې پرېښي دي، د دوى ساتنه به څوك كوي. د دې هرڅه پرې زما په غاړه ده، ما د يوه پاچا

په حیث دا ونه کړای شول چې په دې سیمه کې خلکوته روزگار ورکړم. زه ملامت یم، چې زما له کبله زما خلک در په در شول. په دې فکرونو نه خوب کولای شم او نه ډوډۍ خوند را کوي .

راهب دا خبره واورېده، نو ورته یې یوه کیسه پیل کړه .

د چین د غرونو په لمنه کې یو وړوکی کلی و. په دې کلي کې یو کروندگر د خپلو دوو زامنو سره اوسېده، د دوی مځکه لږه وه او که څه هم دوی ورباندې خواري کوله، ولې د مځکې فصل به یې لږ و. وریجې، به ښې نه وې او سابه به کله چینجو وخورل او کله به پرې ډېر باران وشو، نو هرڅه به اوبو یووړل .

آخر یوه ورځ دواړو زامنو پلار ته وویل :

نور په دې مځکه خپل وخت نه شي ضایع کولای .

دوی د ښه ژوند او د مړې گېډې ډوډۍ لپاره کلی پرېږدي. پلار ورته زړه نازړه اجازه ورکړه او دوی یوځای له کلي وو تل .

مشر زوی د چین له پلې سره نژدې شمالي ښار بامو ته لاړ او کشر زوی یې جنوب لوري ته، رنگون ښار ته مخه کړه .

دواړه وروڼه د سختو کارونو سره بلد وو. شپه او ورځ به یې مزدوري کوله. مشري یوڅو میاشتو کې دومره پیسې وگټلې، چې خپل تجارت یې ورباندې پیل کړ. د چین له خوا به چې کومې قافلې راتلې، دوی نه به یې مال اخیست او د میان مار نورو ښارونو ته به یې لېږلو.

د ده ژوند ښه شو. ښه خواړه یې پیل کړل، رنگارنگ مېوې، غوښې، وریجې او سابه د ده په کور کې پخېدل او د ژوند په خوند پوه شو .

کشر ورور یې په رنگون کې مزدوري پیل کړه او چې پیسې یې راټولې کړې، نو مځکه یې پرې واخیستله، ورو ورو ده هم پیسې پیدا کړې، د خپلې مځکې ښې وریجې، مېوې او سابه به یې خوړل. صحت یې ښه شو او د خپل کلي اېښېدلې وریجې او دال ترې هېر شول .

د دواړو پلار هماغسې په کلي کې اوسېده او ماښام چې به اېښېدلو وریجو ته کښېناست، نو دواړه زامن به یې یادول. د زامنو خبر به ورته راتلو چې دوی اوس ښه شوي دي .

یوه ورځ د کروندگر کلي ته د زیارت کوونکی یوه ډله راوړسېدله. دوی په دې کلي کې جوړ د یوې زړې پگوډا د لیدو لپاره راغلي وو .

په بودايي هېوادونو کې پگوډا یو څو پوړیزه زیارت وي، چې سپېڅلی تبرک (وېښته، بت یا دغسې نور شیان) په کې ایښي وي .

دا زیارت کوونکي ډېر شتمن خلک وو او دوی د کلي په لوی میدان کې خپل تمبوان ووهل او لوی لوی دېگونه یې د خوړو د پخولو لپاره بار کړل. بوډا کروندگر هم د دوی د نندارې لپاره ورغلو، په دویمه ورځ زیارت کوونکو د کلي ټولو خلکو ته ډوډۍ وکړه. ماښام اورونه بل وو او د کلي په یوه کور کې هم ډوډۍ پخه نه شوه. زیارت کوونکو په مځکه لوی لوی ځادرونه اوار کړل او خلک ورباندې کنښناستل، چې ډوډۍ وخورې. ډوډۍ داسې وه چې په کلي کې هېچا داسې شیان چېرې نه وو خوړلي.

هلته ښې ملایمې سپینې وریچې وې، د ماهیانو کباب و، د چرگ غوښه وه، د سپینو اوږو غوړې نازکې ډوډۍ وې. خو قسمه مېوه او سابه وو، چې په ډول-ډول طریقو پاخه شوي وو .

ډوډۍ پیل شوه، سپین ږيري کروندگر چې یوه مړۍ خولې ته کړه، نو خپل زامن ورته په زړه شولو فکر یې وکړ چې زه دا دومره ښو خوړو ته ناست يم. خدای خبر چې زما زامنو به نن څه شی خوړلی وي که نه. په دې فکر یې له سترگو اوښکې روانې شوې. په دسترخوان ناستو کسانو ترې پوښتنه وکړه، چې څه چل دی، ولې ژاړې؟

سپین ږيري وویل :

زما زامن د خواری له لاسه له کلي تللي دي. په دې کلي کې چېرې هم دومره ښه ډوډۍ مور نه وه خوړلې. اوس مې دومره ښه خواړه ولیدل، نو له ستوني مې نه تېرېږي. ارمان مې دی چې هغوی هم راسره وای. دا ډوډۍ راته خوند نه راکوي .

دا یې وویل او له دسترخوانه راپاڅېد، د خپل کور پر لوري روان شو .

راهب چې دا کیسه وکړه. نو میندان پاچا سر وخوځاوه او ویې ویل :

دا رښتیا دي چې مور و پلار تل د اولاد غم کوي، پاچا هم د خپل ملت پلار وي او چې ځان پلار گڼي، نو که ملت یې په بد حال کې وي، چېرې به هم په مړه گېډه ډوډۍ ونه خوري .

که دی ځان پلار نه کړي، نو د دې حق نه لرې چې پر تخت کنښني او د خلکو لپاره فیصلې وکړي.

د سردار ناوې- [د ناروې كيسه]

په يوه كلي كې د يوه سردار يا د نواب ښځه مړه شوه. نو خپلو خپلوانو او ملگرو ورته مشوره ورکړه، چې بل واده دې وکړي .

سردار اولاد نه درلود، خو مال او دولت ورسره ډېر و، يو عيب په کې و، هغه دا چې سخت شوم و، بله دا چې عمر يې له شپېتو اوښتی و او په خپل كلي کې چا ورته خپله لور- خور نه ورکوله. خو په خپله د ده دا خيال و، چې دی دومره زيات مال لري، نو که هرځای غواړي، واده کولای شي او شرط يې دا و، چې پېغله به کوي .

يوه ورځ پر اس سپور خپل لوی کور ته روان و، چې په لاره يې يوه پټي کې ډېره ښکلې جينۍ وليده، دا د کوم کروندگر لور معلومېده. سردار فکر وکړ، چې ښه شتمنه کورنۍ خو به ما ته خپله لور نه راکوي، راځه دا غريبه جينۍ وغواړه.

خپل خدمتگار ته يې وويل چې د جينۍ په هکله دې معلومات ورکړي. هغه خبر راوړ چې دا جينۍ د هغه د يوه کروندگر لور ده او پلار يې لا پخوا د سردار نه يو څو روپۍ پور اخیستې دي او تر اوسه يې بېرته نه دي ورکړي .

سردار په دې خبره خوشحاله شو او په بله ورځ بيا د مخکو پر لوري ورغی، هلته جينۍ لگيا وه په پټو کې يې مرخپري (خريږي) راټولول.

ده د خپل اس واگې راښکلې او پر جينۍ يې غږ وکړ، چې ده ته دې حاضره شي .

جينۍ خو لومړی حيرانه پاتې شوه، چې دومره لوی سړی له دې څه غواړي؟ خپل لاسونه يې په لمن پاك كړل، خولۍ يې پر سر کېښوده، په لستونې يې مخ پاك كړ او راغله د سردار مخې ته ودرېده. د سردار خوله نه جوړېده، چې ورسره خبرې وکړي، ځکه جينۍ ډېره نېغه ولاړه وه او يو څو شېبې چې همدغسې تېرې شوې، نو جينۍ ورته په سخته لهجه وويل :

وايه څه وايې؟... زه دې له کاره وويستم.

د سردار ژبه گنگوړۍ شوه. لاړې يې وچې شوې.

بيا يې وويل:

زه د يوې ښځې په لټه يم، چې واده ورسره وکړم .

جينۍ تندۍ تريو کړ، يو لاس يې پر ملا کېښود او ورته يې په چيغه وويل :

د دې خبرې لپاره دې زما وخت ضایع کړ. ښځه کوچې نو ورشه ښار ته.

سردار موسکی شو او ورته ویې ویل :

زه غواړم چې له تا سره واده وکړم .

جینۍ سم له لاسه ورته وویل :

ستا نه ډېره مننه، خو زه له تا سره واده کول نه غواړم .

د سردار مخ له قاره تک سور شو. اس ته یې یو چابک راخلاص کړ او له هغه ځایه لاړ. اوس خو به هغه هره ورځ له مخکو تېرېده او په جینۍ به یې غږ کاوه. جینۍ هم بده وه، کله-کله به یې ورته ښکتنځلې او بد رد هم ویل. خو هر څومره چې جینۍ انکار کاوه، د سردار ضد هم ورسره زیاتېده .

اخر دوستانو ورته مشوره ورکړه، چې د جینۍ له پلار سره دې خبره وکړي .

د جینۍ پلار هسې هم د سردار پورې و، نو قریباً هره شپه به یې خپلې لور ته هم دا یوه خبره کوله، چې سردار ښه سړی دی. ډېر مال لري او که واده ورسره وکړې، نو په پټیو کې به له کاره بېغمه شې .

څو میاشتې تېرې شوې، خو یوه ورځ سردار خپل یو خدمتگار د جینۍ پلار ته واستاوه او ورته ویې ویل :

زه چې د کوم شي غوښتنه لرم، که هغه نه شې راکولای، نو بیا د پور ټولې پیسې همدا اوس راکړه .

د جینۍ پلار سخت وارخطا شو او د ځان د خلاصولو لپاره یې خدمتگار ته وویل چې راتلونکې اوونۍ د خالي په ورځ به ستا شي، ارو مرو به ستا کور ته ورسېږي .

سردار چې دا واورېدل، نو ډېر خوشحاله شو، د خدمتگارانو مشري ته یې پیسې ورکړې، چې د ښار له یوه دکان څخه دې د واده سپین کمیس او نور شيان د ناوې لپاره واخلي. ده خپل یو څو ملگري هم په دې ورځ راوغوښتل او د واده د ډوډۍ لپاره یې یوه ساده مېلمستیا جوړه کړه .

د خالي په ورځ هغه خپل خدمتگار او یوه گاډۍ د جینۍ کور ته ورواستول، چې د کوم شي لوز ورسره شوی و، هغه دې سردار ته ورکړل شي .

خدمتگار د جینۍ پلار ته دا خبره وکړه، هغه د خپلې لور نه بېزاره او له سردار نه په وېره و. خدمتگار ته یې وویل :

ستا د سردار امانت بهر په پټیو کې دی. ورشه له هغه ځایه یې په خپله واخه .

دا یې وویل او په ځان پسې یې تمبه پورې کړه .

دی خبر و، چې د سردار خدمتگاران به جینی په زوره بیایي او نه یې غوښتل چې د هغې چیغې یې تر غوږ ورشي . خدمتگار چې پټي ته لاړ، نو جینی د هرې ورځ په شان له مخکې نه مونږان راټولول، هغه ورته په چیغه وویل :

زما سردار خپل امانت غواړي، چې ستا پلار یې د ورکولو لوز ورسره کړی و .

جینی چې دا واورېدل، نو لومړی خو حیرانه شوه، بیا سخته په قار شوه، خدمتگار ته یې وویل :

ودرېره، چې ستا د سردار امانت دروسپارم.

دا یې وویل او هغه زړه اسپه چې اوس له کاره لوېدلې وه، ورته یې راوستله، یو پری یې د هغې له غاړې تاو کړ او خدمتگار ته یې وویل :

زما پلار ستا سردار ته هم د دې اسپې د ورکولو لوز کړی و .

خدمتگار اسپه په مخه کړه او په زړه کې حیران و، چې د دې زړې اسپې لپاره بیا د گاډي د ورلېږلو څه حاجت و .

کورته چې ورسېد، نو خدمتگار اسپه د لویې دروازې نه بهر پرېښوده. په خپله په منډه دننه لاړ او سردار ته یې وویل :

ستاسو امانت مې راوړ .

سردار خوشحال شو او د خدمتگارانو مشرې ته یې وویل :

ډېر په احتیاط یې زما د مور کوټې ته ورسوی او د واده لپاره یې تیاره کړئ .

خدمتگاره حیرانه وه، چې سردار د دې زړې اسپې لپاره دومره خواري کړې وه، خو بیا یې په خپلو کې خبرې کولي، چې کېدی شي دا هم د شتمنو خلکو د مشغولا او د ساعتېری یوه طریقه وي. سردار لکه چې د خپلو ملگرو د خندولو لپاره دا هرڅه کوي. دوو کسانو اسپه یوې لویې کوټې ته ورسوله، دوو خدمتگارانو ښځو د واده سپین کمیس د اسپې په غاړه کړ، د گلانو گېډۍ یې ورته په سر وتړله، په وړاندېنيو سمونو یې ورته سپینې دستانې او شاتنیو یې سپینې جرابې واغوستې. یو خدمتگار په منډه د ناستې لویې کوټې ته ورغی او اعلان یې وکړ، چې ناوې تیاره ده .

سردار او نور ټول مېلمانه له خپلو ځایونو څخه اوچت شول، یو پادري صاحب هم هلته تیار ولاړ و. سردار صاحب یو سپین گل په خپل کوټ ټومبلی و او خدمتگارې ته یې اشاره وکړه، چې ناوې راولي.

د ناوې په جامو کې زړه اسپه ورو ورو د مېلمنو کوټې ته رادننه شوه. د ټولو له خولې یوه سلگۍ د چیغې په ډول راووتله .

سردار له غوسې او قاره په چيغو شو. په کوټه کې دومره شور، خوږ راپورته شو، چې اسپه خواره وارخطا شوه، يوه لغته يې خدمتگارانو ته راخلاصه کړه او له کوټې په تريکو ووتله. وايي چې دا سردار د خپلو مېلمنو په وړاندې دومره پيکه شو، چې بيا يې ټول ژوند له چا سره نه ليدل.

هينسل او گريټل - [د ډنمارك كيسه]

ډېر پخوا د يوه ځنگل پر څنډه په يوه وړوكي كور كې دوه ماشومان د خپل پلار او ميرنۍ مور سره اوسېدل. د هلك نوم هينسل او د جينۍ نوم گريټل و .

د دوی پلار به په ځنگله كې لرگي وهل او په كلي كې به يې خرڅول، په هغه خپل دواړه ماشومان ډېر گران وو. خو د ښځې يې دا خبره نه خوښېده. هغې به په څه نا څه پلمه غوښتل چې دواړه دې له كوره لاړ شي .

يوه ورځ يې له خپل خاوند سره جنگ وكړ، چې هغه نور د دوی خدمت نه شي كولاى. د شپې تر ناوخته لگيا وه او اخر يې سپرى دې ته اړ كړ، چې سهار به دوی ځنگله ته ځي او لرگي به راټولوي. سهار دوی راپاڅېدل، نو مور او پلار ورته لږه وچه ډوډۍ وركړه او ځنگل ته يې روان كړل .

هينسل له وړاندې نه خپل جېبونه له كانو ډك كړي وو. دوی چې په كومه لار تلل، پر هغې به يې يو-يو كاني غورځاوه، چې د بېرته راتگ لار پيدا كړي .

هغه ورځ چې دوی مزل وكړ، نو يوځاى كې يې دمه وكړه، پلار ورته د لرگو اور بل كړ، دوی ډوډۍ وخوړه او ورسره خوا كې پر يوه نرم ځانا ويده شول .

دوی چې له خوبه پاڅېدل، نو مور و پلار يې نه وو او د ماښام تيارې په خپرېدو وې، په ځنگله كې د مرغانو او ځناورو شور و، ماشومان سخت وېرېدل، خو هينسل د يوې لويې ونې بېخ پيدا كړ، چې په كې سوری جوړ و، دواړو هم په دې كې شپه تېره كړه.

په بله ورځ دوی د كانو په لټه كې شول، چې هينسل له خپله جېبه په لار كې غورځولي وو. غرمه دوی بېرته خپل كور ته ورسېدل، پلار يې ډېر خوشحاله شو، خو مور يې په قار شوه، يو څو ورځې چې تېرې شوې، نو ښځې له خپل خاوند سره بيا جنگ شروع كړ، چې د كور خرڅ نه شي پوره كولاى. يا خو دې ډېرې پيسې كور ته راوړي او يا دې واړه چېرته واستوي، خو د هغې خبره ونه منل شوه.

سپرى يوه شپه د خپلو اولادونو په غم كې داسې نارامه تېره كړې وه، چې اوس يې نه غوښتل چې دوی بيا ځنگل ته بوځي .

يوه ورځ چې سپرى په كور كې نه و. ښځې ډوډۍ پخه كړه او ماشومان يې له ځان سره كړل، چې دوی په ځنگل كې ورخوښې كړي. هينسل په دې پوهېده، هغه دومره وخت پيدا نه كړ، چې په لار كې كاني وغورځوي، خو د ډوډۍ

ورې ورې ټوټې يې په ټوله لار کې اچولې، د غرمې مهال چې يوځای ته ورسېدل، نو هغې لرگي راټول کړل، دوی ته يې اور بل کړ او ورته يې وويل :

تاسو کښېنئ، زه مو په پلار پسې ورځمه چې هغه راشي نو بيا به يوځای کور ته ځو.

ماشومانو ځان ښه تود کړ، بيا يې پاتې ډوډۍ وخوړه او ويده شول. چې راپاڅېدل، نو بيا د خپل کور پر لوري روان شول، خو هينسل چې د ډوډۍ کومې ټوټې پر لاره غورځولې وې، هغه مرغانو خوړلې وې، دوی لاره ورکه کړه او د ځنگل بلې څنډې ته ورسېدل. هلته څه گوري چې له چاکلېټو جوړ شوی وړوکی غوندې کور و. د هغه کړکۍ او دروازې له بسکېټو وې، دوی د کور چارچاپېره وگرځېدل، خو څوک يې په کې ونه موندل.

گرېټل دومره ورې وه، چې د يوې کړکۍ نه يې بسکېټ رامات کړل او ويې خوړل. هينسل هم د چاکلېټو ټوټې راشکولې او خولې ته يې اچولې، خو ناڅاپه يوه بوډۍ کړوپه له کوره راووتله او دوی ته يې په قار وويل :

تاسو زما کور ولې خورئ؟

هينسل او گرېټل دواړه وارخطا شول. لاسونه يې له چاکلېټو ډک وو. ښځې ورته وويل :

تاسو زما له کوره غلا کړې ده، اوس به تاوان راکوئ .

بيا يې هينسل په يوې کوټې کې بندي کړ او گرېټل ته يې وويل چې ته به زما د کور ټول کارونه کوې .

ماشومانو ټوله شپه په خپل کور پسې ژړل. سهار وختي ښځه راپاڅېده او گرېټل يې په کار اخته کړه، خود هينسل لپاره يې ښه ښه خواړه پاڅه کړل او هغه ته يې خوړو لپاره ورکړل. بيا يې دې بېرته په گوټه کې بند کړ. گرېټل به ځای جارو کړ. لوبښي به يې ووينځل، ځايونه به يې راټول کړل، خو هغې ته به يې لږه ډوډۍ ورکوله .

يو څو ورځې همدغسې تېرې شوې، يوه ورځ هغې ښځې هينسل ته وويل، چې خپل لاس د کوټې له کړکۍ بهر راوباسه. ده چې لاس رابهر کړ، نو هغې د ده گوټې په خپلو لاسونو کې ونيولې. ښکته پورته يې کړې، بيا له ځان سره په شونډو کې وگرېډه:

زړه غوښه ورباندي نه ده ختلې.

هينسل چې دا خبره واورېده، نو پوه شو، چې دا ښځه جادوگره وه او ده ته يې ځکه ښه خواړه ورکول، چې دی چاغ شي او کله چې دی چاغ شي، نو بيا به يې حلال کړي او وبه يې خوري .

هينسل تر دې وروسته بيا په مړه گېډه ډوډۍ نه خوړله او گرېټل ته يې هم په غوږ کې دا خبره کړې وه. جادوگري به يې په هره درېيمه څلورمه ورځ د هينسل په گوټو غوښې کتلې. اخر يوه ورځ يې گرېټل ته وويل چې له کوره بهر تر يوه لوی دېگ لاندې دې لرگي راټول کړي او اور دې بل کړي. په دېگ کې جادوگري له پخوا د اېشېډو لپاره اوبه

اچولې وې. گريټل چې دا وليدل، نو پوه شوه چې نن به يې ورور وژني. هغې لږ لږ لرگي په نغري کې ايښودل، چې اوبه ژر ونه ايشېږي .

کله چې به جادوگره دننه لاړه، نو دې به نغري نه لرگي وايستل، چې اور ت شي. ډېر وخت چې تېر شو، نو جادوگره په قار شوه. گريټل ته يې وويل :

ته وگوره چې اوبه اېشېدلې دي که نه؟ په نغري کې نور لرگي کښېږده.

گريټل اوس ډېره ناامیده شوې وه. خو بيا يې هم زړه کلک کړ او جادوگرې ته يې وويل :

زه د دېگ دننه نه شمه ليدلای، چې اوبه اېشېدلې دي که نه. ته راشه په خپله يې وگوره.

جادوگره دېگ ته نژدې راغله. د هغې سر يې ليرې کړ او ورټيټه شوه. بس په دې وخت کې گريټل خپل ټول توان يوځای کړ. د جادوگرې پښې يې ونيولې او هغه يې دېگ ته ورټېله کړه. جادوگرې يوه چيغه کړه. د دېگ سر يې له لاسه ولوېد او دا اړولې په اېشېدلو اوبو کې پرېوته.

گريټل ژر ژر ټول لرگي په نغري کې کېښودل او اور په غرغډو شو. بيا دې مندې کړې، د جادوگرې تر بالښت لاندې يې د کوټې کنجيانې وموندلې او ژر يې ورور له کوټې راخلاص کړ. جادوگرې کړيکې وهلې، دواړو ماشومانو شاته نه کتل او له هغه ځايه يې ځغاستل .

دوی ډېر وخت په ځنگله کې په منډه وو، اخر يې يو ځای د لرگيو د ماتولو غږ واورېد، دوی د غږ پر لوري لاړل او څه گوري چې پلار يې تېر په لاس ونې وهي .

پلار يې چې دواړه اولادونه ژوندي وليدل، نو له خوشحالي نه يې په سترگو کې اوبښکې راغلې .

دوی يې په غېږ کې ونيول او کور ته يې راوستل. په کور کې د ده ښځه نه وه، د ماشومانو له ورکېدو وروسته ده هغه هم له کوره شړلې وه. ځکه چې د دوی ډوډۍ هم نه پوره کېده او بيا تر څو چې د دوی پلار ژوندی و، دوی يې يوازې په ځنگله کې نه پرېښودل.

سپېڅلې مچۍ - [د يونان كيسه]

په لرغوني يونان کې د خلکو مذهب هغسې نه و، چې په اوسني زمان کې يې مور پېژنو.

دوی پر الله باور کاوه. هغه مخلوق چې د دوی په عقیده د اولمپس پر غرونو يې ژوند کاوه او د هر چا په وس او قدرت کې يو کار وي. د دوی په عقیده تر ټولو باقدرته او د الهانو مشر **زيوس** نومېده او د يونانيانو په باور زيوس د هر هغه انسان، ځناور، مرغه او چينجيو درناوی کاوه، چې په ماشومتوب کې يې د ده، يانې د زيوس خدمت کړی و. د هغه شوه (پي) ډېرې خوښې وې. هغه چيلۍ چې په ماشومتوب کې يې ده ته خپلې شيدې ورکړې وې، په زاړه عمر کې يې د اسمان ستورو سره کښېنوله. همدغسې د ده شات (گبين) هم خوښ وو، ځکه خو يې د شاتو مچيو ته ښکلې او پياوړې وزرې ورکړې، چې د ځان ساتنه په ښه شان وکړای شي.

نو کيسه داسې ده چې د دې لرغوني يونان په يوه وړوکي ښار کې يو شتمن سړی اوسېده، له ده سره ډېرې چيلۍ وې او د دوی د ساتنې لپاره يې يو مری (غلام) ساتلی و. دا مری کوماتاس نومېده، کله چې به د غرونو واورې ويلې شوې او په غرونو کې به شنه واښه راوتوکېدل، نو کوماتاس به د خپل بادر په اجازه ټولې چيلۍ (وزې) په مخه کړې، د هيلیکون غره ته به يې بوتلې. ټوله ورځ به چيلۍ په شنو وښو اخته وې، کوماتاس به خپله شپيلۍ غږوله او د ونو، بوټو، ځنگلي مېوې به يې خوړلې. د شپې به يې د يوې چيلۍ په شيدو ځان مور کړ. خپله شړۍ به يې له ځانه تاو کړه او تر يوې ونې لاندې يا له تيرې سره جوخت به غونډ منډ ويده شو.

کوماتاس به کله-کله په نيمه شپه کې ډېر ښکلي سازونه واورېدل، دا موسيقي به دومره مسته وه، چې د هغه زړه به گډا غوښته، خو بيا به يې سترگې خوب يووړې.

دی هم د نورو خلکو په شان په دې عقیده و، چې دا سازونه ښاپېرۍ غږوي ورته گډېرې، خو ده په خپله چېرې هم ښاپېرۍ په سترگو نه وه ليدلې.

يوه شپه دی پر محکه پروت و، په اسمان کې يې د څوارلسمې سپوږمۍ ته کتل، چې ناڅاپه هغه بيا سازونه واورېدل او ورسره يې د خدا او د گډا غږونه هم تر غوږ شول.

دی له خپله ځايه پاڅېد، پر يوه اوچته تيره ودرېد او خوا و شا يې وکتل، ښکته د يوې روانې چينې له اوبو سره د ښاپېرو يوه جوپه وه، چې ځينې په کې په څرخ گډېدې او نورو ورته سازونه غږول.

کوماتاس په خپل ځای ساه نیولی ولاړ و، دی نه پوهېده چې څه وکړي. د ښاپېریو لیدل ډېر ناشونی کار و او ده غوښتل چې دوی ته څه شی ډالی کړي. خو بې له خپلې شپېلۍ او یوې شړۍ نور ورسره هېڅ هم نه وو. هاغلته پر تیره کښېناست او پوه نه شو چې کله خوب یووړ او ښاپېری تر کومه گډېدې .

دی چې سهار پاڅېد، نو ټوله ورځ یې همدغه چورت واهه، کله-کله به یې شپېلۍ وغږوله، خو په دې کې هم ورته څه خوند نه و. اخر یې چیلپو ته فکر لار، د ده بادار چېرې هم په ده غرض نه و کړی. چیلپۍ دومره ډېرې وې، چې کوماتاس فکر وکړ، که یوه په کې ښاپېرو ته ډالی کړي، نو هېڅوک به خبر نه شي .

کوماتاس تر ډېره وخته دا خبره کرله، رېبله اخر مازیگر مهال یې یوه چیلپۍ حلاله کړه او د ځنگل د قربانگاه پر کاني یې کېښوده... زړه یې آرامه شو.

له بده مرغه په بله ورځ د کوماتاس بادار ځنگل ته راغی... چیلپۍ خو به یې یا شمېرلې یا نه، خو له قربانگاه سره نژدې یې وینه ولیده او بیا د چیلپۍ پوستکی هم له یوې ونې سره ځوړند و.

سخت بدگومانه شو، کوماتاس ته یې په قار وویل :

زما په تا ډېر اعتبار و، خو ته بې ایمانه وې. نور درباندي باور نه شمه کولای، د چیلپۍ تاوان خو یې له کوماتاس نه یې نه شو اخیستلای، ځکه دی ډېر خوار و. خو د سزا په توگه یې دی د لرگي په یوه صندوق کې بند کړ او د خپلې مانی تر شا یوې شاپېرې کندی ته یې ورغوځار کړ .

د هیلیکون په غره کې اوسېدونکو ښاپېریو یو څو ورځې د دروزي د شپېلۍ غږ نه اورېده. دوی حیرانه وې چې شپېلۍ غږوونکی کوماتاس چېرته وړک شو. بیا د ده په لټون پسې یوه لولکۍ روانه شوه. دا لولکۍ به په ونو، بوټو گرځېده او د کوماتاس پوښتنه به یې کوله. هر چا چې کوماتاس له خپل بادار سره لیدلی و، لولکۍ ته یې لاره ورښودله. اخر لولکۍ د شتمن سړي تر کوره ورسېده، خو دی یې هلته ونه موندلو.

د مانی له لویې دروازې سره جوخت لگېدلي د گلابو بوټي ورته خبر ورکړ، چې د مانی تر شا یو صندوق دې پیدا کړي .

لولکۍ همدغسې وکړل او د صندوق له یوه سوري نه یې وکتل، چې کوماتاس په کې بند و. لولکۍ بېرته ښاپېرو ته خبر راوړ او بیا د ښاپېرو یوه غونډه پیل شوه. هر چا خپله خپله ډنگوله، خو ټول په دې رضا شول چې مهم کار د کوماتاس ژوندي ساتل وو. د صندوق له ورو سوريو نه نور هېڅ شی نه شو رسېدای، یوازې د شاتو مچپو ورته شات رسولای شول. بیا داسې وشول چې د شاتو د مچپو یوه جوپه به د صندوق خوا و شا بنگېده.

یوه یوه مچۍ به د یوه سوري له لارې صندوق ته ورننوتله، د کوماتاس پر شونډو به یې لږ شات ورڅخول او بیا به بهر راوتله. په دې حال کې یو کال واورېد.

يوه ورځ شتمن سړي ته ورپه زړه شول، چې کوماتاس به په صندوق کې مړ وي، خپلو مرييانو ته يې امر وکړ، چې صندوق دې پرانيستلای شي او د کوماتاس هډوکي دې په مخکه ښخ کړای شي .

مرييانو چې صندوق پرانيست، نو ويې ليدل چې کوماتاس په کې ژوندی پروت و، ټول حيران وو، خو کوماتاس ورته وويل چې ما ته د شاتو مچيو خواړه رارسول.

د هغه بادار خبر شو، نو دی هم حيران پاتې شو. خو بيا خپل مذهبي مشر ورته وويل :

د کوماتاس درجه ډېره اوچته ده. شات د زيوس خونې دي او دی يوازې خپلو اوچتو بندگانو ته دا خواړه ورسوي .

شتمن سړی اوس پر خپلو کړو پښېمانه و، نو کوماتاس يې له لاسه ونيو او له ځان سره يې کښېناوه. له ده يې وپوښتل چې څه شی غواړي؟

کوماتاس ورته وويل :

زه بېرته په ځنگله کې ستا د چيليو ساتنه غواړم.

وېره- [د ترکیې کیسه]

ډېر پخوا د اوسنۍ ترکیې په یوه غریزه سیمه کې یو هلك له خپلې کونډې مور سره اوسېده .

د دوی وړوکی کور (جونگره) له ښاره بهر په بېدیا کې و .

یوه ورځ د سیلۍ او باران په سخت توپان کې دواړه مور او زوی په کور کې ناست وو، د تندر له غږ سره به ښځه ورپېده. دې د کور بهرنۍ تمبې ته یوه غټه تېره کېښوده او زوی ته یې وویل :

زه خو نن ډېره سخته وېرېم. خدای خبر چې نن مې دا وېره ولې په زړه کې ناسته ده .

هلك مور ته وکتل. لږ حیران شو او وېې ویل :

وېره! دا څه شی وي؟

مور ورته وویل :

وېره داسې بلا ده چې هر انسان یې په خپل ژوند کې ویني او بیا د دې په پنځو کې راگیر شي .

هلك تر ډېره وخته غلی ناست و، دواړو ډوډۍ وخوړه او خوب ته پرېوتل. هلك تر ناوخته د وېرې په هکله فکر کاوه. داسې یې گپله چې گوندې **؟** وېره **؟** رښتیا یوه بلا ده. کری شپه یې همدغسې تېره کړه او سهار وختي یې چې مور لا له خوبه نه وه پاڅېدلې، دی له خپلې جونگرې راووت او یوې خوا ته روان شو، ټوله ورځ په پښو روان و، چې سترې به شو نو له یوې ونې سره به یې ډډه ولگوله.

له چینې یا ویالې نه به یې اوبه وڅښلې. په لار کې به یې همدغه چورت واهه، چې که **؟** وېره **؟** راته مخې ته راغله، نو سملاسي به یې وژنم.

لمر چې د غرونو شا ته پټ شو، نو ده له لیرې نه یوځای رڼا ولیده، چې ورنژدې شو، نو ویې لیدل چې یو څو تنه له اور نه چاپېره ناست وو، خپل چاقوان یې په تیرو تېره کول. دوی ټول شوکماران وو او د شپې د شوکې لپاره یې ځانونه تیارول .

د هلك ساړه شوي وو. پر دې کسانو یې سلام وچاوه او اور ته نژدې کېښناست. سړو یو بل ته په سترگو کې اشارې وکړې. خو د هلك له حالت نه څرگندېده چې دی هېڅ نه لري .

یو تن ترېنه پوښتنه وکړه:

ته له کومې راغلی یې او کومې خوا ته روان یې؟

هک چي لاسونه یې اور ته نیولي وو، دوی ته وویل :

زه د وېرې په لټه راوتلی یم. که مې پیدا کړه، نو ژوندی به یې نه پرېږدم.

شوکاران په خندا شول، خو ددوی مشر هک ته وویل :

زه خبر یم، چې وېره چېرته اوسېږي، که ته غواړې چې ویې وینې، نو دا اوږه، کوچ او شات واخله، مخامخ د ونو شا ته یوه هدیره ده، هلته لرگي ډېر دي، له دې ځایه یوه ډره واخله. هلته اور بل کړه، مور ته خوږه ډوډی پخه کړه، وېره به درته په خپله ځان ښکاره کړي .

هک د شوکارانو نه ټول توکي په یوه غوټه کې وتړل. یوه بله ډره یې په بل لاس کې واخیسته او د ونو پر لوري روان شو. اوس هرې خوا ته تکه توره تیاره وه. هک چې د شوکارانو له سترگو پناه شو، نو ټولو پرچ وهلو.

هک هدیرې ته ورسېد، نو تیرې یې راټولې کړې، وچ لرگي یې په کې کېښودل او اور یې بل کړ، بیا یې اوږه، کوچ او شات یوځای کړل. د یوه قبر له پاسه په کنډولي کې اوبه ایښې وې، د اوږو ډوډی یې جوړه کړه او د سرې شوې ډبرې له پاسه یې کېښوده.

ډوډی چې پوره پخه شوه، نو هک هم ښه دمه کړې وه، خوا و شا یې کتل، چې وېره به چېرته وي. په دې کې اور ته نژدې قبر نه یو لاس رابهر شو او ورسره یو غږ هم راپورته شو، چې : **❖** دا ډوډی دې زما لپاره پخه کړې ده؟ **❖**
هک ورته وویل :

نه، نه، دا ډوډی مې هلته بره یو څو تنو لپاره پخه کړې ده .

دا یې وویل او گرمه ډوډی یې له تیرې راواخیسته... د غوټې په خالي ټوکر کې یې تاو کړه، یوه بله ډره یې له اوره راواخیسته او بېرته یې د شوکارانو ځای ته ځان ورساوه.

په دوی کې یو څو تنه په خپل کار پسې تللي وو، خو د دوی مشر اوس هم هلته ناست و، هک چې یې ولید، نو بیا حیران شول. پوښتنه یې ترې وکړه:

وېره دې ولیده؟

هک ورته وویل :

نه، هلته خو تش یو لاس له قبر نه راووتلو، چې له ما یې ډوډی غوښته.

د شوکمارانو مشر ډوډۍ توتې توتې کره او په ټولو یې ووېشله. هلك هم خپله برخه ډوډۍ وخوړه او اور ته نژدې پرېوتو .

د شوکمارانو مشر ورته وویل:

سهار د دې غونډۍ بلې خوا ته ورشه، هلته یوه کچه لاره د اوبو یوه تالو ته ځي، ما اورېدلي دي، چې په دې تالو کې وېره اوسېږي .

هلك ډېر سترې و، دا خبره یې واروېده او سترگې یې پټې کړې. په بل سهار چې هلك پاڅېد، نو اور مړ و او ټول شوکماران له هغه ځایه تللي وو. ده ته یې یو څو توتې وچه ډوډۍ پرې ایښې وه .

هلك ځان تازه کړو، ډوډۍ یې وخوړه او پر غونډۍ وخوت، یوه کچه لار یې پیدا کړه او په هغې روان شو. د لارې په پای کې د اوبو یو لوی تالو و.

خو هلته یې یوه عجیبه ننداره ولیده. د اوبو د پاسه په هوا کې یوه زانگو وه، چې یو ماشوم په کې ژړل .

هلك یو څو شېبې ماشوم ته وکتل او فکر یې وکړ، چې دی ولې ژاړي او زانگو په هوا کې څنگه ولاړه ده. په دې کې یوه ځوانه جینۍ له اوبو راووتله، چې وېسته او جامې یې وچ وو. هلك ته یې وویل :

دا زما ورور دی. زه په خپله زانگو ته نه شمه رسېدلای، غواړمه چې خپل ورور له زانگو نه راواخلمه. هلك ورته وویل : زه به په اوبو کې ښکته شم، ته زما په اوږو کېښنه او خپل ورور له زانگو راواخه.

هلك اوبو ته وربښکته شو. جینۍ د ده پر سر لاس کېښود او پر اوږو یې کېښناسته، هلك ورو ورو د زانگو پر لوري روان شو. خو جینۍ خپل لینگی د هغه د څټ نه کلک راتاو کړل او زور یې ورله ورکړ.

هلك سخت په قار شو، دا یې له لاسه ونيوله او اوبو ته یې ورغوزاره کړه. جینۍ هم ورسره ښه کلکه نښتې وه. هلك د هغې مړۍ ته لاس کړ او دا یې له ځانه لیرې کړه، په دې پرزونو کې د جینۍ د غاړې د سرو زرو زنجیر د هغه په لاس کې پاتې شو او ده په چټکۍ له تالو نه ځان وایست. پاس چې گوري، نو زانگو هلته نه وه. هرڅه ورک وو .

هلك د سرو زرو زنجیر په خپله غاړه کې واچاوه او د غونډۍ بلې خوا ته روان شو .

ټوله ورځ یې سفر وکړ او مازیگر مهال د یوه ښار دروازې ته ورسېد، هغه وخت به د ښارونو چاپېره دېوالونه جوړېدل او د بهر وتلو لارې به ماښام تړل کېدې.

کوم مسافر چې به ناوخته راوړسېدل، د هغوی لپاره له دروازې نه بهر سرايونه جوړ وو. هلك دیوه نانواي د تنور مخې ته کېښناست او په تنور کې پرېوتې ډوډۍ چې نانواي یوې خوا ته ایښودلې او خلکو په خپل وار رااوچتولې د

هغوی د اخیستلو په انتظار شو. اخر د ده وار هم راورسېد، نیمه پخه نیمه سوځېدلې ډوډۍ یې وخوړه او هملته یوې خوا ته پر مځکه ویده شو.

سهار چې ښار ته وردننه شو، نو ویې لیدل چې خلک د سمندر پر لوري روان وو. هلك هم ټولو سره مل شو، خبر شو چې یوه بېړۍ پرون رارسېدلې وه، خو اوس د ډوبېدو په حال کې ده، د سمندر پر غاړه ډېر خلك ولاړ وو، چا ژړل، چا دعا ته لاسونه نیولي وو.

بېړۍ له یوې غټې تیرې سره ولاړه وه. په دې کې ټولو ملاحانو زور لگولی و، چې ساحل ته یې راوړي. خو داسې ښکارېده چې بېړۍ د سمندر په اوبو کې دننه په کوم شي پورې نښتې وه او ورو ورو په ډوبېدو وه.

خلکو په ورو ورو کښتو کې په دې بار سامانونه او نور خلك رانښکته کول.

هلك جامې وایستلې او سمندر ته یې ټوپ کړل. ده اوږده ساه واخیستله او د سمندر تل ته یې ځان ورساوه. هلته یې ولیدل چې یوې ښځې د بېړۍ لنگر په لاس کې نیولی دی او ځان ته یې راکاږي.

هلك په دې ښځې ورتپ کړل، زنځیر یې د هغې له لاسه لیرې کړ او د هغې په وهلو سر شو. بیا یې دا له وېښتو راوښوله او په یوې تیرې پورې یې وتړله.

هلك چې له اوبو راوتلو، نو بېړۍ له خطرې بهر وه. خلکو خوشحالیانې کولې. دی دومره ستړی و، چې خپلې جامې یې په غاړه کړې او بېرته ښار ته لاړ. هلته تر یوې ونې لاندې پرېوتو او ویده شو.

مازیگر مهال چې دی راپاڅېد، نو د ونې نه یې د خبرو غږ واورېد. یوې ښځې ویل:

ما یو داسې زړور ځوان لیدلی دی، چې په هدیره کې یې ډوډۍ پخوله، ما له یوه قبر نه لاس وروغزاوه، خو دی هېڅ ونه وېرېد، د بلې ښځې غږ راغی:

ما هم یو داسې ځوان ولید، چې په اوبو کې مې ورله مړۍ خپه کوله، خو ده رانه ځان هم خلاص کړ او زما د سرو زرو زنځیر یې هم یووړ.

د درېیمې ښځې غږ شو:

ما داسې ځوان ولید، چې د پوره بېړۍ زنځیر یې زما له لاسه واخیست او زه یې په یوه کاني پورې وتړلم. هلك چې دا خبرې واورېدې، نو ونې ته یې وکتل او ویې ویل:

هغه ځوان زه یمه. خو تاسو څوک یئ؟

درې واړه ښځې د سترگو په رپ کې د ده مخې ته ودرېدې او ورته ویې ویل:

موږ جادوگرې يو. ته ډېر زړور يې، موږ غواړو چې درته انعام درکړو. وغواړه څه شي پسې راوتلی يې او چېرته ځې؟ هلك ورته وويل:

زه د وېرې په تکل کې يم. که تاسو ته معلومه وي چې وېره په کوم ځای کې ده، نو دا به ډېر لوی انعام وي.

دريو واړو جادوگرو په زوره زوره وخنډل او بيا يې د يوه ښار پټه ورله ورکړه، چې وېره هلته اوسېږي.

هلك چې د ډېرو ورځو تر مزله وروسته دې ښار ته ورورسېد، نو ټول خلك د پاچا د ماڼۍ نه بهر راټول وو. هلك د يوه سړي نه پوښتنه وكړه، چې څه چل دی؟

هغه ورته وويل:

يوه مياشت کېږي چې زموږ پاچا مړ دی. د دې ملك روايت دی چې د دې ځای ځينې سپېڅلي مرغان هر سهار له ماڼۍ نه الوزي او چې د هر چا پر سر كښېناست، نو هغه به پاچا کېږي دا يوه مياشت کېږي، چې مرغان د هېچا پر سر نه دی كښېناستلی.

هلك هم د مرغانو په ننداره شو، چې له ماڼۍ نه به والوتل او بېرته به لارل، يو څو شېبې چې تېرې شوې، نو يو مرغه د ماڼۍ تر ټولو دنگ بورجل نه راوالوتلو او د هلك پر سر كښېناست. د خلكو شور ماشور پورته شو.

هلك سترگې پټې كړې، ويې ليدل چې د پاچاهۍ تاج يې پر سر كړی دی او پر شاهي تخت ناست دی. خلك ورته راروان دي، وزيران ورته د مملكت د ستونزو حال وايي. ډوډۍ ورته ايښې ده، خو دی وخت نه لري چې ويې خوري.

خوب يې تښتېدلی دی. هلك ناڅاپه سترگې وغړولې او په چيغو شو:

زه دا هرڅه نه شمه کولای.

په دې کې د ماڼۍ له خوا يو څو مرغان راوالوتل او وار په وار د دې هلك پر سر كښېناستل، ټولو خلكو نارې پورته كړې چې هم دی به زموږ پاچا وي.

ټول وزيران راوپاندې شول، مشر وزير ورته شاهي چپنه په غاړه كړه. يو بل وزير ورته تاج پر سر كړو او دی يې د ماڼۍ پر لوري بدرگه كړ، هغه وخت هلك احساس وكړ، چې د هغه غوني زيږ- زيږ شول، مری يې وچه او پښې يې په رپېدو شوې.

يوه سپين ږيري وزير ورته په غوږ کې وويل:

وېرېره مه!

او هلك اوس خبر شو، چې وېره څه وي؟ هغه ته د مور خبره په زړه شوه :
وېره داسې بلا ده چې هر انسان يې په خپل ژوند کې وينې .
هغه وېره موندلې وه، خو هله چې پاچا شو.

غریب ولیداد- [د هندوستان کیسه]

په یوه کلي کې یو غریب او بوډا سړی یوازې اوسېدو، چې نوم یې ولي داد و. ده به ټوله ورځ په شنو ورشو کې واښه کول. ماښام به یې د وښو لویه گډې. په سر کره، لور به یې په ملا ویستوني وټومبله او د ښار مندوي ته به روان شو.

د ده واښه به هره ورځ په پنځوانو (یوه سکه) خرڅ شول. کله څلور او کله به یې په څلورنیمو انو ځان ته ډوډۍ واخیستله او کور ته به راغی. ډوډۍ به یې وخوړله او هغه ټکه (نیمه انه) یا انه چې به ورسره پاتې وه، د خپلې جونگرې په گوټ کې ښخ شوي منگي ته به یې واچولې.

ولي داد له خپل ژونده ډېر خوشحاله و، ډېره موده همدغسې تېره شوه. یوه ورځ یې خپلو جامو ته وکتل او فکر یې وکړ، چې نوې جوړه جامې ځان ته واخلي، د جونگرې په گوټ کې له ښخ منگي نه یې ټولې ټکي انې راوايستلې او حیرانه پاتې شو، چې دومره ډېرې پیسې څنگه راټولې شوي. ځان له یې د خامتا یوه جوړه جامې واخیستې، خو بیا هم ډېرې پیسې ورسره پاتې وې. نه پوهېده چې په دې پیسو څه وکړي. ټوله شپه یې چورت واهه. اخر سهار راپاڅېد، نو ټولې پیسې یې یوه زرگر ته یووړې. هغه ورله په دې پیسو د سرو زرو یو بنگری جوړ کړ.

اوس ولي داد حیران و، چې د سرو زرو په بنگري څه وکړي؟ د ده اولادونه هم نه وو، په بازار کې به یوه سړي تل د خپلو اسونو لپاره له ولي داد نه واښه رانیول.

نن چې یې واښه مندیی ته یووړل، نو هغه سړی یې ولید، له هغه یې پوښتنه وکړه، چې ته خود تجارت لپاره ډېرو ملکونو ته ځې راځې، دا راته ووايه چې یوه ډېره ښایسته او نېکبخته ښځه پېژنې؟

تجار یو څو شېبې سوچ وکړ، بیا یې وویل :

له دې ځایه شمال لوري ته د ښایستان وطن دی. د دې ملک شهزادگی ډېره ښکلې او په ښه نامه یادېږي.

خو ستا ورسره څه کار دی؟ هغه له خپله جېبه د سرو زرو بنگری راوايست او تجار ته یې وویل :

ته چې کله هم ښایستان ته لاړې، نو دې شهزادگی ته زما له اړخه دا بنگری ډالۍ کره او ورته ووايه چې دا د یوه داسې کس له خوا تا ته ډالۍ کېږي، چې په ښه عمل باور لري .

تجار له هغه نه بنگری واخیست او څه موده وروسته چې د یوې قافلې سره یې ښایستان ته خپل تجارتي مالونه یووړل، نو شاهي ماڼۍ ته هم لاړو، په هغو ورځو کې دا دود و چې تجارانو به ښه او ناپایه شيان د پاچا دربار ته وړل او په بدل کې به یې ډېرې پیسې گټلې. د خپل مال د خرڅولو نه وروسته تجار له شهزادگی سره د لیدلو خواست

وکر او بیا یې د ولي داد بنگړی ورته وړاندې کړ او ورسره یې د هغه پیغام هم ورله ورکړ. شهزادگی چې د تجار د خولې دومره ساده پیغام واورېد او بنگړی یې ولید، نو په سترگو کې یې اوبسکې راغلې. سم له لاسه یې امر وکړ، چې د اصلي ورېښمو، کتانو، بخملو او کمخوابو رختونه دې په یوه اوبن بار کړای شي او د شهزادگی له خوا دې هغه ته ورسول شي. تجار ته یې هم د لارې خرڅ او نورې تحفې ورکړې.

تجار چې بېرته خپل ښار ته راوړسېد، نو د رخت له بار سره اوبن یې د ولي داد د جونگرې مخې ته ودراره. هغه په دې وخت کې د وښو لپاره روانېدونکی و. د تجار په لیدلو خوشحاله شو. خو هغه چې ورته د شهزادگی د ډالۍ کیسه وکړه، نو دی وارخطا شو.

دی نه پوهېده چې په دې ورېښمو او کمخوابو څه وکړي. ده اوس اوس ځان ته د خامتا جوړه اخیستې وه، نورې جامې یې نه وې په کار. ډېر فکرونه یې وکړل، اخر یې له تجار څخه پوښتنه وکړه، چې ته څوک داسې سړی پېژنې چې ډېر ایمانداره او مېړنی وي؟

تجار ورته وویل :

داسې به ډېر خلک وي، خو له دې ځایه جنوب لوري ته یو ملک د نېک آباد په نامه یادېږي. هلته یو شهزاده دا صفتونه لري.

هغه ورته په خوشحالی وویل :

بس اشنا زما غم دې غوڅ کړ. ته چې هر وختي نېک اباد ته ورتلې، نو دا اوبن ورته ډالۍ کړه او ورته ووايه چې زه د ایمانداره او مېړنو خلکو ډېر قدر کوم .

تجار یو څو ورځې په ښار کې و. بیا له یوې تجارتي قافلې سره چې نېک اباد ته لاړ، نو شاهي دربار ته یې هم حاضري ورکړه، د ورېښمو او کمخوابو بار شوی اوبن یې ورته یووړ او د ولي داد پیغام یې هم ورکړ. شهزاده چې دا واورېدل نو ډېر خوشحاله شو، تجار ته یې سره زر انعام ورکړل او د هغه لپاره یې دوولس ښه چاغ اسونه د ډالۍ په توگه واستول .

ولي داد د رخت د بار شوي اوبن نه د ځان خلاصولو وروسته ډېر آرامه و، هماغسې به یې واښه کول او په منډیې کې به یې خرڅول، پاتې پیسې به یې په منگي کې غورځولې .

تجار چې له نېک اباد نه بېرته راوگرځېدو، نو د هغه د جونگرې ته هم ورغلو، دوولس چاغ اسونه ورسره وو .

ولي داد چې له تجار نه ټوله كيسه واورېده، نو ډېر وارخطا شو. هېڅ نه پوهېده چې په اسونو څه وکړي. ده چې به ټوله ورځ څومره واښه کول، دا اوس هم په پنځو انو خرڅېدل او دا پيسې د ده لپاره بس وي. اسونو ته به واښه له کومه ځايه راوړي .

تجار ته يې منت زاری پيل کړې، چې له دې اسونو نه دې دوه اسونه ځان ته واخلي او نور دې د ښايستان شهزادگۍ ته يوسي، ځکه د ورېښمو بار اوبښ شهزادگۍ ورلېږلی و.

تجار په دې خبره رضا شو او څو ورځې وروسته چې هغه اسونه د هغه د جونگړې له مخې نه يووړل، نو ده د شکرانې نفلونه وکړل. د شپې يې ډوډۍ وخوړه او د ډېرو شوگيرو وروسته په آرام خوب ویده شو.

د ښايستان شهزادگۍ چې اسونه وليدل، نو له تجاره يې پوښتنې پيل کړې، چې د دې ډالۍ هدف څه و. تجار ورته وويل :

زما ملگري ستا د ښه عمل قدر کوي او د مننې لپاره يې دا اسونه رااستولي دي.

شهزادگۍ د خپل پلار (پاچا) سره سلا مشوره وکړه. هغه ورته وويل :

د چا ډالۍ بېرته گرځول، ښه کار نه دی. خو موږ کولای شو چې اوس دې سړي ته دومره قيمتي ډالۍ ورواستوو، چې دی يې هېڅ ځواب ونه لري او په دې شان به موږ ته بيا څه شی نه رالېږي. شهزادگۍ په دې خبره خوشحاله شوه او امر يې وکړ، چې شل سپين اسونه دې په سرو او د سپينو زرو لوبڼو قاشوغو او د ښايست د شيانو بار کړای شي او هغه ته دې ډالۍ کړی شي. تجار ته يې يوه محافظه ډله عسکر هم ورکړل .

کله چې دا شل اسونه او د دوی محافظان د ولي داد جونگړې ته ورورسېدل، نو د ښار ټول ماشومان او وزگار هم ورسره مل وو. ولي داد په وښو کولو بوخت و. يو چا ورته خبر وکړ، چې ستا کور ته اسونه ولاړ دي، ده عاجز وارخطا د کور پر لوري منډه کړه. تجار ته يې په ژرغوني غږ وويل :

زه په دې اسونو او عسکرو څه وکړم، ته خو خبر يې چې زه غريب سړی يم. له دې اسونو څلور ته واخله او نور د نېک اباد شهزاده ته زما له اړخه ډالۍ کړه، چې د هغه د دوولسو اسونو بدل مې خلاص شي .

تجار چې بيا نېک اباد ته لاړ او شهزاده چې سرو او سپينو زرو بار اسونه وليدل، نو د ولي داد په هکله يې ترې نورې پوښتنې وکړې، تجار ورته وويل :

ولي داد ډېر نېک او ساده انسان دی .

شهزاده اوس د ډالۍ په بدل کې شل نور اسونه، شل اوبنان او شل هاتيان (فيلان) چې ټول په ملغرو او د سرو زرو په زنگو سمبال وو، هغه ته د ډالۍ په توگه روان کړل. د دې قافلې د ساتنې لپاره يې پنځوس عسکر او پنځوس نوکران هم ورواستول .

کله چې دا قافله د هغه ښار ته ورسېده، نو ماسپښين تېر و، ولي داد د وښو پند جوړ کړی و، کله چې د اسونو، اوبنانو او د هاتيانو قافله او تجار يې هم ورسره وليده، نو ځان يې په وښو کې پټ کړ. خو تر کومې به پټېدو، خپلې جونگرې ته راغی او چې خبر شو چې دا هرڅه د هغه وو، په چيغو شو. ويل يې :

زه بوډا سړی يم، نن يم، سبا نه يم، دا هرڅه زما هېڅ په کار نه دي .

تجار هم خواهشینی شو، دی پوهېده چې هغه څومره ساده ژوند تېراوه، خو بله چاره نه وه، دننه په جونگره کې له هغه سره کښېناست او ورته ويې ويل :

بس دا وروستی ځل دی، څه پرې وکړم.

ولي داد ورته وويل :

ښه که وروستی ځل دی، نو دا هرڅه ښايستان ته يوسه او که شهزادگۍ درته نورڅه ډالۍ درکوي، نو ورته ووايه چې زه مړ يم .

تجار ته يې دوه اسونه، دوه اوبنان او دوه فيلان مزدوري ورکړه او کله چې دا قافله څو ورځې وروسته له ښاره ووتله، نو ولي داد د خدای شکر وايست .

کله چې د اسونو، اوبنانو او د هاتيانو قافله ښايستان ته ورسېده او شهزادگۍ ته وړاندې شوه، نو حيرانه پاتې شوه، بيا يې له پلار سره سلا وکړه. د پاچا هم تلوسه شوه، چې اخر دا ولي داد نومی سړی څه غواړي. ده فکر کاوه، چې کېدی شي د شهزادگۍ سره يې واده غوښته. نو که داسې وي، نو په کار ده چې په خپله يې وويني.

شهزادگۍ هم په دې باور وه، چې دومره ډېرې ډالۍ څوک هسې نه ورته رالېږي. لنډه دا چې دا وارې دوی تجار ته وويل، چې په خپله به ورسره ځي، خو دوی دا هم نه غوښتل چې ډېر په شان و شوکت ورشي. يوه قافله جوړه شوه.

کله چې دا شاهي قافله د هغه کلي ته نژدې شوه، نو پاچا او شهزادگۍ په بيديا کې يوځای غوره کړ او هلته يې خپلې خېمې ودرولې. بيا يې تجار ته وويل چې ورشه خپل ملگري ته خبر ورکړه، سبا سهار دې زموږ خېمې ته راشي، چې موږ ورسره ملاقات وکړو.

تجار لاړ او ولي داد ته يې دا ټوله كيسه تېره كړه. هغه چې واورېدل نو په ژړا شو. ده نه غوښتل چې له پاچا او شهزادگۍ سره وويني. خپلو خړو جامو ته يې كتل، ارمان يې كاوه، چې كاشكې په منگي كې يې پيسې نه وې راټولې كړې، اوس به بېغمه واى .

د شپې د سيند پر لوري روان شو، د يوې اوچتې تيرې له پاسه وخوت، چې ځان په اوبو كې لاهو كړي. خو بيا ووپرېده، ځان وژل ورته گناه ښكارېده، هملته كښېناست او خداى پاك ته يې فرياد پيل كړ، نابېره د ده مخې ته دوه وړې ښاپېرۍ ودرېدې او پوښتنه يې ترې وكړه چې دى ولې ژاړي. هغه ورته د خپلې بدمرغۍ كيسه تېره كړه. ښاپېرو وخندل او ورته ويې ويل :

ته ډېر ساده يې. خو ځكه مور تا ته يو شى ډالى كوو.

د سترگو په رب كې هغه وليدل، چې په تن يې ډېرې ښكلې جامې وې. په سر يې ښكلې پټكې تړلې و او په پښو كې يې د سرو زرو په تار گنډل شوې پڼې وې. ده خپلې جونگرې ته مندې كړې، خو هلته يو ښايسته كور ولاړ و او په كې نوكران ولاړ وو .

په بله ورځ هغه د پاچا او د شهزادگۍ د هركلي لپاره د هغوى خېمې ته ورغلو او دوى ته يې د مېلمستيا بلنه وركړه. په مېلمستيا كې يې پاچا ته خواست وكړ چې شهزادگۍ دې د نېك اباد شهزاده ته واده كړي، پاچا ترې پوښتنه وكړه چې **❖**ته دا شهزاده پېژنې، نوم يې څه دى. **❖**

هغه غلى پاتې شو. نو تجار ورته د نېك اباد د شهزاده نوم وروښود. بيا داسې وشول، چې د نېك اباد شهزاده هم د ولي داد د ليدلو لپاره راغى او لنډه دا چې د هغه په كور كې د دواړو واده جوړ شو .

د دواړو ملكونو خلكو جشن وكړ، پاچا له هغه څخه پوښتنه وكړه چې دى څه غواړي. ولي داد ورته وويل :

زه خپله جونگره بېرته غواړم، زما لپاره د ورځې څلور انې بس دي. ټولو د ده دا ارمان ومانه او ولي داد پاتې عمر هم په وښو كولو تېر كړ .

بیدگلیت- [د شمالي ويلز کيسه]

د بریتانیې د شمالي ويلز سیمه یو وخت خپلواکه وه. دلته یو ډېر اوچت غر د سنوډن په نوم یادېږي، کله چې لاروی د غره پر لوري سیل لپاره ځي، نو په لاره کې په یوه قبر ورپېښېږي، چې د بیدگلیت توري پرې لیکلي دي .

د ويلز په ژبه کې بید د قبر معنی ورکوي او گلیت پخوانی نوم دی. دا کيسه د دې قبر پر شناختې لیکلې ده .

ډېره موده کېږي، چې په دې سیمه کې لوویلین نومی یو سردار اوسېده. د هغه یو سپی گلیت نومېده، دا سپی هغه ته د انگلستان پاچا په تحفه کې ورکړی و. په کور کې به دی لکه وری نرم او ارامه اوسېده. خو په ځنگل کې د ښکار پر وخت به یې لکه د پړانگ مندې وهلې. د سردار خپل دا سپی ډېر خوښ و او ټولو خلکو ته به یې په فخر ښکاره کاوه .

یوه ورځ سردار سهار وختي له خپلو ملگرو سره په ښکار ووت، ټول سپي ورسره وو. په یوه ځای کې دوی سوپې ولیدلې او ټولو وغوښتل چې خپل سپی ورپسي وځغوي. سردار شپېلی کړه، خو گلیت هېڅ ښکاره نه شو، دی حیرانه و، چې سپی یې څه شو. پخوا خو چېرې داسې نه وو شوي، گلیت به له ټولو سپو تر مخه مندې وهلې. اوس دی ورك . و .

ورځ په ښکار تېره شوه، سردار نارامه و، لومړی یې ځان ته تسلي ورکوله، چې په خپله به راپیدا شي، خو ورو ورو یې تلوسه زیاتېده. خپلو ملگرو ته یې عذر وکړ او بېرته خپل کور ته روان شو. خپل کور ته چې رانژدې شو، نو گلیت یې ولید، چې له لویې دروازې نه بهر پر مخکه ناست و. د سردار زړه یو څه ارامه شو، شپېلی یې ورته ووهله او ویې ویل:

ته ډېر شوخ یې، نن ته چېرته وې او ولې اوس د کور مخې ته ناست یې؟

نور کله به گلیت د خپل بادار په لیدو په ټوپونو شو. خو نن له خپله ځایه ونه خوځېدو. سردار حیرانه، خو ډېر ژر یې دا حیراني په وارخطایی بدله شوه.

د گلیت خوله او پښې په وینو لرلې وې، تر کوره ځای پرځای د وینو نښې وې، گلیت هم ټپي و.

سردار ته خپل ماشوم زوی ورپه یاد شو، چې سهار یې په زانگو کې ویده پرېښی و. ده د کور له دروازې د زانگو پر لوري مندې کړې، هرې خوا ته وینې وې. زانگو تشه وه او په هغې کې هم په وینو لرلې وړه توشکه د یوې خونړۍ جگړې منظر وروړاندې کاوه .

سردار له غم او قاره لېونی شو. شاته یې وکتل، گلپت له خپله ځایه راپاڅېدلی او د ده پر لوري ورو ورو راروان و. سردار چې ورته په قار وکتل، نو د ده له خولې یو کمزوری غږ راووتلو. داسې لکه چې څه ویل غواړي، خو سردار خپلې تورې ته لاس کړ او په قار یې وویل :

بدبخته! ته خو لېوه وختلې. دومره موده ما د خپل ماشوم په شانې ساتلی وې او نن تا زما ماشوم وخوړ. سپي خپل سر تپت کړ او د خپل بادار په پښو کې کښېناست، بیا یې خوله اسمان ته کړه او له خولې یې داسې غمجن غږ راپورته شو، لکه چې ویل یې:

کاشکې ته زما په ژبه پوهېدای.

خو سردار د اولاد په غم کې دومره لېونی شوی و، چې توره یې راپورته کړه او سپي یې وواژه. هم په دې وخت کې ده د ماشوم ژړا واورېده، سردار بلې کوټې ته ورغلو، نو څه گوري چې ماشوم یې روغ او ژوندی په کټ کې پروت و. ورسره نژدې یو لېوه مړ پروت و.

سردار پوه شو چې څه شوي وو. گلپت له لېوه سره جنگېدلی و او د ده ماشوم یې ژغورلی و. د هغه له سترگو اوښکې روانې شوې او په چیغو چیغو یې ژړل، اوس ده د خپل وفادار سپي ماتم کاوه. بیا سردار هم په هغه ځای کې چې گلپت یې په ناسته لیدلی و، د هغه قبر جوړ کړ. دا کیسه شا و خوا په ټولو ځایونو کې خلکو یو بل ته کوله او د بیدگلپت سیمه دومره مشهوره شوه، چې اوس هم کله په دې لاره څوک تېرېږي، نو یو وارې بیدگلپت ته ارو مرو درېږي.

ښوروا- [د چک کیسه]

یوه شپه له سیلی سره باران هم اورېده، سخت توپان و. خلك په خپلو کورونو کې وو. یوه سپین سرې ښځه ځانله یوازې اوسېده. د هغې د کور دروازه وډبېده. هغې فکر وکړ، چې سیلی دروازه تپل وهي، خو لږه شپه نه وه تېره، چې ور په زوره زوره وډبېده .

سپین سرې ژر دروازه خلاصه کړه، ویې لیدل چې یو ځوان سړی په لمدو خیشتو جامو کې ولاړ دی، له یخنی رېږدي. سپین سرې ښځې ته یې وویل :

زه مسافر یم، که نن شپه دې راته په خپل کور کې ځای راکړ، نو زه به دې دا احسان ټول عمر نه هېروم.

سپین سرې ښځې ورته وویل :

ښه ده، دننه راشه په نغري کې اور بل دی... خپلې لمدې جامې وچې کړه. خو زه ډوډۍ هم نه لرمه او ستا لپاره کټ هم نه شته. ته مجبوره یې، چې له نغري سره نژدې پر دې کمبله شپه تېره کړې.

سړي ورته وویل :

بس چې سرپناه وي، نور مې هېڅ شی نه دي په کار.

ښځې په نغري کې نورې وچې درې کېښودې، اور تازه شو. سړی چې تود شو او جامې یې هم وچې شوې. نو د خپل کمیس له جېبه یې د اوسپنې یو مېخ راوايست. دا به یې په خپلو لاسونو اړاوه رااړاوه. ښځې ورته کتل، خو غږ یې نه کاوه.

سړي ښه شپه له دې مېخ سره لوبې وکړې، بیا یې له ښځې پوښتنه وکړه:

ته خبره یې چې دا مېخ څومره د کار دی .

ښځې له وړۍ نه تار جوړاوه. په ډېره خشکه لهجه یې ورته وویل :

هو! خبره یمه، مېخ په لرگي کې ټک وهل کېږي.

سړي وخنډل او وپې ویل :

ته نه یې خبره... زه له دې مېخ نه ښوروا جوړولای شم. ښځې لږ په قار ورته وویل :

هسې اوتې بوتې مه وایه، دا ناشونې ده.

سړي وویل :

که ما درته ثابتته کړه، نو منې به یې.

ښځې ورته وویل:

ښه ده، ثابتته یې کړه .

بیا یې د ښوروا پخولو دېگ ورته راوړو .

سړي مېخ د دېگ په تل کې کېښود او اوبه یې په کې واچولې. بیا یې دېگ پر اور کېښود. لږه شپه چې تېره شوه، نو سړي د دېگ سر لیرې کړ او ښځې ته یې وویل :

که لږه مالگه او تور مرچ را کړې نو ښورا به تیاره شي.

ښځه پاڅېده او د يوې الماری دروازه يې پرانيستله او ويې ويل:

هوا! مالگه او مرچ خو په هر کور کې وي.

سړي ته يې د مالگې او د تورو مرچو پونۍ ورکړې. ده په دېگ کې ورگډ کړل. يوڅو شېبې نورې هم تېرې شوې.

سړي بيا د دېگ سر ايسته کړ او ويې ويل:

د پيازو يوه غوټه که وای، نو د ښوروا خوند به سپوا شوی وای.

ښځې ورته بد بد وکتل، خو بيا له ځايه راپاڅېده او ويې ويل:

گورمه که چېرې پياز وي .

يوې بلې الماری ته ولاړه او د هغې دروازه يې پرانيستله. سړي سر اوچت کړ او ويې ليدل چې په دې الماری کې د

خوړو توکي ايښي وو.

ښځې د پيازو يوه غوټه راواخيسته او سړي ته يې وويل :

اوس به نو ته چاقو هم غواړې.

سړي وخنډل او د ښځې نه يې پياز او چاقو واخيستل. پياز يې ټوټې ټوټې کړ او دېگ ته يې ورلږه کړ. بيا يې په نغري

کې اور تازه کړو، يوڅو نورې درې يې کېښودې او ويې ويل:

ښوروا هم هر ډول وي، د مېخ ښوروا ساده وي. خو که په دې کې څو گازرې او الوگان ورگډ شي، نو خوند يې لا

زيات شي. خو خیر پروا نه کوي.

اوس له دېگ نه د پيازو د پخېدو خوشبويي پورته شوې وه او ښځې نابیره د لوړې احساس وکړ، د سړي خبرو ته يې

پام و. بې له دې چې هغه ته يې څه ويلې وي، د الماری لوري ته لاړه، يو څو گازرې او دوه الوگان يې ترې راوايستل

او سړي ته يې ورکړل. هغه گازرې او الوگان سپين او ټوټې کړل، په دېگ کې يې ورگډ کړل. لږه شېبه وروسته چې

يې د دېگ سر ليرې کړو، نو د ښوروا خوشبويۍ د ښځې سپرېمې وتخنولې. له سړي يې وپوښتل:

په څومره وخت کې به دا ښوروا پخېږي؟

سړي په يوې څمځۍ د دېگ له تل نه مېخ رااوچت کړ او ويې ويل :

د دې مېخ ښورا ډېرو کمو خلکو خوړلې ده، خو که په دې کې د غوښې وړې وړې ټوټې ورگډې شي، نو بيا دا د

پاچاهانو خواړه دي. خو زما او ستا په شان خلك دومره طالع نه لري، چې په دې ښوروا کې غوښه ولري.

ښځې ناڅاپه وويل:

ولې يې نه شو خوړلای، پاچاهان خو هم زموږ په شان انسانان وي.

بيا لاره او له الماری نه يې د غوښې يوه ټوټه راواخيسته. په چاقو يې ترېنه وړې وړې ټوټې بېلې کړې او سړي ته يې ورکړې. هغه د غوښې سره يوڅه اوبه هم په کې ورگډې کړې. اور يې بيا تازه کړ او ويې ويل:

اوس چې موږ داسې ښه د پاچاهانو خواړه لرو، نو بايد چې د پاچاهانو په شان يې وخورو.

ښځې وويل:

بېشکه ولي نه.

د کوټې بل سرته لاره، هلته کې يو مېزاو دوه څوکۍ ايښې وې. دې له الماری نه يو ښه ښکلی د مېز پوښ راواخيست او پر مېز يې اوار کړ. بيا يې چيني لوبڼي راوايستل او پر مېز يې کېښودل، قاشوغې يې هم راوايستلې.

سړي دا هرڅه ته کتل او بيا يې وويل:

ښوروا به څه شي کې راوباسم؟

ښځې ورته يوه غټه کاسه د ښوروا لپاره او يوه رکابۍ د غوښې او ترکاری لپاره ورکړل. بيا يې يوه غټه ډوډۍ هم راوايستله. ټوټې يې کړه او پر مېز يې کېښوده. سړي وويل:

که ډوډۍ دې راوايستله، نو بايد چې پڼېر هم ورسره وي، ځکه چې د مېخ د ښوروا خوړلو نه وروسته د هضم لپاره پڼېر ضروري دي.

ښځې پڼېر هم راواخيست، دواړو ښوروا، ډوډۍ او پڼېر وخوړل. سړي ښه ځان موږ کړی و، ښځې ته يې وويل:

ستا ډېره مننه .

ښځې ورته وويل:

مننه خو ستا په کار ده، چې دومره ښه ښوروا دې راته پخه کړه .

سړي د ښوروا د کاسې په تل کې پروت مېخ راوايست او ويې ويل:

په دې کې زما هېڅ کمال نه شته، دا هرڅه د دې مېخ له برکته دي.

ښځې ورته وويل:

اوس چې تا دومره ښه خواږه راته برابر کړل، نو ته حق لرې چې په کټ ویده شې. زما هسې هم ډېر ساړه کېږي، زه به د نغري سره پر کمبله پرېوځم.

سړي شپه آرام خوب وکړ. سهار ښځې ورته چاي او ډوډۍ ورکړل او بيا يې ورته وويل :

ستا مېخ رښتيا چې عادي مېخ نه دی. سمبال يې وساته، چې څوک يې پټ نه کړي.

سړي ترېنه رخصت واخيست او پر خپله لار روان شو.

د سمندر اوبه مالگینې ولې وي؟- [د ناروې کیسه]

په یوه کلي کې دوه وروڼه اوسېدل، چې یو په کې ډېر شتمن و او بل غریب او بهوزله. یوه ورځ د غریب ورور سره په کور کې د خوړو لپاره هېڅ پاتې نه شول، نو د خپل شتمن ورور کره لار او مرسته یې ترې وغوښته. شتمن ورور ورته وویل چې ستا له حال نه زه خبر یم. دا د یوې ورځې خبره نه ده، سبا به بیا راروان یې او سوال به راته کوې .

غریب ورور ورته وویل:

ته بس همدا نن راسره یوڅه لاس وکړه. بیا به دې نه په عذابوم.

شتمن ورور ورته وویل:

سمه ده، زه نن تا ته ښه ډېره غوښه درکوم، دا واخله او د قاتی (قحطی) ښار ته ورشه، خو بیا راته خپل سپېره مخ ښکاره نه کړې.

غریب ورور یې ډېر ساده و. د غوښې نه یې یو پنډ جوړ کړ او د قحطی د ښار په لټه شو. ټوله ورځ یې مزل وکړ، په لاره کې به یې له هر چا پوښتنه کوله، چې د قحطی ښار په کوم ځای کې دی. ځینو به ورته لاره سمه کړه، ځینې نور بیا خبر نه وو.

د شپې یوه ځنګل نه تېرېده، چې له لیرې یې رڼا ولیده. ده اندازه لگوله چې دا به د قحطی ښار وي او که نه؟ په دې کې یې یو بوډا سپری ولید، چې ونې ته یې تېر نیولی و.

له هغه یې وپوښتل، بوډا ورته وویل چې همدا د قحطی ښار دی. خو ته ولې هلته تلل غواړې؟

غریب ورته خپله ټوله کیسه تېره کړه. بوډا وویل:

که ته د دې غوښې سره د قحطی ښار ته ځې، نوهرڅوک به دا غوښه په ډېرو پیسو درنه غواړي. خو ته ورته وایه چې د غوښې په بدل کې راته مېچنه راکړئ.

غریب د ښار لوري ته روان شو. هلته له رسېدو سره یې یو تن ته د غوښې ټوټه ښکاره کړه. هغه ورته غوښه بیه کړه، بیا بل کس راوړاندې شو، چې د هغه بیه له لومړۍ نه ډېره لوړه وه. ورو ورو د غوښې بیه ډېره لوړه شوه. هر چا پیسې راییستلې وې او یو شورماشور جوړ شو، غریب خپل لاس اوچت کړ او ټولو ته یې وویل:

زه دا غوښه د یوشي په بدل کې خرڅوم .

ټول غلي شول، غریب سپري وویل:

تاسو سره د لاس یوه مېچنه ده، هر څوک که هغه راته راکړي، غوښه د هغه ده.

يو تن په کې وويل :

په دې ښار کې هم دغه يوه مېچنه ده، که دا تاته درکړو، نو موږ به څه کوو؟

خو غريب سړی په دې ټينگ شو، چې مېچنه را کړی او غوښه واخلي .

خلکو په خپلو منځو کې بحث کاوه، اخر په دې رضا شول، يو سړی په منډه لاړ او د يوې زړې زمانې وړه مېچنه يې راوړه، په دې کې به يې کافي (قهوه) ميده کوله.

غريب چې دا مېچنه وليده، نو سخت خپه شو. ده فکر کړی و، چې مېچنه به د سرو زرو وي. خو اوس يې ژبه کړې وه. ټوله غوښه يې دې خلکو ته ورکړه. مېچنه يې ترې واخيستله او بېرته د ځنگله پر لوري روان شو. هلته يې بوډا سړی بيا وليد، په ډېر گيله من غږ يې ورته وويل:

بابا! تا راسره ښه ټوکه وکړه، د پيسو پرځای مې دا زړه مېچنه واخيسته، په دې به زه څه کوم؟

بوډا ورته وويل:

غوږ رانژدې کړه، چې د دې مېچنې کمال درته وښيم.

غريب سړی د شپې ډېر ناوخته خپل کور ته ورسېدو، نو ښځه يې ډېره په قهر ورته پاڅېده. هغې ورته ټوله ورځ انتظار کاوه او نه پوهېده چې سړی يې چېرته وړک شوی و. په کور کې د خوړو لپاره هېڅ نه وو.

سړي چې زړه مېچنه پر مېز کېښوده، نو ښځه يې نوره هم راوپارېده، په کور کې د څښلو لپاره کافي هم نه وه، خو سړي ورته وويل :

دا مېچنه ډېره د کار مېچنه ده. د مېچنې لاستی يې ونيو او بيا يې وويل:

مېچنې گرړه گرړه... ډوډی- راوباسه، په ترړه... د سړي د دې منتر سره د مېچنې لاستی وخوځېد او گرمې گرمې ډوډی ترې راووتلې. سړي بيا مېچنې ته امر وکړ:

مېچنې گرړه گرړه... پڼر راوباسه، په ترړه...

اوس نو له مېچنې تازه پڼر راووتل.

ښځه او غريب سړی دواړه حيران هم وو او خوشحاله هم. ژر يې ډوډی- خوړه، مېچنه يې تر کټ لاندې پټه کړه او ویده شول.

په بل سهار دوی له مېچنې کافي، شوده، رنگارنگ مېوې او خواړه، دغه راز نور شيان وغوښتل. په کور کې يې هرڅه برابر کړل، څو ورځې چې تېرې شوې او ډوډۍ ورکړه، ډېره شوه نو خپلو ملگرو ته يې د ښې مېلمستيا بلنه ورکړه. شتمن ورور يې هم راوغوښت. هغه چې د ورور په کور کې هرڅه ښه ډېر وليدل، نو حيران پاتې شو. ورور نه به يې غلي غوندې پوښتنه وکړه، چې دا هرڅه يې څنگه موندلي وو. خو غريب به ورته موسکي شو.

اخر چې ټول مېلمانې خپلو خپلو کورونو ته لاړل، نو شتمن ورور ورسره خوږې خوږې خبرې پيل کړې. غريب ورور يې ساده و، خبره يې له خولې ووتله، چې دا هرڅه د يوې مېچنې برکت و .

شتمن ورور ورته وويل :

اوس خو ته هرڅه لرې. دا مېچنه ما ته راکړه، زه به درته په بدل کې ډېرې پيسې درکړم.

غريب ورور نژدې دا کار کړی و. خو ښځه يې هوشياره وه. هغې ورته وويل :

د سرو زرو ډکه يوه بوجۍ که راکړې نو د فصل د رېبلو پر وخت به مېچنه يوسې .

شتمن ورور په دې رضا شو. د سرو زرو د سکو ډکه يوه بوجۍ يې ورته راوړه او څو ورځې وروسته د فصل د لوونو پر وخت يې د ورور له کوره مېچنه هم يووړه.

د شتمن ورور ښې ډېرې مخکې وې او د لوونو په دې وخت کې به ډېرو خلکو پر مخکو کارونه کول. ده غوښتل چې ټولو خلکو ته مېچنه او د دې کمال وروښيي. د غرمې د ډوډۍ پر وخت يې مېچنه پر يوه مېز کېښوده او د هغه مېرمنې په چيغه وويل :

مېچنې گرړه گرړه.. ښورا راوباسه په ترړه.

ماهيان راوباسه په ترړه.

د هغې له خولې دا ټکي راوتلي وو، چې مېچنه وگرځېدله او ښوروا ترې راوتل پيل شول. بيا ترېنه وريت کړي ماهيان راوتل، خلکو له خپلو کورونو لويې لويې کاسې راځغلولې، چې ماهيان او ښوروا په کې راډک کړي. د ټولو په کورونو کې چې هرڅومره لوبښي وو، په ټولو کې ماهيان او ښوروا وو.

يو چا شتمن سړي ته وويل چې بس کړه، دا مېچن دې ودرره. خو شتمن سړي د مېچنې په بندولو نه پوهېده، کله به يې ويل :

بس کړه، بس کړه، مېچن بس کړه.

کله به په چيغو شو چې مېچن ودرېره په ترړه.

کله به یې د هغې لاستی تاو کړ. کله به یې ورباندې لاسونه کېښودل. خو مېچنه وه، چې ترېنه د ښوروا او د ماهیانو یو سېلاب روان و. کله چې خلکو د ښوروا په سېلاب کې لامبو وهل پیل کړل. نو شتمن ورور په منډه منډه د خپل غریب ورور کره لار او ورته ویې ویل:

د خدای لپاره دا مېچنه دې واخله، زه خو یې هېڅ په بندولو نه پوهېږم. د ورور ښځه یې وروړاندې شوه او ویې ویل:

مېچنه به درنه اخلو، خو په دې شرط چې نور سره زر به راکوې.

غریب ورور یې لار او د مېچنې په لاستي یې لاس کېښود، سم له لاسه دا بنده شوه. داسې ښکارېده لکه چې د هغه په لاس کې کوم جادو و.

تر دې پېښې وروسته غریب ورور د سمندر پر غاړه ځان له یو ښایسته کور جوړ کړ او ژوند یې په کې کاوه. د خپل حاجت شیان به یې له مېچنې غوښتل، خو په دومره اندازه چې گوزاره به یې پرې کېده.

یوه ورځ په سمندر کې د تېرېدونکو بېړیو نه د یوې بېړۍ کپتان په خپل دوربین کې په ساحل دا ښکلی وړوکی کور ولیدو، نو په زړه کې یې وگرځېدل، چې دا له نژدې وگوري.

بېړۍ لنگر واچاوه او دی له خپلو څو ملگرو سره په وړو کې کشتۍ کې کښېاست او د غریب سړي هغه ښکلي کور ته ورغی.

غریب سړي ورته ډوډۍ ورکړه. مېچنه پر یوه مېز ایښې وه. کپتان چې دا زړه مېچنه ولیده، نو له هغه یې پوښتنه وکړه. سړي ورته د مېچنې حال ووايه. کپتان چې دا واورېدل، نو سړي ته یې وویل:

دا مېچنه پر ما خرڅه کړه.

غریب سړي نه غوښتل چې داسې وکړي، خواخوږي د ډېرو دلیلونو او منت زاری نه وروسته سړي په دې راضي شو، چې کپتان به ورته ښه ډېر مال او دولت ورکوي. کپتان هم داسې وکړل او مېچنه یې واخیستله. خپلې بېړۍ ته ورغلو او فکر یې کاوه چې څه شی وغواړي. په هغو ورځو کې به مالگه ډېره گرانه وه. ځینو خلکو ته به په معاش کې د مالگې غټۍ هم ورکول کېدې، چې خلکو به په ډېر احتیاط سره کارولې. خلکو به د سودا په بدل کې مالگه ورکوله.

کپتان فکر وکړ، چې که دی د مالگې تجارت پیل کړي، نو ښې ډېرې پیسې به وگټي. خپلو نوکرانو ته یې امر وکړ، چې په بېړۍ کې خالي کوټې دې پرانیزي او مېچنې ته یې وویل:

مېچنې گرړه، گرړه... مالگه راوباسه په ترړه.

مېچنه په گرځېدو شوه او مالگه ترې راوتله. د بېړۍ ټول گودامونه له مالگې ډک شول. کپتان د خوشحالی نه په جامو کې نه ځایېده. کله چې د هغه په حساب مالگه پوره شوه، نو په مېچن يې لاس کېښود، خو مېچنه نه بندېده. کپتان ډېره هڅه وکړه، نورو خلکو ورباندې لاس کېښود، خو ورو- ورو په بېړۍ کې دومره مالگه بار شوه، چې بېړۍ په سمندر کې ډوبه شوه. مېچن په دې وخت کې هم مالگه راويستله.

د ناروې خلک باور لري چې دا مېچنه اوس هم د سمندر په تل کې لگيا ده مالگه باسي، ځکه خو د سمندر اوبه مالگينې وي.

د کوپرې ونه- [د جنوبي بحرالکاهل د جزې کيسه]

ډېر پخوا د ارام سمندر (بحر الکاهل) د وړو جزيرو نه په يوه کې يوه ښايسته جينۍ اوسېده، چې اينه نومېده. د دې مور پلار بېوزله وو، خو خپلې لور ته به خوشالېدل. د دوی د جونگرې سره نژدې د خوړو اوبو يوه وياله بهېده، چې هر رنگه واړه ماهيان به په کې پيدا کېدل. د اينه دا ماهيان خوښ وو او هره ورځ به يې په اوبو کې له دوی سره لوبې کولې.

يوه ورځ دا د ويالې پر غاړه ناسته وه. دواړه پښې يې په اوبو کې وې او له ځان سره يې يوه خوږه سندره ويله، په دې وخت کې ناڅاپه يومارماهي د دې پښو ته نژدې شو. جينۍ لومړی خو ووېرېده، خو مارماهي د دې په پښو کې تاو راتاو شو او بېرته لاړ.

اينې به هره ورځ دا مارماهي لیده، چې ترڅو به دې سندره ويله، هلته به گرځېده او بيا به لاړ. يوه ورځ اينې سندره ختمه کړه، نو مارماهي نابیره د يوه ښکلي ځوان په شکل بدل شو.

اينه وارخطا شوه. خو ځوان ورته وويل:

وېرېره مه، زما نوم ټونا دی. زه د تازه اوبو د ماهيانو ساتندوی يم.

اينه حيرانه هم وه او خوشحاله هم. بيا داسې وشول چې دا مارماهي به هره ورځ د انسان په صورت شو او ښه ډېر وخت به يې له اينې سره خبرې کولې. د اينې دی ډېر خوښ شو. خو اوس ستونزه دا وه، چې اينه د ماهيانو نړۍ ته نه شوه ورتلای اوټونا تر ډېره وخته د انسان په شکل نه شو پاتې کېدای.

يوه ورځ اينه چې د اوبو ويالې ته لاړه، نو ټونا له وړاندې نه ورته د انسان په وجود هلته ناست و. خو دی ډېر خپه ښکارېده. اينې ترې پوښتنه وکړه، چې ولې دومره خپه يې؟

ټونا ورته وويل :

زه نور دې ځای ته نه شم راتلای. ما ته په بل ځای کې کار راکړل شوی دی. زه درنه رخصت اخلم.

اینې چې دا واورېدل نو هغه هم ډېره خپه شوه .

ټونا ورته وويل :

زه نه غواړم چې ته په ما پسې خپگان وکړې او زه دا غواړم چې ټول عمر دې ستا ښکلي مخ ته وگورم. زما سترگې به تل تا سره وي. خو ددې لپاره به ته یو کار کوې .

اینې ترې پوښتنه وکړه چې څه؟

مارماهي ورته وويل :

سبا به ډېر سخت باران کېږي او په ټولو ویالو کې به سپلاب راځي. خو ته به وېرېږي نه، زه به په دې سپلاب کې ستا کور ته درځم. ته به زما سر قلم کړې او دسمندر پر غاړه په نرمو خاورو کې به یې ښخ کړې. گوره چې دا ځای درنه هېر نه شي. په دې ځای کې به ته زما انتظار کوې.

یوه ورځ به ته ما ووينې، زما سترگې به هم تا ويني.

هغه دا خبره وکړه، جينۍ یې ښکل کړه او د مارماهي په شکل بېرته په اوبو کې ورك شو. اینې تر ډېره وخته هلته ژړل. بېرته چې کور ته راغله، نو مور و پلار ته یې ټوله کیسه تېره کړه. هغوی ورته تسلي ورکړه .

په بله ورځ اسمان خړ او باران پیل شو. په سمندر کې هم توپان و. ټولې ویالې له اوبو ډکې وې او د باران له اوبو سره هرځای سپلاب راغی. اینې د خپل کور له کړکۍ نه بهر کتل، چې په دې کې یې مارماهي ولید. دې دروازې ته منډې کړې او دواړه ورونه یې پرانیستل. مارماهي تر درشله راغی او د اینې پر پښو یې خپل سر کېښود.

اینې په ژړا- ژړا د مارماهي سر ښکل کړ. بیا یې یوه چاره راواخیستله او د هغه سر یې پرې کړ. باران اوس تم شوی و. اینه د سمندر غاړې ته ورغله او په یوې غونډۍ کې یې مځکه نرمه کړه او د مارماهي سر یې په کې ښخ کړ .

اینه به هره ورځ دې غونډۍ ته ورتله او کوم ځای چې یې د مارماهي سر ښخ کړی و، هلته به ناسته وه. کله به یې سندره ویله، کله به په ژړا شوه. کله به ډېره خوشحاله وه، په خوا و شا کلیو کې خلك خبر شول، چې اینه لېونۍ شوې وه، څو ورځې چې تېرې شوې، نو په دې غونډۍ به یې یو بوټي ته کتل، سندرې به یې ویلې. داسې لکه چې مارماهي بیا راژوندی شوی وي. بوټی ورو- ورو لویېده. څو کاله همداسې واورېدل او دا بوټی یوه ونه شوه. د اینې له قد نه هم اوچته ونه.

دې به سر اوچت کړ او په ونه کې به يې کتل، چې وړې وړې غوټې به يې له تنې راغوړېدلې وې. خو مياشتې چې نورې واورېدلې، نو يوه غوټې يې وليده، چې په شنه غونډه مېوه بدله شوه. ورو- ورو دا مېوه هم غټه شوه. شين رنگ يې په نسواري بدل شو او وېنسته يې وکړل .

يوه ورځ اينې لاس وړاندې کړ او مېوه يې راوشکوله. د دې په نسواري وېنستو يې لاس واهه او وېې ليدل چې د دې په يوې خوا دوه سترگې جوړې وې، د مېوې سر هم هغسې و، لکه چې د مارماهي سر و او اينې داسې وگڼله، لکه چې ټونا راژوندى شوى وي او ورته گوري .

هغې ته د ټونا خبره ورپه زړه شوه، چې زما سترگې به تا سره وي او تا ته به گوري. اينې دا مېوه کور ته راوړه، مور و پلار ته يې ورنسکاره کړه. هغوى داسې مېوه چېرې نه وه ليدلې. اينې دې مېوې ته ټونا نوم ورکړ .

د ونې نورې مېوې چې پخې شوې، نو دوى په کې يوه غوره کړه. بيا يې دا ماته کړه، چې وگوري دننه په کې څه وو. دننه د دې ټک سپين مغز له اوبو ډک و.

دوى چې دا سپين مغز وخوړ، نو د مارماهي په شان خوند يې کاوه. نور خلک چې خبر شول، نو دوى هم ددې مېوې سرونه يووړل او بوټي يې وکړل.

د دې مېوې پوست دومره کلک و، چې دوى ترې لوبسي جوړ کړل، د دې د نسواري وېنستو نه يې پرې يا به يې پوزکي اوبدل. د ونې لرگى دومره کلک و، چې کښتۍ يې ترې جوړې کړې. د مېوې سر به ډېره سپېڅلې گڼل کېده. کله چې به مسافر د سمندر په سفر روانېدل، نو هر يوکس به د دې مېوې يوه- يوه دانه په سمندر کې اچوله، چې سفر يې بې خطرې وي .

دوى داسې فکر کاوه، چې مېوه به د سمندر له اوبو سره نورو ملکونو ته ورسېږي او دوى به يې هم وکړي .

ډېرو خلکو چې خپل خپلوان يې ليرې تللي وو، د هغوى لپاره دا مېوه په سمندر کې اچوله، چې گوندې که دوى وړي وي، نود دې سپين مغز به وخوري. اوس دا مېوه کوپره يا ناريال نومېږي. د جنوبي بحرالکاھل په جزيرو کې اوسېدونکي اوس هم په دې باور دي، چې انسان يوازې د کوپرې په ونه او د دې په مېوې ژوند کولای شي.

پائید شپېلی غروونکی -- [د جرمني کیسه]

د جرمني یوه وړه ښاریه هیملین Hamelin نومېږي، د ویزر سیند پرغاړه اباده ده. ډېر پخوا دلته شتمن خلك اوسېدل، ښاریه اباده وه، خو دا شتمن خلك یې ډېر وېرستگي او حریصان وو. هر چا به غوښتل چې ښه ډېر مال وگټي. هره ورځ به د پیسو زیاتولو او د راټولولو نوي نوي تدبیرونه نیول کېدل. د دولت د سپما لپاره به یې نوې لارې لټولې، یوه ورځ چا ویل سېي او پیشوگان هم زموږ ډېره شتمني خوري. د دوی په ډوډۍ ډېرې پیسې لگېږي. همدا وو چې خلكو له ښاره سېي او پیشوگان لیرې کړل .

یو څه موده چې تېره شوه، نو په ښار کې مورگان پیدا شول. خلكو به د دوی د ورکولو لپاره ډېرې هڅې کولې، خو چې له یوه ځایه به ورك شول، نو په بل ځای کې به پیدا شوي وو. په کورونو کې د خوړو شیان پټ ساتل کېدل. خو په دکانونو او گودامونو کې به بوجۍ سورۍ وې. په ډېرو خوړو مورگان هم چاغ شوي وو او د دوی وژل به هم سخت کار و .

یوه ورځ خو یوې غټې مږې په زانگو کې د یوه پراته ماشوم د خوړلو هڅه وکړه. د ښار خلك ډېر پرېشان وو. اخر ښاروال یوه غونډه راوبلله، چې د مږو د وژلو سمه لاره پیدا کړي. په غونډه کې ناستو کسانو خپله-خپله رایه ورکوله، چا به ویل د مورگانو زهر دې ورکول شي. خو د دې مخالفت وشو، چې ماشومانو ته به ورباندې تاوان ورسېږي. بل وویل د مورگانو د نیولو لپاره دې لویې لویې لومې (دامونه) جوړې کړای شي. خو د دې لپاره وخت په کار و او د خلكو زغم اوس تمام شوی و .

په دې کې ناڅاپه د غونډې د تالار په دروازه یو ځوان رانښکاره شو، چې په لاس کې یې شپېلی نیولې وه .
ده په لوړ غږ ټولو ته وویل :

زما نوم پائید دی. که تاسو راته د سرو زرو سل سکې راکوئ، نو زه به داټولې مږې له ښاره ورکې کړمه.

په دې خبره ټول غلي شول، ښاروال له ټولو پوښتنه وکړه او له ډېرو خبرو او بحث وروسته ټول په دې رضا شول، چې که دې هلك ټولې مږې له ښاره وایستلې، نو ده ته به سل سکې ورکول کېږي .

هلك له هغه ځایه روان شو او هم په هماغه شپبه یې شپېلی خولې ته ونيوله او په غږولو یې پیل وکړ. د دې شپېلی غږ یوه عجیبه موسیقي لرله.

دی د ښار په کوڅو کې ورو- ورو روان و او کوم ځای چې به د ده د شپېلی غږ ورسېد، له هغه دکان، کور یا گودام څخه به مږې رابهر شوې او په ده پسې به روانې شوې.

د ښار خلك حيران هم وو او خوشحاله هم، د ټول ښار مورگانو او مېرو په شپېلۍ غږوونكي پسې داسې په منډه- منډه خځاستل، چې ته به وايې هېڅ يې نه كتل. هلك د شپېلۍ په غږولو همدغسې ورو- ورو له ښاره بهر د سمندر غاړې ته ورسېده او هلته ودرېده، بيا دى ورو- ورو د سيند په اوبو كې وردننه شو، مورگانو هم ورپسې سيند ته ورتپو كړل. هلك په اوبو كې ولاړ و او تر ډېره وخته يې شپېلۍ غږوله، ان تر دې چې د ښار ټولې مېرې په اوبو كې لاهو شوې. د ښار خلك هم د سيند غاړې ته رسېدلي وو او ټولو له خوشحالي نه لاسونه پر كول .

په هغه شپه د ښار خلكو ډېره موده وروسته په ارام ډوډۍ وخوړه او د شپې يې بېغمه خوب وكړ .

په بله ورځ شپېلۍ غږوونكى پائيد ښاروالۍ ته لاړ او له ښاروال نه يې د خپلو سلو سكو غوښتنه وكړه. خو هلته كې ټولو خلكو ورباندې وخنډل. ښاروال ورته وويل :

د سرو زرو سل سكې ډېر شى دى. تا چې كوم كار كړى، د دې قيمت يوه سكه كېدى شي. دا واخله او خپله لاره نيسه .

پائيد چې دا واورېدل نو ډېر خپه شو. دى له هغه ځايه لاړ او د ښارگوټي د مركز په لويې څلورلارې كې ودرېد .

له جېب نه يې خپله شپېلۍ راوايستله او په غږولو يې پيل وكړ . دا ځلې يوه نوې موسيقي خلكو واورېده. د شپېلۍ غږ چې راپورته شو، نو يو څو ماشومانو خپلې لوبې پرېښودې او د پائيد پر لوري يې منډې كړې. پائيد شپېلۍ په غږولو ورو- ورو روان شو. د ښارگوټي په كورونو كې ټول ماشومان د شپېلۍ په اورېدلو له كورونو په منډه منډه وتل او نورو سره به مل شول. دا ماشومان ډېر خوشحاله وو، چا خنډل، چا چيغې وهلې، چا د شپېلۍ په موسيقي نڅا كوله. د ښار خلك وارخطا شول. ميندو او پلرونو هڅې كولې، چې خپل ماشومان راوگرځوي، خو داسې اېسېده لكه چې ماشومان بهر ته د شپېلۍ له موسيقي پرته بل هېڅ غږ نه اوري.

ميندو ژړاگانې او ويرونه كول. پلرونو له يو بل سره مشورې او مصلحت كاوه، ښاروال هم خبر شو، خو هېڅوك نه پوهېدل چې اوس د شپېلۍ غږوونكى پائيد څرنگه راضي كړي.

دا ځلې پائيد سيند ته د تللو پرځاى د يوې غونډۍ پر لوري لاړ. هلته د ده د موسيقي طرز بدل شو .

په غونډۍ كې يوه لاره جوړه شوه او ټول ماشومان د شپېلۍ غږوونكي پسې په منډه منډه دې لاره كې داخل شول. په دې ماشومانو كې يو هلك په پښه گوډ و، دى وروسته پاتې و او ويې ليدل چې د غونډۍ په منځ كې دا لاره په خپله بنده شوه.

كله چې د ښار خلك غونډۍ ته ورسېدل، نو دې گوډ ماشوم هلته ژړل. ده غوښتل چې له نورو ماشومانو سره مل واى. ده هم غوښتل چې د غونډۍ شا ته يوې ناليدلې دنيا ته ورشي. خو داسې ونه شول .

په هغه شپه د هيملين په ښار کې ماتم و، ميندې او پلرونه د خپلو اولادونو په غم کې وو. ټول خلك پښېمانه وو، چې پائيد ته يې ولې سل سکې ورنه کړې، هغه مال و دولت چې دوی به راټولواوه، اوس د دوی لپاره بېکاره وو. دوی د خپلې ځانځانۍ او د حرص سزا موندلې وه.

ژبه او عقل - [د روس کیسه]

دا کیسه د هغه وخت ده، چې په روسیه کې شاهي نظام موجود و. د روس پاچا ته به یې تزار ویل او دی به د عیسوي مذهب پخوانۍ کلیسا کې د اتوار (یکشنبې) په ورځ د عبادت لپاره ورتلو. یوه ورځ دی له کلیسا نه بهر ته په شاهي بگۍ کې د خپل محل پر لوري روان و. د لارې په دواړو غاړو تر لیرې محکه شنه وه او په ځینو کروندگر لگیا وو، په پټیو کې یې کار کاوه. پاچا غوښتل چې په دوی کې له چا سره خبرې وکړي، خپل خدمتگار ته یې وویل: هغه گاډیوان ته اشاره وکړه او شاهي بگۍ پرځای ودرېده. زار له بگۍ نه راښکته شو د یوه کروندگر پر لوري یې څو گامه واخیستل.

کروندگر چې پاچا ولید، نو ژر یې لاسونه وزگار کړل او ډېر په ادب یې پاچا ته سر تیت کړ. بیا یې وویل: د ستر زار په راتلو نه یوازې زما، بلکې زما د پټي، زما د خاورې او زما د کورنۍ درناوی کېږي. هر یو شی د پاچا سلامت په راتلو ښېرازه شو.

پاچا چې دا خبرې واورېدې، نو په حیرانۍ یې ترې پوښتنه وکړه:

ته خو یو معمولي کروندگر یې، خو خبرې لکه د عالمانو کوې، دا خبرې دې له کومه ځایه زده کړې دي؟
کروندگر ورته وویل:

زما لور ډېره هوشیاره ده، هغې راته ویلي دي، چې په خبرو کې ښه ښه ټکي کاروه.

پاچا وخنډل او ورته ویې ویل:

ښه ستا لور د ژبې استاده ده.

کروندگر ورته وویل:

نه، هغه هسې هوشیاره او پوهه ده. د هغې په شان پوهه جینۍ په ټوله روسیه کې نشته.

پاچا ورته وویل:

ښه، نو دا زما نه هم زیاته پوهه او هوشیاره ده.

کروندگر په خپله خبره کې راگیر شو. نه پوهېده چې پاچا ته څه ځواب ووایي. خو پاچا په خپلې بگۍ کې کښېناست او بگۍ روانه شوه. کروندگر یوڅه وارخطا شو، خو بیا په خپل کار اخته شو.

مازینگر مهال ویې لیدل چې پاچا بیا په بگی سپور د کروندگر پټي ته نژدې راغی. یو خدمتگار ورسره ټوکرۍ اوچته کړې وه، چې په کې هگی وې. خدمتگار د پاچا له خوا کروندگر ته پیغام ورکړ:

که ستا لور دومره هونبیاره ده، نو ورته ووايه چې له دې هگیو دې تر سبا چورگوري وباسي او که دا کار یې ونه کړ، نو سزا به ورته ورکوي.

کروندگر چې دا واورېدل، نو ډېر خواشینی شو. د هگیو ټوکرۍ یې واخیسته او کور ته راغی. لور ته یې ټوله کیسه تېره کړه.

جینی په ټوکرۍ کې له هگیو نه یوه راواخیسته، دا هگی اېشېدلې وه، نورې هگی هم پخې وې. پوهه شوه چې پاچا ددې دوژلو نیت کړی دی. خو پلار ته یې تسلي ورکړه، چې:

بابا! ته گروم (غم) مه کوه، زه به د شپې ورباندې فکر وکړم د حل یوه لاره به پیدا شي.

په بله ورځ سهار زار په خپلې بگی کې کنبېناست او د کروندگر د پټي مخې ته ودرېده. څه گوري چې یوه بڼکلی پېغله په پټي کې اېشېدلې لوبیا کړي.

زار چې دا ولیدل، نو په لور غږ یې ورته وویل:

ستا پلار خو تا د دې ملک تر ټولو هونبیاره او پوهه جینی گني، زه گورم چې ته په دې پټي کې لوبیا کړې، خو دا اېشېدلې دي.

له دې به کوم ډول فصل تر لاسه کړې؟

جینی په لاس کې نیولې لوبیا په مخکې وشیندله او ویې ویل:

هماغسې لکه چې پاچا سلامت د اېشېدلو هگیو نه چرگوري راویستل غواړي، له پاچا سره هېڅ ځواب نه و. په خپلې بگی کې کنبېناست او د محل پر لوري روان شو.

په بله ورځ چې کروندگر او د ده لور راوینس شول، نو د کور په دروازه ورته د پاچا دوه استازي ولاړ وو، دوی سره د گنډلو د تار یوه لویه غوټه وه او د زار له خوا یې پیغام راوړی و، چې د کروندگر هونبیاره لور به تر سبا له دې تارونو نه د دوو بېړیو بادبانونه جوړوي او که په دې کې پاتې راغله، نو پلار او لور دواړه به سایبیریا ته واستول شي.

کروندگر د دې خبرې په اورېدو په ژړا شو او ځان له یې وېنسته شوکول، چې هغه کومه بدمرغه شېبه وه، چې ده د خپلې لور د هونبیارۍ ستاینه کړې وه. خو جینی د پاچا استازو ته وویل:

لږ صبر وکړئ، زما له خوا هم یو پیغام پاچا ته یوسئ.

د کور مخې ته یې یوه ونه ولاړه وه، جینۍ له کوره ووتله. له هغې ونې نه یې یوه څانگه رابېله کړه او استازو ته یې ورکړه. بیا یې وویل :

زما پلار ډېر غریب سړی دی. د بادبانونو د اوبدلو لپاره راته څرخه نه شي اخیستلای. که پاچا سلامت مهرباني وکړي او له دې څانگې راته یوه څرخه جوړه کړي، نو زه به ورته سمدلاسه بادبانونه جوړ کړم.

پاچا چې د جینۍ له خوا دا پیغام واورېد، نو په خندا شو. کروندگر پسې یې یوه گاډۍ واستوله او دی یې خپل محل ته راوبللو. کروندگر چې پاچا ته حاضر شو، نو ده ورته وویل :

ستا لور بېشکه چې ډېره هوسیاره ده، خو که زما دې وروستۍ خبرې ته یې ځواب پیدا نه کړ، نو ستا دعوه به غلطه وي. چې دا تر ټولو هوسیاره ده.

بیا یې د شرابو یو جام واخیست، کروندگر ته یې ورکړ او ویې ویل:

خپلې لور ته ووايه که تر سبا پورې یې د سمندر ټولې اوبه په دې جام وايستلې، نو زه به ورسره واده کوم .

جینۍ چې دا پیغام ترلاسه کړ، نو هغې هم وخنډل.

په بله ورځ سهار پر یوه اوبن کښېناسته او د پاچا دربار ته لاړه. یوه څوکۍ یې په لاس کې وه. زار ته یې ډېر په ادب سر تیت کړ او ویې ویل :

د زار امر پوره کول زما فرض دی، خو د سمندر د اوبو په رايستلو کې یوه لانجه ده .

پاچا خوشحاله شو او ویې ویل :

ښه نو دا ثابته شوه، چې ته تر ما هوسیاره نه یې .

جینۍ ورته وویل:

لانجه دا ده چې زه خو به درته بحر خالي کړم، خو ستاسو د ملك سیندونه به یې بیا ډک کړي، ما دا څوکۍ له ځان سره راوړې ده، چې که پاچا سلامت په دې څوکۍ ټولو سیندونو ته بند وټړي، نو زه به هم اوس ورته د سمندر نه ټولې اوبه راوباسم.

زار په دې ځواب لومړی خو ډېر حیران پاتې شو، بیا یې وخنډل او ورته یې وویل :

ته رښتیا چې له ما هم هوسیاره یې. خو زه په دې هوسیار یم، چې هوسیار خلك پېژنم او د هغوی قدر هم کوم. دا یې وویل او جینۍ یې له لاسه ونيوله او پر خپل تخت یې کښېنوله .

دغسې دا غریبه جینی د روس ملکه، یانې زارینه شوه.

د پاچا کالي - [د ډنمارک کيسه]

يو وخت د زمانې پاچا پر خپل ځان ډېر غاور و. د هغه رنگارنگ کالي (جامې) خوښېدلې. د سلطنت کارونه ترې پاتې وو. ټوله ورځ به يې د هندارې مخې ته تېره کړه. کله به يې يو ډول جامې اغوستې، کله بل ډول.

ځان ته يې ځينې خوشې او بېکاره درباريان راټول کړل او له هغوی به يې پوښتل چې په دې جامو کې څنگه ښکارېدو. درباريانو به تل د ده د ذوق او د جامې زېبي ستاينه کوله. دوی به په کالو جوړوونکو پسې گرځېدل چې نوي ډول جامې ورته جوړې کړي. د نورو هېوادونو پاچايان چې به په رسمي سفر راتلل، نو پاچا ته به يې په تحفه کې جامې ورکولې.

د ده په ماڼۍ کې د ده د جامو لپاره پوره پوره کوټې جوړې وې، چې په سلگونو جوړه جامې، بوټان او خولۍ په کې ايښودل کېدې.

يوه ورځ د ده ماڼۍ ته دوه جولاگان (له تارنه رخت اوبدونکي) راغلل. دوی سره يو صندوق و او غوښتل يې چې پاچا ته نوی رخت ښکاره کړي.

د ماڼۍ ساتندويانو غوښتل چې د دوی صندوق تالاشي کړي، خو جولاگانو ورته وويل:

دا رخت يوازې د پاچا د ليدلو لپاره دي.

پاچا ته خبر ورکړل شو او هغه دواړه جولاگان راوبلل. جولاگان چې دربار ته حاضر شول، نو پاچا ترې غوښتنه وکړه، چې د صندوق سر دې خلاص کړي. خو دوی ورته وويل:

پاچا سلامت، دا ټوکر يوازې ستاسو د ليدو لپاره دی.

پاچا امر وکړ، چې يوې بېلې کوټې ته دې جولاگان وروستل شي، چې يوازې دی په خپله په صندوق کې بند ټوکر وويني. په بله کوټه کې جولاگانو د صندوق سر ليرې کولو نه وړاندې پاچا ته وويل:

د دې ټوکر يوه ځانگړتيا ده.

د پاچا تلوسه په زياتېدو شوه، پوښتنه يې وکړه چې کومه ځانگړتيا؟

يوه جولا ورته وويل:

د دې ټوکر ځانگړتيا په دې کې ده، چې دا يوازې هونښيارو خلکو ته ښکارېږي، يعنې کوم خلك چې د پوهې او عقل خاوندان دي، يوازې دوی دا ټوکر ليدای شي، بېعقلو او ناپوهو کسانو ته به دا ټوکر هېڅ نه ښکاري .

اوس خو پاچا نور هم په شوق صندوق ته نژدې ودرېد. کله چې د صندوق سر پرانيستل شو. نو پاچا ته هېڅ ښکاره نه شول. خو دواړو جولگانو په لاسونو يو شى رااوچت کړ، بيا يو په کې داسې لاسونه وښورول، لکه چې تکه پر مېز اواروي. بل يو څه لاسونه وځنډل، داسې لکه چې کومه تکه په هوا کې ځنډي. پاچا هک پک ولاړ و. د هغه په فکر دى ډېر هونښيار و، خو په مېز ايښى ټوکر يې نه لیده .

جولگانو چې ورته وکتل، نو يوه ورته وويل :

پاچا سلامت! ټوکر ته لاس يوسئ، څومره نرم دى .

بل وويل :

رنگونه يې څومره زړه راكښونكي دي.

لومړي وويل :

موږ څو مياشتې دا ټوکر اوبدلى دى .

بيا يې له پاچا نه پوښتنه وکړه :

څنگه عالي جناب! دا ټوکر مو خوښ شو؟

پاچا نه غوښتل چې وښيي دى ټوکر نه ويني او جولگانو ته بېعقل ښکاره شي. يوه ښه شېبه يې مېز ته کتل او سر يې داسې خوځاوه، ته به وايې د خوښې يا د ناخوښې فيصله کوي. بيا يې جولگانو ته وويل :

زه غواړم چې زما مشر وزير هم دا رخت وويني او ما ته خپله رايه راکړي .

له کوټې نه بهر يوه پيره دار ته وويل شول چې مشر وزير دې راوبولي. وزير چې راغى نو پاچا ورته وويل:

پر دې مېز دا ټوکر وينئ؟

لومړى خو وزير حيران شو. پاچا ورته وويل :

دا ټوکر يوازې پوهو او هونښيارو خلکو ته ښکارېږي.

وزير ژر وويل :

ښه ښه دا ټوکر ... دا خو ډېر ښکلى دى، دا زر زري تارونه يې څومره په هنر له ورېښمو سره گډ شوي دي .

پاچا چې دا واورېدل، نو په زړه کې نور هم مایوس شو، چې د ده مشر وزیر لا تر ده هوشیار دی.

وزیر په کې دا هم زیاته کړه چې داسې ښکلی ټوکر نه دې ډېرې ښکلې جامې جوړې کړای شي، چې پاچا دې په خاصو موقعو اغوندي.

د وزیر تر دې خبرو وروسته پاچا د خپلې کورنۍ غړي وار په وار راغوښتل چې وگوري دوی ته دا خاص ټوکر ښکاري او که نه؟

هغوی ته هم د ټوکر د خاصیت خبره رسېدلې وه او هېچا نه غوښتل چې نورو ته کمعقل او ناپوه ښکاره شي. وار په وار ټولو د ټوکر صفت وکړ، نو پاچا فیصله وکړه، چې له دې ټوکر نه دې جامې جوړې کړي. هغه غوښتل چې د ده شاهي خياط (درزي) دې ورله لباس تیار کړي، خو جولانگانو ورته وويل چې دا ټوکر دومره نازک دی، چې دوی به یې پخپله گنډي.

پاچا جولانگانو ته یو لوی تالار او د اوسېدو کوټې ورکړې، چې دوی دې ورته جامې تیارې کړي. جولانگانو په کار لاس پورې کړ. د پاچا د جامو ناپ او پیمایش یې وکړ. پاچا ورته ډېرې پیسې ورکړې، دوی به هره ورځ د یوه شي لپاره ترېنه نورې پیسې غوښتلې. کله به یې د سرو زرو ستنې غوښتلې، کله به د سرو زرو سیخونه، چې ټوکر پرې خورند کړي.

یوه میاشت تېره شوه. د ملک ټول خلک خبر شول، چې د پاچا لپاره مخصوصې جامې په جوړېدو دی. د پاچا د زېږېدو ورځ رانژدې شوه. نو ده فیصله وکړه، چې د شاهي جشن لپاره به دا ځانگړې جامې اغوندي. دا خبره ډنډوره شوه، چې د پاچا د زېږېدو په ورځ به دی په اس د ښار د لارو کوڅو نه تېرېږي او هوشیار خلک به د پاچا جامې لیدای شي.

د جشن په ورځ دواړو جولانگانو پاچا ته تیارې جامې یووړې، چې دی یې په غاړه کړي. هېچا څه نه لیدل. خو پاچا چې دا جامې اغوستې، نو داسې فکر یې کاوه، چې نورو ته ښکاري. بیا یې خپل تاج پر سر کړو، بوتان یې په پښو کړل او پر اس سپور شو.

د مانۍ د لویې دروازې نه د پاچا جلوس راښکاره شو. ورسره په شاهي گاډیو او بگیو کې د ده د کورنۍ نور غړي ناست وو. بیند باجې غږېدې، په لارو کوڅو کې ولاړو عامو خلکو کتل چې پاچا هېڅ جامې نه دي اغوستي، خو هېچا له شرم او وېرې غږنه کاوه. هر چا داسې گنله چې نورو ته د پاچا جامې ښکاري.

پاچا په اس سپور روان و او فکر یې کاوه، چې زما د ملک خلک څومره پوهه او عقل لري. یوازې زه په کې بېعقل یم، که دوی خبر شي، چې زه دا جامې نه وینم، نو سمدلاسه به مې له تخت څخه لیرې کړي.

د جلوس د کتلو لپاره یو ماشوم هم ورغلی و او د خلکو په گڼه گونډه کې ده ته چې ځای پیدا نه شو، نو نژدې ونې ته وروخت او هلته نه یې د شاهي جلوس ننداره کوله. کله چې ده پاچا ولید، نو په چیغه یې وویل :

پاچا خو برېښه دی .

بیا کت کت په خندا شو. ټول خلک خاموش شول. چې په دې کې د هلك غږ بیا راپورته شو :

پاچا سلامت خو برېښه دی. جامې یې نه دي اغوستي .

په دې وخت کې د خلکو په گڼه گونډه کې په ورو غږ خلکو له یو بل نه پوښتنه کوله، چې پاچا په رښتیا څه نه وو اغوستي .

پاچا د ټول ملت په مخکې خجالت شو. اوس دی پوه شو چې جولگانو ورسره چل کړی و. سمدستي یې د اس مخ بېرته ماڼۍ ته واړاوه او په چټکۍ یې د خلکو مخې نه ځان لیرې کړ. هلته په رسېدو خبر شو، چې جولگانو له وخته خپل مال دولت راټول کړي او له هغه ځایه یې پښې سپکې کړې وې .

پاچا نورې جامې واغوستې او امر یې وکړ، چې هغه ماشوم دې ورته حاضر کړای شي. د ماشوم مور و پلار په وېره وو. خو کله چې دوی د پاچا په دربار کې حاضر شول، نو ده ماشوم له ځان سره پر تخت کښېناوه او ټولو ته یې وویل :

زما په مملکت کې تر ټولو هوښیار او د پوهې خاوند دا ماشوم دی، ځکه چې دی رښتیا ویلای شي. نور تاسو ټول بېعقله او ناپوه یئ. ځکه چې په تاسو کې د رښتیا ویلو جرئت نه شته. پاتې شوم زه... نو زه په خپله هم ناپوه یم، چې دوو جولگانو راله دوکه راکړه .

بیا یې ماشوم ته وویل :

ته چې لوی شې او زه ژوندی وم، نو ته به زما مشر وزیر شې. زه باور لرم، چې په هغه وخت کې به هم ته له رښتیا ویلو نه، نه وېرېږې.

رولينډ - [د انگلستان كيسه]

ډېر پخوا د انگلستان په شمال کې يو پاچا حکومت کاوه. د ده درې زامن او يوه لور وه، چې رولينډ نومېده .

يوه ورځ څلورو واړو د خپلې مائې په باغ کې لوبې کولې. شهزادگۍ رولينډ يو پنډوس (توپ) په هوا کې غوزار کړ، نو دا د مائې د باغ نه وراخوا د کليسا د دېوال شا ته ورك شو. شهزادگۍ د پنډوس په لټه له باغه ووته او د کليسا پر لوري يې منډې کړې. په دې پسې درېيو ورونيو هم منډې وهلې، خو ترڅو چې دوی کليسا ته وردننه کېدل، شهزادگۍ له سترگو پناه شوه .

دوی ډېر وخت اخوا دېخوا خپله خور ولټوله، خو پيدا يې نه کړه. اخر يې مور او پلار خبر کړل، شاهي پوځ د کليسا هر گوټ ولټاوه، خو داسې ښکارېده چې رولينډ د مځکې پرمخ نه وه .

په ټوله مائې کې ماتم جوړ شو. پاچا د ملك تر ټولو لوی عالم جادوگر راوبللو، چې په خپل علم معلوم کړي، جادوگر دومره ورته وويل چې رولينډ له پېريانو سره ده او ښايي چې د پېريانو پاچا په تور برج کې بنده کړې وي .

د دې خبرې په اورېدو مشر شهزاده پر اس سپور شو او د شين غر پر لوري روان شو. ډېرې ورځې تېرې شوې، خو شهزاده بېرته راونه گرځېد، پاچا او ملکه نور هم خواشيني شول. اوس نو دويم شهزاده سفر ته ملا وتړله، عالم جادوگر راوبلل شو او هغه شهزاده ته نصيحت وکړ، چې د پېريانو د پاچا مائې ته چې ورورسېدې نوهېڅ شی ونه خوري.

دویم شهزاده هم د شين غر پر لوري لاړ، خو بې درکه شو. ملکه له غم نه بېحاله وه. درېيم شهزاده چې په خپلو ورونيو پسې د لټې هوډ وکړ، نو پاچا او ملکې دواړو ورته زاری وکړې، چې نه دې ځي .

شهزاده ورته ډاډ ورکړ چې د تللو نه وړاندې به دی خپل پوره معلومات کوي او ترڅو چې ډاډه نه وي، نه به ځي . دی عالم جادوگر ته لاړ او د پېريانو د پاچا په هکله يې معلومات راټول کړل. جادوگر به هره ورځ حساب کاوه، کله به يې په اور کې په رنگارنگ شيانو لوگی جوړاوه. يا به يې پر هنداره خطونه راکنبل. اخر يوه ورځ يې شهزاده ته وويل: ستا دواړه وروڼه هم د پېريانو له پاچا سره دي .

تر دې وروسته يې يوه توره راواخيسته چې عمل يې ورباندې کړی و. شهزاده ته يې دا توره ورکړه او ويې ويل :

له شين غر سره نژدې چې له هر چا نه د ماڼۍ او د تور برج پوښتنه کوي، دوی به درته لاره ښيي. ځکه چې پېريان دروغ نه وايي، خو د معلوماتو نه وروسته به يې وژني، که نه تا ته تاوان رسوي .

په بله ورځ سهار وختي شهزاده د مور و پلار نه رخصت واخيست او د شين غر پر لوري روان شو. کله چې غره ته نژدې شو، نو يخ باد پرې ولگېده. دلته د لمر رڼا نه وه، يو ميدان ته چې راوتلو نو هلته ډېر اسونه څرېدل .

نژدې ورته يو سړی ولاړ و. شهزاده پوه شو چې دا د پېريانو د پاچا اسونه وو، له سړي نه يې پوښتنه وکړه :

د پاچا ماڼۍ ته کومه لاره تللې ده؟

سړي ورته يوه شېبه وکتل، بيا يې کين لاس ته اشاره وکړه او ويې ويل:

د دې ونو شا ته، لاره يوې غونډۍ ته وتلې ده. په غونډۍ کې دننه ماڼۍ جوړه ده، خو زه نه يم خبر چې دننه څرنگه ځي.

شهزاده د دې خبرې له اورېدو سره ورته وويل:

ډېره مننه .

او د تورې په يوه خرپ يې د هغه سر قلم کړ. خو دسړي وجود لوگی لوگی شو او د سترگو په رپ کې بيا هلته هېڅ هم نه وو .

شهزاده د ونو شا ته لاره وموندله او شني غونډۍ ته ورسېد. دلته پسونه څرېدل. نژدې يوې ونې سره شپونکی هم ناست و. شهزاده ورنژدې شو او ويې ويل :

ته خبر يې چې د پاچا ماڼۍ ته د ورننوتلو لاره کومه يوه ده؟

شپونکي يو څو شېبې ښکته پورته ده ته وکتل او ويې ويل :

د دې غونډۍ نه چاپېره د لمر په مخالف لوري روان شه. کله چې يو څرخ پوره شې نو په لوړ غر ووايه زه د پيريانو د پاچا ماڼۍ ته تلل غواړم. درې وارې چې دا خبره وکړې، په غره کې به يوه لاره درته خلاصه شي .

شهزاده چې دا واورېدل نو ورته ويې ويل :

ډېر تشکر .

او د تورې په يوه وار يې له شپونکي نه سر قلم کړ. همدا وو چې هلته يو لوگي راپورته شو او د شپونکي پر ځای يوه وړوکي پېري د ونو لوري ته منډه کړه .

شهزاده هم هغسې چې شپونکي ورته ويلې وو، په غونډۍ کې لاره پيدا کړه. دی چې وردننه شو، نو يوه لويه کوټه يې وليده، چې بل سر ته يې يوه دروازه وه. شهزاده په دروازه دننه شو، نو مخاڅ پونۍ جوړې وې، شهزاده په پونو ختلو او ويې شمېرل. په دوو سوو پونو چې وروختلو، نو يوه برج ته داخل شو.

په دې برج کې هرې خوا ته رڼا خپره وه. په چټ بڼکلي فانوسونه ځوړند وو او په دېوالونو د ملغلرو او د قيمتي کانو گلان جوړ وو. په يوه بڼکلي تخت شهزاده خپله خور رولينډ وليده، چې سر يې ټيټ و. شهزاده ور غږ کړل. دې چې خپل ورور وليد، نو په ژړا شوه او ورته ويې ويل :

ته ولې راغلی يې؟ که د پېريانو پاچا خبر شو، نو ته به هم زموږ د نورو وروڼو په شان وړک شې .

شهزاده ورته تسلي ورکړه، خو هغه اوس د لوړې احساس کاوه، خور ته يې وويل که څه د خوړو وي، نو دی به يې وخوري چې په وجود کې يې توان پيدا شي .

رولينډ پاڅېده او ورور ته يې يوه کاسه شوه او ډوډۍ راوړل. شهزاده دومره ستړی و، چې ژر يې د شوهو کاسه خولې ته ونيوله، خو هم په دې وخت کې هغه ته د عالم جادوگر خبره راياده شوه، چې هېڅ شی به نه خوري .

د شوهو کاسه يې کېښوده او رولينډ ته يې وويل :

زه به تر هغې هېڅ شی خولې ته نه اچوم، چې مې ته له دې پاچا نه يې ازاده کړې .

د هغه په دې وينا يو لوی درز وشو، ورسره لوگي راپورته شو او په کې د پېريانو پاچا راښکاره شو. د هغه له خولې لوگي راوتل او له سترگو يې سرې لمبې راپورته کېدې .

شهزاده خپله توره راوايستله او هغه ته نېغ ودرېده. د هغه په سترگو کې يې سترگې ښخې کړې او ويې ويل :

ته که هرڅه وکړې، زه له تا، نه وېرېم. زه په خپلو وروڼو او خور پسې راغلی يم او دوی به ارو مرو له ځان سره بيايم.

د پېريانو پاچا څو شېبې ده ته کتل او بيا يې وويل:

ما د مخکې پر سر ستا په شان توريالی او مېړنی ځوان تر اوسه نه دی ليدلی او زه د مېړنو قدر کوم .

بيا يې دوه گوتې په خپلو کې سره وموښلې او يو بوتل راښکاره شو. بوتل يې شهزاده ته ورکړ، چې د دې اوبه دې پر خپلو وروڼو وشيندي، چې په بله کوټه کې بېهوشه پراته وو.

د پېريانو پاچا سمدستي د سترگو په رپ کې له هغه خايه ورك شو. شهزاده او روليند دواړو په بله كوټه کې پر
بېهوشو شهزادگانو د بوتل اوبه وشيندلې، دوی په هوش کې شول او بيا ټول وروڼه له خپلې خور سره د خپل وطن پر
لوري روان شول

خونړۍ مړه - [د جاپان کیسه]

ډېره موده کېږي، چې د جاپان په یوه کلي کې یو غریب کروندگر اوسېده، چې ډېر اولادونه یې لرل. هرکله به چې د هغه زوی یا لور د کار جوگه شول، نو ده به پټو ته واستول، چې ورسره کار وکړي. خو د ده تر ټولو کشری زوی چې کامي نومېده، له وجوده کمزوری و. نو مور و پلار یې فیصله وکړه، چې دی به بودايي راهب شي.

پلار له گوتې نه ونيو او د کلي لوی بودايي معبد ته یې تلو، هلته یې مشر راهب ته کښېنولو او خواست یې ورڅخه وکړ، چې د ده زوی ته دې د مذهبي زده کړو موقع ورکړي. راهب کامي په خپلو شاگردانو کې شامل کړ.

کامی به هره ورځ سبق ډېر ژر زده کاوه، ولې یو بد عادت هم په کې و، هر یو کتاب چې به یې لاسته ورتلو، د هغه په حاشیو به یې انځورونه جوړول. یوه ورځ مشر راهب ورته نصیحت وکړ، چې په دې کار کتابونه خرابېږي. کامی له دې وروسته د معبد پر دېوالونو انځورونه جوړول او عجیبه خبره دا وه، چې ده به تل د پیشوگانو انځورونه جوړ کړي وو. کله چې مشر راهب ورته وویل چې د معبد دېوالونه دې نه خرابوي، نو ده به د معبد خوا و شا پر فرش، ستنو، وړو تیرو پیشوگانې کښلې. داسې اېسېده لکه چې د ده لاس به تر هغې خوځېدو، ترڅو چې به یې یوه پیشو نه وه جوړه کړې .

کامی په معبد کې اووه کاله زده کړه وکړه. اخر یوه ورځ مشر راهب دی راوبللو او ورته ویي ويل :

ستا زده کړې اوس پایته رسېدلې دي. تر دې زیات علم به ته په عملي ژوند کې ترلاسه کړې. د افسوس خبره دا ده چې ته به چېرې هم یو ښه راهب جوړ نه شې، خو زه دا ډاډ درکوم، چې ته به ډېر ښه انځورگر شې.

کامی مشر راهب ته د مننې یو څو جملې وویلې او بیا یې ترې پوښتنه وکړه:

زما لپاره د نصیحت خبره کومه یوه ده؟

راهب ورته وویل:

❖ هرچېرې چې ځي، د شپې د تېرولو لپاره له لویو ځایونو لیرې اوسه، شپه په وړو ځایونو کې تېروه. ❖

کامی چې له معبده ووت، نو د راهب په خبره پوه نه شو، چې څه مطلب یې و. غوښتل یې چې خپل کور ته ورشي، خو د مور و پلار غریبۍ یې راپه زړه شوه، نو یوه بله لار یې ونيوله. د ده د کلي نه لس میله لیرې "نیکوتو" نومی پخوانی معبد و، چې په ټول جاپان کې یې شهرت لرلو. کامی د دې معبد پر لوري روان و او فکرونه یې کول، چې هلته به د راهبانو خدمت وکړي او ځان ته به څه کار پیدا کړي .

کله چې کامي هلته ورسېد، نو د مازيگر وخت و. لمر په ډوبېد و. د معبد لويه دروازه پورې وه او هلته هېڅوک نه ښکارېدل. دی ډېر حيران شو، چې معبد ولې خوشې پروت و. يو ځوان هلك چې له هغه ځايه تېرېدو، ورته يې وويل: په دې معبد کې يوه ډېره لويه او خونړۍ مړه پيدا شوې ده، د دې له وېرې ټول راهبان ترې تېښتېدلي دي. بيا دمېرې د وژلو لپاره د نژدې کلي سل ځوانان په معبد کې وگرځېدل، خو مړه يې پيدا نه کړه. خلك وايي چې دا مړه ژوندی انسان خوري.

کامې چې دا خبره واورېده، نو باور يې نه کېده. مړه که هرڅومره لويه شي، خو د پيشو نه به وېرېږي. دې هلك له معبد نه بهر په کتار کې ايښې ډېوې بلې کړې او لاړ.

کامې د معبد په پورو وخت او د معبد لوی تالار ته لاړ، پر فرش دوړې پرتې وې او په دېوالونو او چت د جولاگانو جالۍ ځوړندې وې. ده په زړه کې کرل-رېبل چې د معبد صفايي له کومه ځايه پيل کړي، چې نژدې ورته څو پردې ښکاره شوې، دا پردې د لرگي په چوکاټونو کې لگېدلې وې او له يوه ځايه بل ځای ته وړل کېدې شوې.

د معبد پر دېوالونو رنگارنگ نقشونه ښکارېدل او انځور جوړوونکو خپل کار نيمگړی پرېښی و او سامانونه يې په معبد کې اوس هم پراته وو. کامي رنگونه او برشونه راواخيستل او پر پردو يې د پيشوگانو انځورونه جوړول پيل کړل. دی په خپل کار کې دومره بوخت و، چې د وخت د تېرېدو ورته هېڅ احساس ونه شو. بهر د ډېوو رڼا او بره په اسمان کې د سپوږمۍ په رڼا کې دی لگيا و، پر ټولو پردو يې هر ډول پيشوگانې جوړې کړې.

نيمه شپه شوه، نو دی د ستومانی نه هم هلته پر فرش پرېوت. غوښتل يې چې ویده شي، چې نابیره ورته د مشر راهب خبره ورپه زړه شوه. معبد ډېر لوی و، دی راپاڅېد او د يوه وړوکي ځای په لټه شو. د معبد د لوی تالار په بل سر کې يوه دروازه وه، چې يوې وړوکې کوټې ته خلاصېده. دا د راهبانو د ارام ځای و، کامي هم په دې کوټه کې ځان په يوه گوټ کې گونج منج کړ او کرار ویده شو.

يو څو ساعته نه ووتېر شوي، چې کامي په يوه سپېره غږ راپاڅېد. د وړې کوټې له کرکۍ يې وکتل. بهر د معبد خوا و شا ټولې بلې ډېوې مړې وې او د معبد د لوی تالار نه داسې غږونه راتلل، ته به وايې ځنگلي ځناور په خپلو کې په جنگ وو.

کامې ځان دېوال ته نور هم نژدې کړ. خو دومره سخت وېرېده، چې د دروازې د ويتکي نه تالار ته کتل هم ورته گران و. ساه يې ورو- ورو اخيسته او په تالار کې غږونو ته يې ټول پام اړولی و. سپېرې چينغې او د ځناورو غږونو ټول معبد په مخه اخيستی و. په دې غږونو کې کامي د پيشوگانو غږ هم اورېده.

بیا سمدستي دا غبرونه بند شول. کامي تر ډېره وخته په خپل ځای غلی پروت و، ان تر دې چې د لمر ورومبۍ وړانگې د معبد د دې وړې کوټې له وړې کرکۍ نه هم رادننه شوې، نو کامي ورو غوندې راپاڅېد او لوی تالار ته تلونکی ور یې پرانیستلو. په لومړي نظر یې وکتل، چې د پردو څنگ ته یوه لویه مېړه چې قد یې د زمري هومره و، مړه پرته وه. کامي ساه نیولی پر خپل ځای ودرېده، د مېړې خوا و شا وینې ډنډ ولاړې وې اود هغې نه د پیشوگانو د پښو خاپې د پردو پر لوري تللې وې.

کامی لږ نور هم پردو ته ورنژدې شو او په خپل لاس جوړو شویو پیشوگانو ته ځیر شو. د ټولو پیشوگانو خولې له وینو سرې وې.

کامی خپله غوټه راواخیسته او په منډه له دې معبده ووت، د هغه مخ د خپل کور پر لوري و.

انسان او خر -- [د هندوستان کیسه]

ډېره موده کېده چې په یوه کلي کې یو استاد ژوند کاوه. ده به د کلي ماشومانو ته په جومات کې سبق ښودلو. د دې کلي سره نژدې د نورو کلیو بانډو خلکو به هم زامن دې استاد ته رااستول، ټولو خلکو به له ډېره احترامه دې استاد ته مولوي صاحب ویل. د کلي هلکان به ډېر وران وو او ځینو به په کې شوخي کوله، خو مولوي ډېر په صبر ورته درس ورکاوه. داسې به ډېر لږ پېښېدل، چې مولوي به په قار شو او کله چې به دی په قار شو، نو هلکانو ته به یې بدې ردې ویلې.

همدغسې یوه ورځ وه، هلکانو د تېرې ورځې سبق نه و زده کړی او شوخي یې هم کوله. مولوي صاحب ډېر په قار و، په چیغه یې ورته وویل:

بدبختو، نالایقو...! څومره خواري چې زه درسره کوم، که دا خواري مې له یوه خره سره کړې وای، نو هغه به هم پوه شوی وای... تاسو له خرو بدتر یئ، ولې زه مو نه پرېږدم...

دا یې وویل او خپله چوکه یې راواخیسته... هلکان په وېره شول. مولوي به ډېر کم چوکه کاروله. خو کله چې به یې کاروله، ډېر سخت وهل به یې کول. کله چې مولوي پر لومړي هلک گوزار وکړ، نو ورسره یې دا هم وویل:

ما ډېرو خرو ته سبق ښودلی دی او دوی مې انسانان کړي دي.

یو هلک یې پر ملا وواژه، پر بل یې چوکه سمه کړه او ویې ویل:

خر چې انسان نه شي، زه یې کله پرېږدم.

په دې وخت کې د یو بل کلي دوبي له جومات سره نژدې روان و. ده د وینځلو شویو جامو پنډ پر سر وړلو، ځکه نن یې خر ناروغ و. کله چې مولوي دا خبره کوله، چې ما ډېر خره په انسانانو بدل کړي... نو دوبي پر خپل ځای ودرېده، یوه شېبه یې د مولوي خبرو ته غوږ نیولی و. یوڅه حیران و، یوڅه خوشحاله شو، ځکه ده تر ننه داسې خبره نه وه اورېدلې. دوبي چې خپل کور ته ورسېد، نو ښځې ته یې ټوله کیسه وکړه. ښځه یې هم حیرانه وه، د دوی اولادونه نه وو او همدغه ناروغه خر یې لاره، چې د خیرنو او پاکو جامو پنډونه به یې پرې وړل راوړل. دواړو سلا وکړه، چې مولوي ته به خپل خر یوسي، چې انسان یې کړي. دوی سره به په کار کې مرسته هم کوي او د اولاد کمی به یې هم پوره شي.

په بله ورځ دوی خپل خر په مخه کړ او د مولوي کلي ته لاړل، هغه وخت هلکان تللي وو او مولوي سترې ستومانه یوې ونې ته ډډه لگولې وه، ارام یې کاوه.

دوبي خپله غاړه تازه كړه او مولوي سترگې پرانيستلې، څه گوري چې دوبي خپلې مېرمنې او له يوه مرجونا خړه سره ورته مخې ته ولاړ دى. ښځه خاوند دواړو خپل لاسونه ورته ونيول او بيا دوبي وويل :

مولوي صيب! ستاسو علم دې نور هم سېوا شي... زه غريب سړى يم، كه دا خر دې راته انسان كړ، نو ټول عمر به درته دعا كوو.

مولوي څو شېبې ورته حيران كتل، چې څه ووايي. دوبي ورته خپله خبره تکرار كړه. نو دى راوړل شو، دوى ته يې وويل :

تاسو ډېر ساده خلك يئ، هېڅوك خر انسان كولاى نه شي، ورځئ په خپله لاره، زه سترى يم .

دوبي داسې وگڼله چې گوندې مولوي ورته بانه كوي. ډېر يې په عاجزۍ ورته وويل :

مولوي صيب! كه دا خر دې راته انسان كړ، نو زه به له ډېرو كړاوونو څخه خلاص شم.

مولوي ورته وويل :

زما وخت مه ضايع كوى، دا خبره ناشونې ده .

خو د دوبي ښځه د مولوي پښو ته ولوېده او په ژړا يې وويل :

زه اولاد نه لرم، خاوند مې ټوله ورځ په جامو مينځلو سترى شي، كه دا خر دې راته انسان كړ، نو موږ به ورته د اولاد په سترگه گورو.

مولوي پوه شو چې دوى نه ځان نه شي خلاصولاى... په دې هم پوهېده، چې دوى غريبان دي. نو ورته ويې ويل :

له خر ه څخه انسان جوړول، ډېر گران كار دى. په دې ډېرې پيسې لگي .

دوبي ورنه پوښتنه وكړه چې څومره... مولوي يوه شېبه غلى و، سترگې يې اسمانته نيولې وې، گوته يې په شونډو وهله، بيا يې وويل :

څلورسوه روپۍ.

دوبي او ښځه يې وارخطا غوندې شول، خو بيا يې د يو بل په غوږ كې څو خبرې وكړې او مولوي ته يې وويل :

موږ تيار يو... سبا ته به درته څلورسوه روپۍ راوړو.

اوس خو مولوي بد راگير شو، ده داسې نه گڼله، چې دويي به څلورسوه روپۍ ولري. خو په بله ورځ دويي او د ده مېرمنه ورته د څلورو سوو روپيو او خپل خره سره حاضر شول. دوی د خپل کور هر قيمتي شی خرڅ کړی و او ډېر خوشحال وو، چې خر به يې انسان شي .

مولوي پيسې جېب ته کړې او دويي ته يې وويل :

خر زما د کور شا ته وتړئ. دويي او بنځه يې خوشحاله خوشحاله روان شول، خو بيا يې مخ واپراوه او له مولوي يې پوښتنه وکړه :

خر چې انسان کېږي... څومره موده پرې اوږي؟

مولوي ورته وويل :

څلور مياشتې خو نيسي .

دويي او د ده بنځه چې لارل، نو مولوي خر د کلي يوه بزگر ته وسپاره.

څلور مياشتې چې واورېدې، نو دويي مولوي صاحب ته راغلو او ورته وپې ويل :

زما خر به اوس انسان شوی وي، که راته يې وسپارې، نو زه به يې کور ته بوځم... زما مېرمنه هم ورته په انتظار ده .

مولوي ورته وويل :

ستا خر اوس انسان شوی دی، خو دی اوس د حکومت له خوا په يوه ډېر مهم ځای کې کار کوي.

دويي لا نور خوشحاله شو او وپې ويل :

شابه مولوي صاحب! ژر راته ووايه چې په کوم ځای کې دی... زه به ورپسې په خپله لار شم؟

مولوي ورته وويل :

ستا خر د ډهلي د ښار قاضي مقرر شوی دی .

دويي د دې خبرې په اورېدو دومره خوشحاله شو، چې مولوي يې په غېږه کې ونيولو، بيا يې له هغه پوښتنه وکړه:

زما خر به ما پېژني، ځکه اوس خو دی لوی سپری دی؟

مولوي ورته وويل :

په کار ده، چې ودې پېژني، که له ځانه سره د هغه د خوراک توبره يوسې، نو کار به دې اسان شي .

دوبي دومره خوشحاله و، چې خپل کور ته د تللو پرځای ښار ته لاړ. د کلي يوه سړي ته يې وويل چې زما مېرمنې ته ووايه زه ښار ته ځم، چې خپل خر راولمه.

د ډهلي د ښار قاضي په محکمه کې ناست و. هلته ډېره گڼه گڼه وه. په تېل ماتېل کې دوبي خپل ځان قاضي ته نژدې کړ، د خر د اورېشو توبره يې راپورته کړه او قاضي ته يې وربښکاره کړه.

قاضي په خپل کار کې دومره بوخت و، چې ده ته يې هېڅ پام ونه کړ. دوبي نور صبر نه شو کولای. قاضي د خپلو کاغذونو نه سر راپورته کړ، نو دوبي ورته توبره وڅوځوله او موسکې شو. قاضي پوه نه شو چې دی ورته ولې موسېدو. له ده نه يې پوښتنه وکړه:

دا څه کوې او څه غواړې؟

د دوبي لا له وړاندې نه ورته صبر تمام شوی و، ويې ويل:

څه غواړم... ناپوه خره.. ته اوس ما نه پېژنې... او دا توبره هم درنه هېره ده، چې هر وختي به دې په غاړه کې ځوړنده وه...؟

دا يې وويل او توبره يې د قاضي مخ ته ونيوله، چې:

هن! بوی يې کړه، چې درپه زړه شي، چې ته څه وي... اوس مولوي صيب درنه انسان جوړ کړ، نو هرڅه دې هېر شول.

قاضي اوس د دوبي په خبرو سخت ستومانه شوی و. فکر يې کاوه چې څوک لېونی محکمې ته رادننه شوی دی. خپلو ساتندويانو ته يې اشاره وکړه.. هغوی سم له لاسه دی راوښو او بهر يې بوتلو، دوبي په تللو کې په زوره زوره لگيا و، چې ستا په خيال ته ډېر لوی سړی شوې. خو ته په اصل کې خر يې، نور هېڅ نه يې.

دوبي چې بېرته کلي ته راورسېدو، نو ښځې ته يې ټول حال ووايه، هغه هم ډېره خپه شوه.. په بله ورځ دواړه مولوي صاحب ته ورغلل، چې موږ خپل خر بېرته خر غواړو. د داسې انسان څه گټه، چې موږ نه پېژني. د خر په صورت کې يې راسره پېټي خو وړل، مولوي ورته وويل:

ښه ده، سبا راشئ او خپل خر واخلي.

په بله ورځ مولوي د بزگر نه خر بېرته وغوښت. دوبي ته يې څلورسوه روپۍ بېرته ورکړې، دی خوشحاله خوشحاله خپل کور ته لاړ. خو تر دې وروسته به دوبي او د ده ښځې د خره ډېر خيال ساته، دوی به هر چا ته ويل:

زموږ خر د ډهلي قاضي پاتې شوی دی.

مغروه شهزادگی -- [ناخړگند هېواد]

یوه ډېره ښکلې شهزادگی وه، چې په خپل حسن ډېره غاوره هم وه. د ډېرو ملکونو د ځوانو شهزادگانو له خوا دې ته د واده پیغامونه راتلل، خو د دې به هېڅوک نه خوښېدل. پاچا او ملکه دواړه حیران وو، چې اخر ددوی لور به څه کوي. هغه سرکشه وه او د هېچا خبره یې نه منله.

اخر له وزیرانوسره تر سلا مصحلت وروسته پاچا په خپله ماڼۍ کې یوه مېلمستیا جوړه کړه، په دې مېلمستیا کې ډېر ښکلي شهزادگان، د نوابانو زامن، امیران او شتمن خلک راوغوښتل شول. شهزادگی هم له خپلو خورلنو او خدمتگارانو سره حاضره وه. کله چې ټولو ډوډۍ وخوړله، نو ملکې شهزادگی ته وویل:

تا په دې محفل کې ډېر ځوانان ولیدل، موږ غواړو چې ته په دوی کې یو تن د خپل ژوند د ملگري په توگه غوره کړې.

شهزادگی چې دا واورېدل نو لکه د مچۍ راپاره شوه. د خپلو ډېرو نژدې ملگرو سره یوځای په لوی تالار کې ودرېده او پر یو-یو مېلمه یې ملنډې پیل کړې. د چا پوزه ورته غټه ښکارېده، د چا قد وړوکی، څوک ډېر جگ و، د چا رنگ تور و. هم په دې مېلمنو کې یو شهزاده داسې هم و، چې د هغه ږیره وه. شهزادگی د هغه مخې ته ودرېده او ویې ویل:

دې ږېرور ته وگورئ... دی خپل ځان زما وړ بولي، نیم مخ خو یې په ږیره کې پټ دی.

د دې خبرې په اورېدو ټولو وخنډل. پاچا او ملکه دواړو پیکه ولاړ وو. نه پوهېدل چې خپله لور څنگه د نورو له سپکاوې څخه راوگرځوي.

ملکې هم په دې وخت کې یوه فیصله وکړه او د پاچا په اجازه یې اعلان وکړ، چې شهزادگی په یو داسې سوالگر ته ودوي، چې سبا سهار د خیرات غوښتلو لپاره د شاهي ماڼۍ دروازه وټکوي.

مېلمانه حیران پاتې شول او شهزادگی په ژړا خپلې کوتې ته ورغله.

په بله ورځ سهار وختي د ماڼۍ په لویه دروازه یو سوالگر ودرېد. بېر سر، خیرن مخ، شلېدلې جامې او په لاس کې یې یوه باجه نیولې وه، د خیرات غوښتلو لپاره یې باجه وغږوله، نو سمدستي د ماڼۍ پیره دار راووت او دی یې پاچا ته حاضر کړو.

پاچا شهزادگی ته امر وکړ، چې دربار ته حاضره شي او بیا د ټولو په وړاندې یې هغه دې بېرسري سوالگر ته په نکاح کړه.

شهزادگی په چیغو ژړل او مور ته یې زاری کولې، چې پلار یې له دې کاره منع شي. خو مور ورته تسلي ورکړه، چې اوس به ژوند، له دې سوالگر سره تېروې او که لږ صبر وکړې، هرڅه به سم شي .

سوالگر د پاچا مننه وکړه او له مانی څخه ووتلو، شهزادگی هم ورپسې وه او غوښتل یې چې د پلار له کوره ښه په ارام شاهي بگی کې لاره شي، خو سوالگر هېڅ نه غوښتل. هغې تر ډېره وخته په پښو مزل وکړ، دومره چې د خپل پلار د سلطنت نه بهر ووتله .

کله چې ډېره سترې شوه، نو په یوه ځنگله کې تر یوې ونې لاندې کښېناسته. ځنگل ډېر شین و او شهزادگی له سوالگر نه پوښتنه وکړه چې دا کوم ملک دی؟

هغه ورته وویل :

دا ملک د هغه ږیرور شهزاده د پلار دی، چې پرون ستاسو په مانی کې مېلمه و.

شهزادگی یو سوږ اسوېلی وکړ او له ځان سره یې وویل:

ارمان چې هغه سره مې واده شوی وای، نو اوس به داسې په پښو نه وای روانه. همدغسې یې ټوله ورځ مزل وکړ او چې شپه شوه، نو سوالگر په یوځای کې د دمې لپاره کښېناست. د خپل کچکول نه یې وچه ډوډۍ راوايستله، شهزادگی ته یې ورکړه. نژدې ویالې نه یې ورته اوبه راوړې، خو شهزادگی وچه ډوډۍ له ستوني، نه تېرېده. په ژړا شوه او هملته گونجه مونجه ویده شوه.

په بله ورځ دوی بیا مزل پیل کړ او یوه ښکلي ښار ته وردننه شول. ټول خلک په کې ډېر خوشحاله گرځېدل، په بازارونو کې ښه گڼه گڼه وه. شهزادگی له سوالگر نه پوښتنه وکړه:

دا ملک د چا دی؟

سوالگر ورته وویل :

دا ملک هم د هغه ږیرور شهزاده د پلار دی، چې ستاسو کره مېلمه و.

شهزادگی یو سوږ اسوېلی وکړ او له ځان سره یې وویل :

ارمان چې هغه سره مې واده شوی وای، نو اوس دې ښار ته لکه د سوالگرو نه راتلای.

سوالگر د همدې هېواد اوسېدونکی و او د ښار یوې برخې ته یې بوتله، چې هلته د ده جونگره وه.

کله چې یې دمه برابره شوه، نو سوالگر ورته وویل :

زه وړی يم، ډوډی راته پخه کړه .

شهزادگی چېرې په ژوند د کور کار نه و کړی. ډېر په خواريو يې اور بل کړ، نیمه کچه او نیمه سوځېدلې ډوډی يې پخه کړه. سوالگر دا ډوډی خوړله او ورته يې بدې ردې هم ويلې. بيا يې وويل :

ته په تياره ډوډی نه شې خوړلای. سبا سهار وختي به پاڅېرې، زه به درته له بازاره میزري راوړم، ته به پوزی اوبدې، چې زه يې په بازار کې خرڅ کړم. ترڅو چې ته پوزي اوبدې، زه به گدايي کوم.

شهزادگی چې دا واورېدل، نو بيا په ژړا ژړا ویده شوه .

په بله ورځ سوالگر ورته میزري راوړل، شهزادگی ډېره هڅه وکړه، چې د میزرو له تارونو نه څه شی جوړ کړي، خو لاسونه يې ویني شول .

سوالگر چې کور ته راغی، نو میزري هماغسې ایښي وو. دی ډېر ورته په قار شو او ويې ويل:

ته ډېره تمبله يې، سبا ته به ته په بازار کې لوبني خرڅوې .

شهزادگی چې دا واورېدل، نو په ژړا شوه او همدغسې ویده شوه .

په بله ورځ سوالگر دا بازار ته بوتله... يو څو د خارو لوبني يې ورته واخيستل، د بازار په يو تش ځای کې يې کښېنوله چې لوبني خرڅ کړي او ورته ويې ويل چې که دا لوبني نن خرڅ نه شول، نو د ماښام ډوډی به ورله نه راوړي .

شهزادگی لوبنو ته کښېناسته، اسمان ته يې کتل او پر خپل حالت يې ژړل، چې که د هغې د پلار د ملك مسافر دی، ملك ته راغلو او دا يې وپېژندله، نو څه به وايي. خو بيا ورته د سوالگر خبره ياده شوه، چې که لوبني خرڅ نه شول، نو ډوډی به نه وي. شهزادگی اوس دومره لوړې تېرې کړې وې، چې نور يې د ډوډی نه خوړل، توان نه درلود. يو څو کسانو له هغې لوبني بيه کړل او پيسې يې هم ورته ورکړې، خو لوبني به يې ترې نه وړل .

ماښام چې سوالگر راغی، نو ويې ليدل چې ټول لوبني همدغسې ایښي وو، دی ورته ډېر په قار شو او ورته ويې ويل چې که په بله ورځ لوبني خرڅ نه شول، نو د ډوډی پر ځای به وهل خوري .

په بله ورځ شهزادگی بيا لوبنو خرڅولو ته کښېناسته. په دې وخت کې يو ځوان پر اس سپور له بازار نه تېرېده، دی دومره په سرعت روان و، چې د شهزادگی لوبني د اس په يوه لغته تالا والا شول. هغې چې دا وليدل، نو د اس په خاوند پسې يې منډې کړې، خو هغه له سترگو پناه و، شهزادگی په ژړا ژړا کور ته راغله.

سوالگر چې کور ته راغی او د شهزادگی کيسه يې واورېده، نو سخت په قار شو، ورته ويې ويل :

دا به ضرور ستا خطا وي، لوبني دې ولې د سپاره په لار کې ایښي وو.

بیا یې وویل :

ستا غوندې کم عقلې لپاره مې بل کار پیدا کړی، د پاچا د ماڼۍ په شاهي پخلنځي کې د یوې خدمتگاري ځای خالي دی. ته به له سبا نه هلته کار کوي.

شهزادگۍ په بله ورځ په شاهي پخلنځي کې د نورو خدمتگارانو په شان په کار اخته شوه. دې به لوبښي وینځل، سابه یې پاکول او په کتوي کې به یې څمځۍ هم وهله.

له سهاره تر ماښامه به یې هر کار کاوه او د شپې لپاره به د پخلنځي مشر پاتې ډوډۍ او اینگولي ورکړل، چې دې به کور ته راوړل. یو څو ورځې چې تېرې شوې، نو د نورو خدمتگارانو نه خبره شوه، چې د پاچا د زوی واده دی .

ټول ښار ښایسته کړای شو، شاهي ماڼۍ ته مېلمان ته تلل راتلل، د خوښۍ محفلونه جوړېدل، د واده په ورځ په پخلنځي کې هم ډېر کار و. ټولو خلکو خوشحالی کولې، شهزادگۍ له یوې کړکۍ نه بهر کتل او پر خپلې بدنصیبۍ یې ژړل .

تر ډوډۍ وروسته یوه پیاده د شاهي دربار له خوا پخلنځي ته راغی او ټولو خدمتگارانو ته یې امر وکړ، چې د پاچا په خدمت کې دې حاضر شي او انعام دې واخلي .

شهزادگۍ نه غوښتل چې دربار ته لاړه شي، ځکه هغه وېرېده چې هسې نه په مېلمنو کې یې څوک وپېژني، خو بیا یې خپلو زرو جامو او خوار مخ ته په هنداره کې وکتل او دربار ته لاړه .

پاچا د خپل زوی ږیرور شهزاده سره پر تخت ناست و. هر یو خدمتگار به وړاندې شو، شهزاده به ورته له سرو سکو ډکه یوه مخملي کڅوړه په لاس کېښوده. دوی به ورته سر تیت کړ او یوې خوا ته به درېدل.

د شهزادگۍ وار چې راغی، نو دا هم وروړاندې شوه، شهزاده یوه شپېه هغې ته ځیر شو، بیا یې د هغې په لاس یوه پیسه کېښوده او ویې ویل :

دا یوه پیسه ستا لپاره بس ده.

په دربار کې حاضر و ټولو خلکو وخنډل. شهزادگۍ له شرمه خولې خولې شوه. غوښتل یې چې له هغه ځایه وتښتي، چې ناڅاپه شهزاده له خپله ځایه راپاڅېد او اعلان یې وکړ:

زما واده هم له دې جینۍ سره شوی دی. دا د گاونډي ملک د پاچا لور ده.

د دې خبرې په اورېدو هر چا له خوشحالی لاسونه پرکول. شهزادگۍ حیرانه ولاړه وه، د شهزاده مخ ته چې ځیر شوه، نو ورته څرگنده شوه، چې د دې سوالگر خاوند همدغه ږیرور شهزاده و.

په دې وخت کې د ناستو مېلمنو نه د هغې مور او پلار هم رااوچت شول. شهزادګۍ د مور غېږې ته ورغله. پلار ورته پر سر لاس کېښود او وپې ويل :

ستا لپاره تېرې څو مياشتې يو لوی درس و.

بيا شهزادګۍ د کبر او غرور نه توبه وکړه او په خندا او خوشحالی يې پاتې عمر د خپل خاوند په ملک کې تېر کړ.

پاچا او سپورمی -- [د کریین له جزیرو نه]

وايي چې يوځلې د يوه پاچا په زړه کې دا ارمان پيدا شو، چې سپورمی ته لاس وروړي. د شپې به يې سترگې اسمان ته نيولې وې او په دې به يې چورت وهلو، چې څنگه اسمان ته وروڅېږي او سپورمی ته ورنژدې شي. ورو- ورو يې دا خبره دومره زړه ته واچوله، چې د حکومت کارونه ترې پاتې شول. کله به يې خوب وليد، چې ده وزرې کړې دي، په اسمان کې الوزي او سپورمی په خپله غېږ کې نيسي او خپلې کوتې ته يې راوړي. خو چې سترگې به يې وغړېدې، نو هېڅ به ورسره نه وو. د هغه وزيرانو او مشاورينو ورته څو- څو وارې ويل چې سپورمی ته لاس وړل، ناشونې ده، خو پاچا د هېچا نه منله .

اخر يې يوه ورځ يې د ملك تر ټولو لوی نجار (ترکان) شاهي دربار ته راوبللو او ورته يې امر وکړ چې د لرگو يوه دومره اوچته مناره جوړه کړي، چې دی ورباندې وڅېږي او سپورمی راويسي. ترکان چې دا واورېدل نو ډېر وارخطا شو، خو د پاچا له قاره وېرېدو، هغه سره يې لوز وکړ، چې کار به ورباندې پيل کړي. پاچا ورته دا هم وويل چې د لرگو دا مناره به د ماني په باغ کې جوړوي .

ترکان به هره ورځ سهار باغ ته راتلو او د منارې د جوړولو لپاره به يې مخکه کچ کوله. کله به يې پر کاغذ کرښې کښلې او ځان به يې داسې بوخت کړی و، ته به وايي په رښتيا په کار اخته دی .

همدغسې څو مياشتې واورېدې، خو مناره جوړه نه شوه. د پاچا سخته تلوسه وه او اخر يې يوه ورځ ترکان راوباله او ورته ويلي و:

که په درېيو ورځو کې دې منار جوړ نه کړ، نو سر به دې قلم کړم.

ترکان په دې خبره ډېر خواشینی شو او په باغ کې هاخوا دېخوا په گرځېدو شو. دوه ورځې چې تېرې شوې، نو پاچا ته ورغلو او ورته ويلي و:

پاچا سلامت، د منارې د جوړولو لپاره مې پلان جوړ کړی دی، خو د دې منارې لپاره به ډېر لرگي په کار وي. تاسو په ټول ملک کې اعلان وکړئ چې هر کور کې که د لرگي صندوق وي، دا دې باغ ته راوړل شي .

پاچا ترې پوښتنه وکړه، چې په صندوقونو به مناره څنگه جوړوي؟

ترکان ورته وويل :

که دا صندوقونه د يو بل له پاسه کېښودل شي، نو يوه اوچته مناره به جوړه شي او پاچا سلامت به ورباندې په اسانه سپورمی ته وروڅېږي.

پاچا د دې خبرې په اورېدو ډېر خوشحاله شو او امر يې وکړ چې که د هر چا په کور کې د لرگي صندوق وي، هغه دې د مانۍ باغ ته راوړي. د پاچا له خوا ورلېږل شويو سړو به له خلکو صندوقونه اخيستل او ترکان ته به يې سپارل. په دې وخت کې ترکان د صندوق له پاسه د صندوق اېښودلو کار هم پيل کړ.

د ښار وزگار خلك به د باغ خوا و شا گرځېدل او منارې د جوړولو ننداره به يې کوله. ډېر ژر د خلکو له خوا راوړل شوي صندوقونه خلاص شول. پاچا د منارې د معاینې لپاره ورغی، خو د دې په اوچتوالي خوشحاله نه و، امر يې وکړ، چې ونې دې پرې او نوي صندوقونه دې ترې جوړ شي.

د ملك ټول ترکانان په کار اخته شول. صندوقونه به جوړېدل او د منارې بل سر ته به يې خېژول. مناره ورځ په ورځ لوړېده او پاچا به ورته خوشحالېده. د شپې به يې خوبونه ليدل، چې دی په مناره ختلی دی او سپوږمۍ يې په لاس کې نيولې ده.

آخر يوه ورځ داسې هم راغله چې دا مناره دومره اوچته شوه، چې بل سر يې نه ښکارېده. لوی ترکان پاچا ته وويل: زه غواړم چې په دې مناره وڅېژم، چې په خپله وگورم مناره له سپوږمۍ نه څومره ليرې ده.

پاچا د دې خبرې په اورېدو په قار شو او ويې ويل:

په دې منارې د ختلو حق يوازې زما دی.

په بله ورځ د ښار ټول خلك د باغ چارچاپېره راټول شول، چې وگوري پاچا څرنگه په مناره خېژي او سپوږمۍ له اسمانه راشکوي.

پاچا ورو- ورو په صندوقونو بره ورختلو او ولاړو نندارچيانو خپله خپله رایه ورکوله. چې سپوږمۍ مخکې ته راکوزه شي، نو په اسمان به څه پاتې شي. ځينو به دا ويل چې سپوږمۍ به د مانۍ په کومه کوټه کې اېښودل کېږي. يو بل چا به ويل چې د سپوږمۍ ځای په باغ کې دی او د دې په راوړلو به ټوله مخکه رڼا شي.

پاچا چې د منارې سر ته وختلو، نو داسې ورته ښکارېده، چې سپوږمۍ ته يو څو گامه وړپاتې دي. بره نه يې په چيغه وويل چې که يو صندوق بل هم راوړل شي، نو دی به سپوږمۍ ته ورسېږي.

لومړی خو ښکته ولاړو خلکو هېڅ نه اورېدل، چې پاچا څه وايي، آخر چې د پاچا ستونې په چيغو چيغو وچ شو، نو يو چا د هغه خبره واورېده. د بل صندوق لټون پيل شو، خو دا يې پيدا نه کړ، يو څو کسان په صندوقونو وروختل او په چيغو چيغو يې پاچا ته خبر ورکړ، چې بل يو صندوق هم نه شته.

پاچا ته سپوږمۍ دومره نژدې ښکارېده، چې اوس يې هېڅ نه غوښتل چې بې له سپوږمۍ ورنښکته شي. په چيغو چيغو يې بيا وويل:

د منارې لومړۍ صندوق چې پر مخکۀ ایښی دی، راودې ایستل شي او ده ته دې بره راوخیژول شي، چې دی پرې وڅېږي.

خلکو چې دا واورېدل، نو حیران شول. هر چا لوی ترکان ته سترگې نیولې وې. دی په خپله هم په تشویش کې و، خو کسانو پاچا ته خبر ورکړ، چې دا کار خطر لري. خو پاچا شېبه په شېبه په قارېدل. ان تردې چې گواښ یې وکړ، چې که د هغه خبره ونه منل شوه او دی رابښکته شو، نو په ولاړو خلکو کې به هر څوک ووژني. ترکان له وزیرانو مشوره وغوښته، اخر د مشر وزیر په اجازه د پاچا نوکرانو د منار د لومړي صندوق د رايستلو لپاره مټې ونغښتلې. خو د دې نه وړاندې ټول خلک له هغه ځایه وشړل شول، وزیرانو او ترکانو هم ځان له هغه ځایه وايست او چې لومړی صندوق له مخکې لیرې کړای شو، نو مزدورانو او نوکرانو هم پښې سپکې کړې، ټوله مناره په یو لوی درز سره د مخکې پر لوري راټیټه شوه. صندوقونه وو چې مخکې ته راروان وو. مناره درې ورې شوه.

په بله ورځ خلک د پاچا په لټه کې شول، خو د ماتو صندوقونو په انبار کې یې د هغه مړی هم ونه موندلو.

تامي -- [د لوېديزې افريقا كيسه]

د افريقا د ځينو قبایلو دود دی، چې کله یو سردار مړ شي، نو د هغه د ځای نیولو لپاره به د دوی مذهبي مشر چې جادوگر به هم و، فال ایستلو.

همدغسې کله چې د یوې قبیلې مشر سردار مړ شو، نو د هغه دیارلسو زامنو کې هر چا غوښتل چې سردار شي .

مذهبي مشر څو ورځې د ستورو د علم او د فال په نیولو خپله فیصله واوروله، چې د سردار تر ټولو کشر زوی "جانولا" به د قبیلې مشر شي. د هغه دوولسو نورو وروڼو چې دا واورېدل نو د دې فیصلې پر ضد راپاڅېدل. د قبیلې ځینې سپین ریري چې له دې خبر شول، نو له پخواني دود سره سم یې د سردار کونډې ته مشوره ورکړه، چې د وروڼو ترمنځ دې د غشي ویشتلو سیالي اعلان کړي. هرچا چې د نښې منځ وویشت، هغه به سردار وي .

د مړه سردار کونډه گورگو نومېده... هغې د سیالی ورځ وټاکله او ټولو زامنو ته یې وویل چې د دې سیالی گټونکی به سردار کېږي .

دوولس واړه له دې خبر وو، چې "جانولا" ډېر ښه نښه ویشتونکی دی او دوی به هېچرې له هغه دا سیالي ونه گټي. د شپې یې په خپلو کې سلا سره وکړه او "جانولا" یې وټبناوه .

سهار چې ټول راپاڅېدل نو خبر شول چې د سردار ټول زامن بره غرونوته ختلي دي. د گورگو لپاره یې دا پیغام پرېښی و، چې که د سردار مشر زوی یې د سردار په توگه ونه ټاکلو، نو د "جانولا" سر به ورته راواستوي.

گورگو د غم نه بهحاله وه، د مړه خاوند غم ترې هېر شو او د زامنو په غم کې شوه. نه پوهېده چې څه وکړي. په همدې وخت کې د قبیلې یوه پېغله چې تامي نومېده، هغې سره نژدې کښېناسته.

تامي د قبیلې د ځوانو جینکو سرسالاره وه. د جانولا سره یې مینه لرله، هغې گورگو ته وویل :

د قبیلې ټول خلك خپه دي، ځکه له کله نه چې سردار مړ شوی دی، زموږ په سیمه کې باران نه دی شوی، که حالات همدغسې وو، نو دلته به سوکړه شي .

گورگو یو سوړ اسوبلی وکړ او ویې ویل :

زه دا هرڅه وینم، خوپه خپلو زامنو مې وس نه رسي. که مشر زوی مې سردار کېږي، نو دا له کشر سره بې انصافي ده.

تامي وویل :

زه د حل لاره لرمه... خو که ته اجازه راکړې او دعا راته وکړې، نو کامیابه به یمه.

گورگو ترېنه ډېر په ټینگار پوښتنه وکړه چې پلان یې څه و، خو ټامبی نور ورته هېڅ ونه ویل.

گورگو سوړ اسوبلی وکړ او ټامبی ته یې اجازه ورکړه.

ټامبی د قبیلې هغه ځوانې نجونې راټولې کړې چې دا به ورسره گرځېده او په ځنگله کې به یې د غشو- لیندو او د نیزې د ویشتلو لوبې کولې. دوی ټوله ورځ په ځنگله کې تېره کړه. هېڅوک خبر نه وو چې دوی په څه اخته دي. خو گورگو ټولو ته امر کړی و، چې هېڅوک دې په دوی غرض نه لري.

دشپې دوی یوځای ډوډۍ وخوره او خپلو کورونو ته ورغلي.

د قبیلې ټول خلک په خواږه خوب ویده وو. سپېده چاودې ته لا ډېر وخت پاتې و، چې ټامبی له خپله کوره راووتله، لینده ورسره وه او په لاس کې یې بله شونتۍ نیولې وه. د هغې په رڼا کې یې سترگې لکه د مار ځلېدې.

د هرې جینۍ د کور مخې ته لږه شپبه ودرېده او د خولې شپیلې به یې وواهه. له کوره به د هغې یوه ملگرې د غشو لیندی سره راووتله.

کله چې ټولې جنکۍ راټولې شوې، نو د ځنگل هغې برخې ته لاړې، چې ورځ یې پکې تېره کړې وه. هلته د کیلې د پاڼو عجیب و غریب لباسونه چې دوی په خپله جوړ کړي وو، ایښي وو. جینکو ژر ژر دا پاڼې په ځانونو پورې وتړلې، د مخونو لپاره یې هم نقابونه جوړ کړي وو، چې ورباندې د سپینو، ژپرو او سرو رنگونو سره د خیالي ځناور انځورونه جوړ وو. پر چا د مار سترگې او پر چا د کربوري برېټې جوړې وې. لنډه دا چې کله دې جنکو ځانونه جوړ کړل، نو سمې بلاگانې ښکارېدې.

بره په غره د سردار زامن هم ویده وو، چې ناڅاپه په یوه عجیبه غږ راپاڅېدل. د ښځو د چیغو سره- سره د ډول د غږېدو او د گونگروگانو غږونه هم مله وو. د قیامت شور و، دوی ټولو ژر ژر خپلې غشي لیندی راواخیستې او د غږ پر لوري روان شول.

سپېده په چاودېدو وو او په تته رڼا کې دوولسو وروڼو ولیدل چې بدمخې بلاگانې د دوی پر لوري راروانې وې. د دوی له خولو عجیبه غږونه پورته کېدل، ځوانان هک پک پرځای ولاړ وو، نابېره په دوی کې یوتن وویل:

دا خو ځنگلي بلاگانې دي، موږ دوی سره نه شو جنگېدلای.

په دې غږ هر یو ورور چې په کومه مخه یې د تېښتې لاره موندله، په منډه شو.

يو په کې شا ته وکتل، نو دا بلاگانې ورپسې په منډه وې. ده له وارخطايۍ يوې کندی ته ټوپ کړ. د غره په بل لوري د يوې بلې قبيلې خلک اوسېدل. دوی چې غرونه او شور واورېدل، نو له کورونو راووتل. د سردار زامنو دې خلکو ته خواست کاوه چې پناه ورکړي .

بلې خوا ته جنکو يوڅه منډه ووهله، نو سترې شوې. هملته يې د يوه بل مخونو ته کتل او له خندا شنې وې. ټامبي د "جانولا" په لټه وه، چې په يوځای کې لاس تړلی پروت و. د هغه څارونکي هم له ځايه تښتېدلي وو .

ټامبي د هغه لاسونه پرانيستل او د نورو جنکو په مرسته يې خپل کور ته راوستلو.

په بله ورځ گورگو په يوه لوی جشن کې د جانولا د سردارۍ اعلان وکړ او ټامبي ته يې واده کړو. د سردار زامن چې خبر شول، نو بيا له شرمه چېرې هم خپلې قبيلې ته رانه غلل.

میداس -- [د یونان کیسه]

زرگونه کاله کېږي چې په یونان کې د میداس په نوم یو پاچا حکومت کاوه. د ده خزانه د سرو زرو ډکه وه او سره یې ډېر خوښېدل.

یوه ورځ د خپلې مانۍ په باغ کې ناست و، چې نابره یې یو بوډا سړی مخې ته ودرېده. یونانیانو پخوا په اسطورو او ارواگانو ډېره عقیده لرله او میداس خبر شو، چې دا بوډا سړی سالي ینس نومېده، چې خلکو ته به یې خیر رساوه. میداس د ده په لیدو خوشحاله شو او د ده ښه درنه مېلمستیا یې وکړه. سالي ینس تر لسو ورځو د ده مېلمه و او ډېر ترې خوشحاله شو. کله چې د ده د تگ وخت شو، نو د میداس نه یې پوښتنه وکړه، چې که څه غواړې نو زه به ستا ارمان پوره کړم.

میداس همدغه غوښتل، ورته ویې ویل :

زه غواړم چې ډېر سره زر ولرم. که داسې وشي چې هر شي ته لاس وروپم، هغه دې د سرو زرو شي، نو زه به ډېر خوشحاله واوسم. سالي ینس وخنډل او ورته ویې ویل :

ښه فکر وکړه، داسې نه شي چې په خپل ارمان پښېمانه شي .

میداس وویل :

هغه څوک چې دومره سره زر ولري، ولې به پښېمان شي، زما همدغه ارمان دی.

سالي ینس په زوره وخنډل او خپله سوتۍ یې راواخیسته او د میداس له سر نه یې درې وارې تاو راتاو کړله او ورته ویې ویل:

ستا ارمان همدا اوس ترسره کېږي.

میداس دومره خوشحاله شو، چې سمدلاسه یې نژدې ایښې څوکۍ ته لاس یووړ. څوکۍ د سرو زرو شوه. بیا یې پر مېز ایښی و لوبو ته وار په وار گوتې وروړلې او هرڅه په سرو زرو بدلېدل. میداس هومره خوشحاله و، چې هېڅ یې ونه لیدل، چې سالي ینس څه وختي له سترگو پناه شو.

میداس ته دا هرڅه یوه لوبه ښکارېده. په مانۍ کې ایښي ډېر شیان یې د سرو زرو کړل. کتابونه، انځورونه، قلم، کړکۍ... بیا داسې وشول، چې دی له مانۍ نه بهر د باغ پر لوري لاړو. گلونو ته یې لاس یووړ، سره گلاب د سرو زرو شول. د ونو پانې شنې پاتې نه شوې. ټول په لمر کې ځلېدل او میداس دې هرڅه ته خوشحال و. تر غرمې

همدغسې لگيا و، چې د ډوډۍ وخت شو، نو بهر نه دننه لاړ او په مېز کښېناست، نوکرانو ورته د خوړو ښه ښه شيان راوړل، پاچا ډوډۍ ته لاس کړ، خو ډوډۍ هم د سرو زرو شوه. بيا يې زيتون راواخيستل، خو دا هم د سرو زرو شول، پڼېر، غوښه، مېوه هرڅه به په سرو اوښتل. اوس خو دی وارخطا شوو ځکه هېڅ شی يې نه شو خوړلای. د شرابو جام ته يې لاس کړ، خو جام او شراب هم په سرو بدل شول.

میداس ډېر بېزاره شو، نه پوهېده چې څه وکړي. بهر ته د مانې باغ ته لاړ او فکرونه يې کول چې ځان به څرنگه مړوي. د سرو زرو شيانو ته ډېر خوشحاله و، خو اوس يې دا خوشحالي ورو- ورو په پرېشاني بدلېده. ده هم دغه چورتونه وهل، چې نابېره د باغ د يوې خوا نه يې وړې لور په ژړا ورته رامنډې کړې. میداس د لور په ژړا خپه شو او پوښتنه يې وکړه چې څه شوي دي. لور ورته وويل:

وگوره، بابا زموږ په باغ کې ټول رنگين گلان خراب شوي دي. د دوی رنگ چا وړی دی. خوشبويي هم نه لري. د رامبېل سپينې نازکې پانې کلکې او ژېړې دي. دا هرڅه چا بدرنگه کړل. میداس ورته وويل:

دا گلونه او دا بوټي خو اوس ډېر قيمتي دي. په دې يو گل ته ځان ته ډېرې گلدستې اخيستلای شي. خو شهزادگۍ هم هماغسې ژړل، ويل يې:

زما قيمتي گل نه دی په کار... زما سپين، سره، کاسني او گلابي گلونه په کار دي. زه د گلونو وړمې غواړمه. میداس نور د خپلې لور ژړا ته نه شو ټينگېدای. ژر يې ورته پر سر لاس کښېښود چې هغې ته تسلي ورکړي. خو شهزادگۍ د سرو زرو په يو بوت بدله شوه.

پاچا چې د لور دا حال وليد، نو د ډېره غمه يې په سترگو کې اوښکې راغلې. هماغلته کښېناست او په چيغو چيغو په ژړا شو... يوه خبره يې بيا بيا کوله، چې: زما سره زر نه دي پکار.... زه خپله لور غواړمه. د شاهي مانې سره نژدې يوه شنه غونډۍ وه او خلکو باور کاوه، چې ټول ارواحان او اسطورې هملته اوسېږي. میداس سمدلاسه دې غونډۍ ته وختلو او سالي ينس ته يې اوازونه کول، چې ستړی شو، نو يوې ونې ته يې ډډه ولگوله.

هم دلته وخت سالي ينس ورته مخې ته ودرېده او پوښتنه يې ترې وکړه، چې ولې داسې غمژن يې.

میداس د ډېر غم او ستړيا نه خبرې نه شوې کولای. سالي ينس ورته بيا وويل:

تا سره خو ډېر سره زر دي.. نو ولې ژاړې.

میداس ورته په پښو پر پوتو او وپي ويل :

تا رښتيا ويلي وو، زه پښېمانه يم... زه د دنيا هر يوشی د سرو زرو زغملای شم، خو خپله لور... خپله نازولې لور د سرو زرو د بوت په خېر نه شم ليدلای. زما د هغې خندا، د هغې خبرې يادېږي. زه په خېته وړی يم. خو هېڅ شی خولې ته نه شم اچولای. زه حريص وم... خو زه اوس پوه شوم چې په ژوند کې سره زر هرڅه نه دي. زه له تا ډېره بښنه غواړم، خو اوس له ما نه قدرت بېرته واخله، زه د يوه عام انسان په شان ژوند غواړم.

سالي ينس ورته وويل :

ډېره ښه ده، چې تا په خپله سزا وموندله او په خپلو کړو پښېمان يې .

بيا يې ورته د درېدو امر وکړ. میداس د هغه له پښو راپاڅېد. نو سالي ينس د غونډۍ بلې خوا ته بهېدونکي سيند ته اشاره وکړه او وپي ويل :

دا سيند پيکتوس نومېږي. ورشه او د دې په اوبو کې ځان ووينځه. بيا په يوه منگي کې د دې اوبه راواخله او په ټولو هغو شيانو يې وشينده، چې د سرو زرو شوي دي .

میداس په منډه د سيند پر لوري لاړ او د دې اوبو ته يې ټوپ کړل. ځان يې ووينځلو او بيا يې يو منگي راوغوښتلو، هغه يې د سيند له اوبو نه ډک کړ او خپل باغ ته لاړ، دا اوبه يې پر خپلې لور وشيندلې، هغه بېرته ژوندۍ شوه.

نو پاچا ښکل کړه او بيا يې نورې اوبه پر گلانو او بوټو واچولې، چې هرڅه بېرته خپل اصلي حالت ته وگرځي .

په يونان کې د پيکتوس نومي سيند شگه زرينه ده او خلك باور لري چې په دې کې میداس لمبلي وو، نو ځکه يې رنگ داسې دی.

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**